

Universitätsbibliothek Wuppertal

Demosthenis Et Aeschinis, Principum Græciæ Oratorum Opera

Demosthenes

Aureliae Allobrogum, 1607

De falsa legatione

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1565)

ταύτ' εἰς τὸ ἐπακροῦν κληῖται ἐμβιβάζει· ταύτ' ὅστιν
 ἐκαστὸς ποιῆ· ταύτ' ὡς κληδύεται τοῖς νέοις σφάτ-
 τειν τοῖς πολίταις· ὑπηρετεῖν τοῖς τυράννοις· συγκατα-
 λύνει τὸν δῆμον· οὐ γὰρ τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἀπεισύντα
 λιφθέντες λογίζονται· ἀλλ' ἐφ' οἷς κατορθώσαντες δὲ
 φερανθήσονται, τοῦτοις κερήλυται. ἔξαρεῖτ' οὐδ' ὡ
 ἀθλιώται, τὰς ποικίλας φύσας, καὶ τὰ τῶν νέων ζηλώ-
 ματα· ἐπ' ἀρετῶν πορθέψαθε· οὐ δὲ δὲ ὑπίσαθε,
 καὶ μοι σφόδρα τὸ μέλλον ῥηθήσεσθαι διαμνημονόει-
 τε· εἰ μὲν δὴ σφ' ἔτι δὲ πηδὸν δὲ μάρτυρον τὴν πόλιν
 ἀρχὴν δὲ κομισίας ἐν τῇ πόλει κατασπύσασθε· εἰ δ'
 ὑποφύξεται· κρείττων ὡς ὁ ἀγὼν μὴ γενησθῆ·
 ἄρην μὲν γὰρ εἰς κρίσιν ἡμῶν καταστήσασθε· φόβον π-
 σὶ παρέχον ὁ νόμος, καὶ τὸ τῶν δικαστηρίων ὄναμα.
 εἰ δ' ὁ φροῦδόν βδελυρία, καὶ γνωριμότητος εἰσελ-
 θόν, ἀπεχρήσεται, πολλοὺς ἀμάρτανειν ἐπαρεῖ καὶ τε-
 λούτων οὐκ ὁ λόγος, ἀλλ' ὁ κηρὸς ὑμᾶς ἐξοργεῖ. Μὴ
 οὐδ' εἰς ἀθρόους, ἀλλ' εἰς σὴν ἀποσκήψατε. καὶ τὴν πα-
 ρασιδίῳ ἔ τοῖς συνηγοροῖς αὐτῶν, ὡς ἀπὸ τῆς οὐ-
 δεινός ἐγὼ ὀνομασί μνησθήσομαι, ἵνα μὴ ταύτῃ ἀρχὴν
 τῆς λόγου ποιήσονται, ὡς οὐκ ἀπ' ἀρῆ λθόν· εἰ μὴ τις αὐτῶν
 ὀνομασί ἐμνήσθη· ἀλλ' ἐκείνο ποιήσω, ἀφ' ἧν τὰ ὀνόμα-
 τα, διεξῶν ἢ τὰ ἐπιτηδύματα αὐτῶν. Ἐ τὰ σώματα
 τα γνωριμὴ καταστήσω. ἔστω δ' αὐτὸς ἑαυτῶ ἕκαστος
 αἴτιον, εἰ μὲν δὲ εὐδ' ἀναβῆ καὶ ἀναγκωτῆ. Τούτῳ γὰρ πά-
 ρεισιν ἐκ ξιῶν εἰδῶν συνηγοροῖ· οἱ μὲν τῶν καθ' ἡμέραν
 δαπάναις ἀνηλωκότις τὰς παρῶνας οὐσίας· οἱ ἢ τῶν ἡ-
 λικίας καὶ τοῖς ἑαυτῶ σώμασιν οὐ καλὰς κερημύροι,
 καὶ δεδιότες οὐ κατὰ τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ κατὰ ἑαυτῶν, καὶ τῶν
 ἐπιτηδύματων, μὴ ποτε εἰς κρίσιν κατασπύσῃ· ἔπειτα
 δ' ἐκ τῶν ἀκολάτων, καὶ τῶν ποιούτων κερημύρων ἀφ-
 θύνας. ἵνα τῶν βοθημάτων αὐτῶν πισυόοιτες. ῥᾶ ὄν πινες
 ἐξαμάρτανωσιν. ὦν ἄρην τῆς συνηγορίας ἀκούσασθε, τοῖς
 βίοις ἀναμνησθε. Καὶ τοῖς μὲν εἰς τὰ σώματα ἡ-
 μάρτηκότας μὴ οὐκ ἐνοχλεῖν, ἀλλὰ παύσασθε δημο-
 γροῦντας κηρύττετε, οὐδὲ γὰρ ὁ νόμος τοῖς ἰδιωτῶν ὄντας,
 ἀλλὰ τοῖς πολιτοδουλοῦσι ἐξετάζει. τοῖς ἢ τὰ παρῶνα
 κερημύκοτας, ἐργάζεσθε ἔ ἔπειτα δὲ κτᾶσθε τὸν βίον
 κληδύετε. τοῖς ἢ τῶν νέων, ὅσοι ῥᾶ δὴ ὡς ἀλίσκοιται, θη-
 ρόπτες ὄντας, εἰς τοῖς ἔξοις καὶ τοῖς μετόκοις ἔπειτα
 κληδύετε· ἵνα μὴ ἐκείνοι τῆς πορθέψεως ἀποσε-
 ρῶνται, μὴ ὑμεῖς βλάβησθε. Τὰ μὲν οὐδ' ἀπ' ἐμοῦ
 δίημα πάντα ἀπειλήφατε· ἐδίδαξα τοῖς νόμοις. ἔξή-
 τασα τὸν βίον τῆς κερημύρας. Νῦν μὲν οὐδ' ὑμεῖς ἐστ' ἔτι
 ἐμῶν λόγων κερημύ. αὐτῆκα δ' ὑμεῖς ἐγὼ δευτέρως ἐν
 γὰρ τῶν ὑμετέρων γνώμης ἢ παρῶνας καταλείπεται· εἰ
 οὐδ' βελήσασθε, τὰ δίημα καὶ τὰ συμφέροντα ὑμῶν
 ποιησάντων· φιλοπρότερον ἡμεῖς ἔξοικον, τοῖς ὡς ἀνο-
 μοῦντας ἐξετάζειν.

A hæc in Myoparones piraticos impellunt: hæc unum-
 que in cruciant: hæc adolescentes inducunt ad ci-
 ues occidendos, tyrannos custodiendos, ad rempu-
 blicam opprimendam. Neq. n. aut ipsius rei dedecus,
 aut suppliciorum atrocitatem considerant: sed spe
 successuum deliniti ruunt in facinus. excindite igitur,
 excindite, Athenienses, talia ingenia: & indolem
 adolescentum ad virtutis admirationem excitate.
 Vnum autem quiddam satis scitote, atque id quod
 dicturus sum, in memoria reponite. Nam si facino-
 rum suorum penas Timarchus dederit: disciplinam
 civitatis erigetis. Sin fuerit absolutus: præstitisset cau-
 sam hanc in iudicium non venisse. Nam priusquam
 Timarchus in iudicium adduceretur: terrorem ali-
 quibus incussit lex, & nomen iudiciorum. Si autem
 princeps improbitatis, & nobilissimus in iudicium
 adductus, evaserit indemnis: multos ad peccandum
 incitabit: ac tandem vestram iracundiam non ora-
 tio, sed tempus ipsum commovebit. Ne verò eam in
 multos, sed in unum exerite, eorumque apparatus
 & advocatos caute: de quorum ego nomine dicam
 nominatim: ne hoc orationis sue principium sumat,
 se prodituros non fuisse, nisi nominatim compellati
 fuissent. Illud autem faciam, nominibus diffimulatis:
 eorumque studiis commemoratis, etiam personas
 reddam notas. quod ut fiat, quisque ipse in causa erit
 si huc ascenderit, & frontem perfricuerit. Ad sunt i-
 sti tria advocatorum genera. alij, qui luxu quodiam
 patrimonium sua exhausserunt. alij, qui flore ætatis
 & corporibus suis non rectè uti sunt: nec de Timar-
 cho sollicitatur, sed de semetipsis, suisque studiis, ne
 quando in iudicium adducantur: alij homines libidi-
 ne perdit, quique istiusmodi hominibus ad facietatē
 sunt abusi, ut eorum auxiliis freti, facilius quiddam
 delinquant, quorum defensionem antequam audia-
 tis, qualem vitam egerint, recordamini. Ac eos qui-
 dem, qui sua corpora dedecoraverunt, non vobis ob-
 turbare, sed concionibus abstinere iubete. Neque e-
 nim lex hæc in homines priuatos, sed in magistratu
 præditos inquit. Eos porò qui decoxerunt, rem fa-
 cere, & aliunde victum queritare iubete. Qui verò a-
 dolescentulos venantur, qui facile se in fraudem fi-
 nunt illici, ad peregrinos & inquilinos conuerti iu-
 bete: ut nec ipsi suam cupiditatem non expleant, &
 vos nihil detrimenti capiat. Quæ igitur à me præ-
 stari fuit æquum, ea præstita sunt omnia. Exposui le-
 ges, vitam Rei excussi. Nunc vos estis meæ iudices o-
 rationis: statim autem ego vester spectator ero. tota
 enim res iam à vestris pendet voluntatibus. Quod si
 vos voletis ea quæ iusta sunt, atque expediunt, agere:
 excitabitur nostra alacritas ad eos inquirendos, à
 quibus leges violantur.

Advoca-
tos Timar-
chi per-
stringit.

Brenis cla-
sula.

LIBANII ARGUMENTVM ORATIONIS de falsa legatione.

A Eschines homo fuit Atheniensis, Atrometi filius, &
 Glaucothæ vtriusque obscuri, ut ait Demosthenes.
 Illum enim literis docendis, hanc lustrando, & sacra
 quædam friuola peragendo, victum quaritasse dicit. Quin
 ipsum etiam Aeschinem traditum est, & tragicum fuisse hi-
 storiam, & scribam civitatis, quod vile ministerium habe-
 batur. Sed in orationum tandem numerum venit, & legatio-
 nem, qua de pace cum Philippo ageretur, obiit. Nam cum
 Athenienses bellum cum Philippo de Amphipoli gererent,
 & multis cladibus acceptis, nihil memorabile efficerent: le-
 gatus ad Philippum de pace mittendos censent, legant igitur
 decem, inter quos & Aeschines & Demosthenes fuerunt.

Aeschini
genus.

Legatio ad
Philippum.

ΛΙΒΑΝΙΟΥ ΤΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ
κατὰ τῆς ὡς ἀνομοῦντας λόγου.

Αἰσχίνης ὡς ἀπὸ ἀθλιώτου, ἢ ἀδύνατου, καὶ γλαυκοθέου,
 ἀμφοτέρων ἀδελφῶν, ὡς φησὶ δημοσθένης, τὸν μὲν γὰρ ῥημά-
 ματα διδάσκοντα. τὴν δὲ, καὶ δαίμονα, καὶ τελειῶν πινες οὐ
 σπουδαίας τελοῦσαι· φησὶ δὲ ῥημά· ὡς ἀδύνατου δὲ καὶ ἀντιῶ ὁ αἰσχίνης, τραγῶδων τὴν ὑποκριτῆς ἡμῶν, ἢ ῥημάτις τῆς
 πόλεως, ἢ πρὸς τὴν ἀτελῆς ὑποκρίσιν. ὕστερον μὲν τοῖς ῥημάτων εἰς ἐγρήγοτο, καὶ κατὰ τῆς εἰρήνης πρὸς φίλιππον ἐπαρῆσθευσεν. πολέ-
 μουῦτες γὰρ ἀδύνατοι φίλιππον κατὰ ἀμφοτερότερον, καὶ πολλὰ μὲν αὐτοῖς δεινὰ πάσχοντες, δρώντες δὲ οὐδὲν ἄξιον λόγου· ἐπέδωσαν
 ὡς εἰρήνης παρῶνας αὐτοῖς, φίλιππον. πέμπουσι δὲ παρῶνας, δεινὰ τὸν ἀειδύμον· ἐν οἷς αἰσχίνης τε καὶ δημοσθένης ἦσαν.

Accusatio-
nis capita.

Status &
inimicitia-
rum origo.

Cum autem pacis conditiones Philippus accepisset, rursus iidem secundum legati eunt, ut iusurandum de pace datur. In his negotiis tria Demost. obiicit Aeschini: eum Philocrati, foedam ac noxiam suadenti ac decernenti pacem, suffragatum esse, tempus triuisse: unde contigerit, ut res Thraciae perirent, Atheniensibus falsa renunciasse: unde factum sit, ut Phocenses delerentur. Dixit enim, inquit, Philippum non euerfurum Phocenses, & vos, ei fide habita, hominibus opem non tulistis. Asserit autem haec omnia mercede & largitionibus adductum, maliciose fecisse. Status est de facto, & coniecturalis. Sed inimicitia extitisse dicuntur propter Timarchum, Demosthenis, amicum, quem in ordinem coegerat Aeschines, improbae vitae accusatum, propterea quod ad Pittalacum auarum, ut ait, ingrederetur homo formosus, ad spectandas auium pugnas, qui flagitiosa tum faceret, tum pateretur.

Α δε ξαμίου ο φιλιππου τας δευτερας παλιν οι αυτοι παρεσβδισαν δευτερον, οπως οι παρ της ειρηνης ορκοι γινοντο. παρ δε ταυτα τα παρεχματα, κητηροει ο δημοδενης αιχμου, τρια. οπ φιλοκρατους αιχμαλι, ο συμφορον ειρηνου λεγοντος και γεφοροτος, συνειπεν αυτω επι τοις ρηθουσι κητιμωλωσε, παρ ο συνειβη τα εν θρακη δεσπορμου. οπ ψευδη παρς αδωμωλοισ απηγγειλε, παρ ο συνειβη φακεις απολεδωτα. ειπε γαρ φησιν οπ φακεις εκ αναρσει φιλιππου. και υμεις τουτω πρεσσαντες, εκ εβουλησαστε τοις αδρασι. φησι ο παυτα παυτα, δεσπορμου και θεοροισ τον αιχμυλω κηκουρμηλαι. η εασις παρ ουσις, και εραστηρι, η ο κηνησις της μαχης, λεγεται δεσπορμου, τον ορκον δημοδενουσι, ον ηπρωσει αιχμης, κητηρορως ως κηκορ βιου, διου παρ απηλακων, τον οριθιαν φησιν, ει σμει, ομοροφθη αν; οπ τη δευδωτα τας μαχας επι οριθων, δεσπορμου ειρηνου, και δεσπορμου.

ALIUD ARGUMENTUM INCERTI AVTORIS, in eandem ORATIONEM.

ΒΕΤΕΡΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΝΩΝΤΜΟΣ, ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΥΤΟΝ ΛΟΓΟΝ.

Bellū Philippi-
cum.

Aristodemus
& Neoptolemus.

Phrynon.

Ctesiphon.

X. Legati
Athenien-
siū III
Philippi.

Cerfobleptes
exclusus fore
debet.

Bellum inter Philippum & Athenienses longum intercesserat, ex quo ille pactus & conuentis violatis, Amphipolim ab Olynthiis acceperat: quæ cum urbis Atheniensis esset, Olynthiis eo tempore parebat: quo etiam socij defecerant. Flagrabat & aliud bellum Phocensium cum Tessalis & Thebanis, propter Orchomenum & Coroneam. Constat enim ex historia, eos his eripuisse duas illas vrbes ipsi finitimas: & Tessalis depulsi, Amphycionia occupasse, quod Delphicum templum in media Phocide esset situm. Cum autem diuturnum bellum inter se gessissent Athenienses & Philippus, ac tandem utriusque pace vti vellent, sed eius petendæ facere initium utriusque turpe ducerent: Aristodemus & Neoptolemus actores tragicædiarum, quibus propter artem quocumque impune ire licebat, atque etiam ad hostes profecti in Macedoniam, artem suam ostentarunt, adeoque humaniter a Philippo sunt accepti, ut præter cæteras pecunias alia quoque de suo eis largiretur. Cum autem fore sentiret, ut ad se legatos mitteret Phocenses, & Tessalis, & Thebanis: Athenienses decipere voluit, eamque causam nactus, Aristodemus & Neoptolemus, cum eos dimitteret, se amicum esse Atheniensibus dicit Rurfus contigit, ut tale quiddam accideret. Phrynon quidam Atheniensis, regressus Olympia, siue a certamine, siue a spectaculo, captus est a quibusdam Philippi militibus in festo, & spoliatus omni pecunia. Is reus sus Athenas, precatur Athenienses, ut se legatum decernerent: quò profectus ad Philippum, reciperet ea quibus esset spoliatus. Assensu Athenienses, cum & Ctesiphontem decreuerunt. Quos in Macedoniam profectos, Philippus humaniter accepit: neque solum per milites erepta reddidit, sed & alia de suo est largitus: & factum excusavit. ignorasse milites: eo tempore fuisse festiuitatem, & rursus his item dixit, se esse amicum Atheniensibus. Qui in Atticam reuersi, eodem quæ alteri nunciarunt. His auditis Athenienses certo comperire voluerunt, an reuera pacem seruare vellet Philippus. Itaque decem legatos decernunt. Sunt autem hi: Ctesiphon, Aristodemus, Iatrocles, Cimon, Nausicles, Dercyllus, Phrynon, Philocrates, Aeschines, Demosthenes. Eos igitur mittunt in Macedoniam, cognituri verè ad pacem versus esset animus Philippi: quod si verum esset: iusserunt, ut secum adducerent legatos, qui iusurandum acciperent. Regressi decem legati, quorum vnus fuit & Demosthenes, adduxerunt à Philippo tres legatos, Antipatrum, Parmenionem, & Eurilochum, exacturos iusurandum: Cum autem conuocarentur socii Atheniensium, ad dandum iusurandum, & mora intercederet: intelligens Demosthenes Philippi ingenium, semper aliquid subigentes & grassantis, autor est Atheniensibus, dandi celeriter iusurandi, etiam non præfente Cerfoblepte: Nobis, inquit, in Thraciam abeuntibus, iusurandum dabit Cerfobleptes. Sciendum autem est Demosthenem in secunda legatione abiisse tali de causa. In prima legatione, quibusdã Atheniensibus quos in Macedonia captiuos inuenerat, pollicetur, se illos sua

Πολέμος συνείσθηκε φιλίππου και αδωμωλοισ μακρος. ες ου παρ παρβου παρς αυτουσ συνειπεν, ελαβε παρ ολυμθιαν αμφιπολι, ουσαν κητιμα της πολεις. η ο ολυμθιαισ κηθ εν κημεν απεισσαν η οι συμμαχοι. συνειπεν δε η ετρες φακειουσ παρς δεπυλοισ και θεβαλοισ. τοτω μη παρ τε πυδοι παρς δεπυλοισ. τοτω δε, παρ ορχομωμου και κορονηαισ παρς του θεβαλοισ. δεσπορμου ον εν της ισοειας, οπ επι μη, παρελοντο τας δυο πολεις, ρητηνοστας αυτουσ. δεπυλοισ ο παρωσωμωμοι, τω αμφικτυονιασ, ατε εν μεση φακιδι. τε εν δελοφοισ ιερσο ιδρυμωμου. επειδη δε πωλωμω ρηθον ε πολεμωσαν παρς εαυτουσ αδωμωλοισ και φιλιππου. παρ κηθω τω ειρηνου εκατρες πεειν εβουλοντο. αλλ οπότερες ταυτα παρεσβαλλοιτο, αιχμυλω εχεν ενομιζον. αριστοδημου ο, η νεοπολεμωσ, ομοροφθησ τεραροφιδιασ επι γηρανον. ουτοι δεσπορμου οικιασ τεραρην, αδωμωλοισ εν απειναισ οπου αν βουλωνται. αλλα δη και παρς πολεμωισ απηλδοντες ουσ ουτοι εις τω μακεδονιασ, επειδη εσσαν τω οικιασ τεραρην. η ουτω φιλοφεινωσ αυτουσ εδεξαστο φιλιππουσ, οστε παρς τοις αλλοις κημασι, η αλλα εν ησ οικιασ περειχεν αυτουσ. αιδωμωμου ο μελλιντων παρεσβαλλεσασ παρς αυτουσ φακειασ, η δεπυλων, και θεβαλων εβουληθη του αδωμωλοισ δεσπορμου. η τωμωσ της παρεσβαλλεσασ εραξωμωμου φιλιππουσ, δεπυλων αριστοδημου η νεοπολεμωσ, ελεγη αυτουσ, οπ φιλιππουσ ειμι αδωμωλοισ. συνειβη δε παλιν τι τοιουτον ρηδασαι. φρωμων παρ αδωμωμουσ απωμω ολυμπασιον αρωμωσωμωμουσ, η δεσπορμουσ, εκρατηθη παρ πωων στρατωσ τησ φιλιππουσ εν ιερμωμω, η αφρηδην παρ τα αιθω. η ελδων εις αδωμωλοισ, παρεχλει τουσ αδωμωλοισ, ινα κηρεσπονησσαν αυτουσ παρεσβαλλεσασ οπως απηλδων παρς φιλιππουσ, λαβησ αφρηδην, η παιδεντες, οι αδωμωλοισ, ερερεσπονησσαν αυτην και κηποσωντα. και ελδοντων αυτησ εις μακεδονιασ, φιλοφεινωσ αυτουσ εδεξαστο ο φιλιππουσ. οστε και τα αφαιρεδεντα παρ τησ στρατωσ τησ παυτα αποδωμωσ αυτωσ, η εν ησ οικιασ αλλα αποδωμωσ, η απολογηδωσ, οπ ηρωμουσ οι στρατωται, οπ ιερμωμωσ δεσπορμου. η τωμωσ παλιν ομοιωσ ελεγησ, οσ φιλιππουσ ειμι αδωμωλοισ. η ελδοντες εις τω απηκω, τα αυτα τοις αλλοις απηγλειαν. ταυτα ακουσσαντες αδωμωλοισ, εβουλοντο μαδεειν, ει μετ αληθειασ ειρηνουσ αχην βουλεται φιλιππουσ. η δη κηρεσπονοσσι δεσπορμουσ, εισ δ ουτοι, κηποσων. αριστοδημουσ. ια ερωκλησ. κημων ναυσικλησ. δερκυλλουσ. φρωμων. φιλοκρατησ. αιχμης. δημοδενησ. πεμπεσιον ο τωμωσ εις μακεδονιασ, ινα μαδωσσην ει μετ αληθειασ βουλεται ειρηνουσ αχην ο φιλιππουσ. η ει αληθεσ εσση, η κηεν παρ αυτωσ παρεσβεισ, τουσ λιμωμωμοισ τουσ ορκοισ. απηλδοντων ουσ επι δεσπορμουσ, ον λιμωσ και δημοδενησ. ηραρον απο τησ φιλιππουσ τρεισ παρεσβεισ, απηπαδων, παρμωμωμωσ, και ερυλοχουσ, εφειλοντας λαβειν τοις ορκοισ. σωμαρομωμων ο ησ συμμαχοσ ησ αδωμωμων οπ τησ παρβουσ τοις ορκοισ, ρηθον παρρηστο, και γινωσκων τωσ φησιν τησ φιλιππουσ ο δημοδενησ, οσ αει κητασρεφομωμου, και επροελεγοντοσ λεγει τοις αδωμωλοισ ταχασ δωμωσ τοις ορκοισ. και μη παρηστοσ κηροσκληππουσ, ελεγη οπ εις τωσ θρακησ αφρηδην ημωσ, παρεχει τοις ορκοισ ο κηροσκληππουσ. Ιεσον οπ δημοδενησ απηλδεν εν τη δευτερα παρεσβεια δεσπορμουσ τοιαυτησ παρεσβεισ. απηλδων ο εις τωσ παρεσβεισ παρεσβεισ, ευρεν εν μακεδονιασ πησ ησ αδωμωμων αιχμαλωτοισ και παρρηστοσ φερεν εν ησ ιδιων κηματων.

...ματων και ρυσωσιν αυτων. και η δυνωτο δε τω ποιησαι, ει
 μη εν περροματι προσβουτω. εμελλοσε η τω προσβειαν απελ-
 λειν παρ, δε τω αυτω σαρως απελθειν και οπου αν οντα πυ-
 θωνται φιλιππον διε αυτες απελθειν. και εκεισε τω ορκοις λα-
 βειν. οι δε, μη παιδεντες, περ η απηλθον. και εις μακεδονιαν α-
 πελθοντες, εκεισεσαν ολοις τρεεις μηνωσ, εως ου πολλα ην αθωλων
 χρωσα χριτεςρεατος, καερεφε φιλιππος, εν οις και κερσολεπης.
 και ελθων, εκ ευδης παρεχεν αυτοις τω ορκοις, αλλ ειλωσεν αυτωσ,
 εως ην τρεισπε τω οπη φωκειας στρατω. καιτοι προσβουσωσιν
 καερε αυτων φωκειαν, καε δεφλυσας τω πολεμου. και εζελευστος
 αυτωσ οπησ φωκειας, αυτη τω οπη φωκειαν εν ιερω τω ορκοις, εν παν-
 διοχερω παρεχερ, λερωσ ουτωσ απηλομαι αθωλων, και τρις αθω-
 λων συμμοχοις, χρωσις αλειαν και φωκειαν. ελερω ην οπη ει α-
 λειω, ερωρεη ησαν ην φιλιων και φαρωσιων. φωκειωσ δε, ου
 απηλομαι, επειδησεν ησθεσαν εις τω ιερω. ελθουσος ουω τρις δευ-
 τερας προσβειας εις τω απηλων, ο δημοθενωσ εσυσισαζελερωσ, οπ
 ουκ αρεσκει μοι τα εω φιλιππον δεδωρωσ. ο δε αιρωης ελερωσ,
 οπ αυτωσ επε φιλιππος εν τω φανερω. εμοι η επηεν εις τω οιω, οπ
 παλω αλειων και φωκειαν ειπον, ινα μη μαδοντες θηρωωσ, οπωρου-
 λαζωσται. αυτωσ ην εισερρωσιν ουωσ, τωτοις η σωσω. οι η
 αθωλων παιδεντες αιρωη, εχωρεσονται τριτω προσβειαν, βου-
 λομωσι μαθειν, ει φυλαπει φιλιππος τα εω αιρωης λερωσ.
 και ερωσωστω δημοθενωσ, μητε προσβεουσω μητε κοινωνειν, ειτε
 χαλωσ ειτε χρωσ προσβειαν. και τωτε φωκειωσ ο αιρωη-
 νης, μη ποτε ρωων ο δημοθενωσ, περ φαωσει η δημοσ τοις φω-
 κωσι βοιθειαν, προσεποισωτο, ωσ λερωσ δημοθενωσ, αρρωσιν, και
 τωτε ο αδελφωσ * αυτωσ αιρωησ, ηλθεν ερωσ ιαρωσ, και ομωων ο-
 π αρρωσει αιρωησ * και αυτων τον ορωμωσ αυτη τωτου, εχωρεσ-
 ωσεν ο δημοσ προσβουτω. και απηλθονται τωτων ην προσβεωσ.
 ωσ καιτε λαβωσ ουωσ, ηκουσαν οπη φωκειας καιτερελατω ο φιλιπ-
 πωσ, και αυτ αιρωησ καερεφωσ. ελθουσος δε τρις τριτωσ προσ-
 βειας εις τω απηλων, αιρωησ αυτωσ χρωσονται προσβουτωσ αι-
 πηλωσ καερε φιλιππον, ωσ λερωσ δημοθενωσ. Ισων δε οπη μα-
 τα τω προσβειαν ενωσος ην προσβεωσ διδυωσ εδιδωσ. και η
 ρωσ προσβειαν παρεχερ ευδυωσ ουτωσ καιλωσ, ωσ τε τον
 δημοθενωσ καιλωσ, καιλωσ αυτωσ επ' αεισων. εδωσ ην αυτωσ
 καιλωσ προσβεωσινωσ, εις δημοσπον αφισων καιλωσται. Απο-
 ερωσ δε πνες, οπ ει ηστωσ δημοθενωσ, οπ προσβουτωσ ησαν, δε
 η επωισων αυτωσ καιλωσται εις δημοσπον αφισων; και λερωσιν, οπ
 μη τω αφισων ερωσ τον σκοπον αυτωσ. ην δε τρις δευτερας προσ-
 βειας, μωσ ο δημοθενωσ δεδωκεν ευδυωσ. μελλοντωσ δε τω
 αιρωησ παρεχερ, επηση ημωσ και δημοθενωσ καιτηρησων-
 τεσ τωτου. και ησων αιρωησ αναρωσιν ηρωσται. και ηρωσται
 αν ακρωσ, εδειξε ημωσ ηρωσικωτα, και εζεβωσ τον
 τον. νωσος ην αυτωσ τον ηρωσικωτα μη πολιτευεσται. ειτα επηση
 καιτηρησων ο δημοθενωσ. και λερωσιν πνες, πωσ εντωσ
 μεμνηται τρις τριτωσ προσβειας; λερωσιν δε οπη ην τρις επη
 τρις ρωσ, εισηλθεν ερωσ τω καιτηρησων. ηρωσιν ην τρις
 δευτερας προσβειας, μαδοντες οι αθωλων τω ην φωκειαν απω-
 λειαν, εσωδαρωστω και ην ερωσ, και εν πολλωσ θωρωσ ησαν.
 και μετα τρις επη, εισηλθεν ο δημοθενωσ καιτηρησων αιρωησ, η
 κρινει αυτων δε δω ερωσικωτα. δε τω απωλειαν ην φωκειαν, η
 δε δωσ δωσικωσ. Ισων δε οπη προσβουτωσ ον ερωσικωτα, οπη φωκειας
 δωσικωσ. καιτωσ οπησιν δε τωτου, δεδωκεν ενερωσ ηρωσικωτα, οπη
 ηρωσικωσ αιρωησ τωτω τετωσικωτα. ωσ οσισων ηνωσται τω προσβου-
 τωσ ερωσικωτασ τω ην φωκειας. τεμωσικωτα δε οπη τω πάλαι τωτωσ εσωσ-
 ωσικωτα η καιτεσικωτασ. δε ωσ αυτωσ και προσβουτωσ τω ηρωσικωτα, και-
 τερωσικωτασ οπη αιρωησ, η συρωσικωτα. η τωτων τω ηρωσικωτα, και ην πα-
 ρωμωσιν ελωρε. τα η, και ην προσβουτωσ. συρωσικωτα ην φιλοκρωται,
 αυτωσ φωκειαν ρωσικωτα τω ειρωσικωτα. και ελωσικωτα ορκοις οπωσ
 καιτωσικωτασ φιλιππω. οι εν αυτωσικωτασιν οπη φω-
 κωσ, ει περ δεδωκεσ ησαν τω ορκοις. και ελωσικωτασ φιλιππω ρωσικωτα
 τω προσβουτωσικωτασ τω ην φωκειας στρατωσικωτασ. δε τωσικωτασ
 καιτωσικωτασ πύλασ. ερωσικωτασ τω πάλαι επηρωσικωτασ οπησικωτασ
 δωσικωτασ. μησικωτασ, οπη θηρωωσικωτασ δωσικωτασ, οπη φω-
 κωσικωτασ. ωσ τε μη ερωσικωτασ βωλωσικωτασ η δεδωκεν οπωσ
 φωκειαν. ειπε ην φιλιππωσικωτασ. αυσικωτασ ην αυτωσ καιτωσικωτασ
 *

A pecunia redempturum : id quod, nisi persona legati, facere non poterat. Iuliterat autem navi abire legatos, quo celerius iter conficerent: & ubique Philippum esse audirent, eo proficisci, & illic iusurandum exigere. Illi vero non paruerunt, sed pedestri itinere abierunt: & cum in Macedonia peruenissent, tres totos menses defecerunt, donec multis Atheniensium oppidis subactis, Philippus reuerteretur: ac praeter caetera ipso etiam Ceroblepte capto. Ac ne reuicifus quidem statim dedit iusurandum: sed distulit, dum expeditionem contra Phocenses intruxisset: etsi i legatos ad eum de bello deponendo miserat. Cum autem contra Phocenses proficisci egerit: non in fano, ubi fieri par erat, sed in cauponā iusurandum dedit, in hae verba: Pacem facio cum Atheniensibus, & Atheniensium sociis, Alensis & Phocensibus exceptis: quod Alenses hostes essent Pharfaliis, suis amicis. cum Phocensibus autem se pacem facere negabat, quod fanum Delphicū impiè violassent. Secunda igitur legatione in Atticam reuersa, Demosthenes controuerisiam mouet. decreta Philippi non placere sibi dicentis. Aeschines respondet, ea dixisse Philippum aperte: sibi vero in aurem insurrexisse, Athenenses & Phocenses se excepisse. ne, re animaduersa, Thebani sibi cauerent, quos inuaderet ac perdere vellet, hos conferuaturos. Atheniensis autem de sententia Aeschinis, tertiam legationem decreuerunt, cognituri, an Philippus staret pollicitationibus Aeschinis. sed Demosthenes & legationem eiecit, & se negauit quicquam cum legatione rei habiturum, siue ea bene, siue male obiretur. Tum veritus Aeschines, ne manens domi Demosthenes persuaderet populo, ut Phocensibus auxilium mitteret: simulat, ut ait Demosthenes se agrotare. venit frater eius Eumonus, adductoque medico, iurat agrotare Aeschinem. sic ipsum Eumonum, Aeschinis loco populus legatum creat. Qui legati cum abissent: ut in Eubeam peruenerunt, audiuerunt Phocenses euersos esse a Philippo, & cum dedecore redierunt. Reuersa tertia legatione in Atticam, Aeschines suapte autoritate legatus abiit ad Philippum, ut ait Demosthenes. Sciendum autem est, post legationem singulos legatos rationem reddidisse. Ac primi legati tam praclare fidem suam probarunt, ut Demosthenes eos decreto ad prandium inuitari iusserit. Moris enim erat, legatos, re benefasta conuiuio publico excipere. Quidam dubitant cur eos Demosthenes, si scierit fuisse proditores, ad publicum inuitandos prandium curauerit? Ad quod respondemus, eum a prandio propositum eorum animaduertisse. Ex posteriore autem legatione solus Demosthenes rationem reddidit, quam & Aeschinem reddidit, cum Timarchus & Demosthenes accusare institissent, postulat Aeschines, ut inquisitio fiat: facta inquisitione, Timarchum prostituta pudicitiae conuictum eiecit. Lege enim cauebatur, ne quis impudicus rem publicam administraret. Deinde aggreditur Demosthenes Aeschinem, accusat. Quidam etiam quaerunt, cur hic tertiae legationis meminisset? Respondemus, eum triennio post dictam diem, causam egisse in iudicio. Missa enim posteriore legatione, Atheniensis, cognito Phocensium excidio, ex agris in urbem suam comportant, & in magno sunt tumultu. Triennio post ingressus Demosthenes Aeschinem accusare, duo ei crimina obiicit interitum Phocensium & accepta munera. Sciendum autem est, praecipuum esse crimen, interitum Phocensium. ad cuius probationem altera quaestio incidit propter pecuniam Aeschinem id esse aufum: ut probetur prius crimen de Phocensibus. Haec & haec argumento sunt, inquit, illa comparata & instructa esse. * Per quae simul etiam tollit Aeschinis colorem ad ignorantiam & deprecationem confugientis. atque argumentorum alia ex praetermissis, alia ex factis petit: quod suffragatus fuerit Philocraati, pacem sine Phocensibus decerenti: quod non exegerit iusurandum a Thebais, Philippi sociis: qui non militassent contra Phocenses, si iusurandum dedissent: quod spacium Philippo praebuerit instruendae contra Phocenses expeditionis: commemoratum enim fuisse de industria, & consumpsisse tempus, ne missa classe populus Py-las clauderet. quod deceperit populum data opera, duplici spe: nam, fore ut Thebani perderetur: altera, ut Phocenses obseruaretur, ne spacium daretur de incolumitate Phocensium delibandi: cum dixisset, fidem habendam esse Philippo, qui se illis in gratiam

Secunda legationis inuicta, & Philippi & doina.

Aeschinis pollicitatio de Alensis & Phocensibus.

Tertia legatio & excidium Phocensium.

Legatorum rationes.

Timarchus inquisitio nominis ab Aeschine.

Accusatio Aeschinis.

Argumenta docti mali in excidio Phocensium.

και ηρωσικωτασ φιλιππωσικωτασ. αυσικωτασ ην αυτωσ καιτωσικωτασ
 *

nostra vrbis velle parcere promississet. Ac prioris questionis hæc argumenta sunt: posterioris autem, de largitionibus, dum ostendit, accepisse Aeschinæ pecuniam, hæc argumenta, quorum item alia e prætermittis petita sunt, alia e factis: Non odit, inquit, Philippum, quanquam ab eo deceptus, ut ait: Patrocinatus est Philippo, ut Amphictyo fieret, quum ea de re legationem huc misissent Amphictyones: perpetua consuetudine Philocratis vitur, corrupti largitionibus postulatus addicendum testimonium, cum Hyperides Philocratem detulisset, quanquam præsens, os non aperuit: creatus legatus in Phocidem ad Philippum de pollicitationibus firmandis, ægrotare se simulavit: captis Phocenibus post eurationem, vltro sine auctoritate publica est profectus, quo etiam tempore cauere eum oportebat. Hæc argumenta sunt secundæ orationis. Inter ea autem firmissimum est, quoq; maximè nititur, promissio & pollicitatio Aeschinæ, de Thebanis & Phocenibus. Argumentum orationis coniecturale est. neq; enim crimina fatetur Aeschines, sed omnino negat. Causæ genus alij simplex putant, & copiosam in vno crimine probando concurrisse materiam: alij simul confirmari duo crimina statuunt, vnum Phocenfe, alterum Thracense. Menander autem incidentia vocat. Exordium sumptum est à calumnia. Dum enim aduersarium, timidum & supplicem facit, indicat eum causa parum esse fretum. Simul etiam ad odium concitandum ea sententia pertinere potest.

Argumenta corruptela

Causa coniecturalis.

Genus.

Exordium.

DEMOSTHENIS DE FALSA LEGATIONE ORATIO, II.
Hieronymo Vvolffio Interprete.

Petringit aduersarios, & iudices officij commonet.

Vanta in hoc iudicio contentione vtantur aduersarii, quibus prehensionibus, Athenienses: ferè omnes vos arbitror animaduertisse: cum paulo ante videretis quosdam, dum fortiremini, facere negotium & supplicare vobis. Petam autem à vobis omnia ea, quæ etiam non rogantibus præstari est æquum: vt neque gratiam vllam, neque virum pluris faciatis, quàm æquitatem & iniurandum, quò vnusquisque vestrum dato huc est ingressus: vel hac de causa, quodd hoc e re vestra est & totius ciuitatis: aduocatorum autem istæ intercessionibus & studiis, propter priuata emolumenta suscipiuntur: ad quæ prohibedù vos legum auctoritate conuenistis: nõ, vt ea iniuriis hominibus confirmaretis. Ac alios quidem qui recto proposito ad republicam accedunt: etiã ratione reddiderunt: sèper tamã vltro ad respondendù paratos: Aeschinæ autem lögè aliter animatù esse video. Priusquã, n. ad vos ingrederetur, & actorum suorù rationem redderet: alterum eorù qui rationes postulabât, sustulit: aliis passim minitator: & iniquissimam omnium consuetudinem in reip. & vobis perniciosissimam, introducit. Si. n. is qui publicum munus gessit & procurauit: sui terrore, & non æquitate efficiet, ne ab aliquo accusetur: omnis vobis eripietur auctoritas. Ac multa quidẽ istum grauia scelera designasse, & extremo supplicio esse dignum: facile me cõfido probaturum: & omnino persuasum habeo. Quid autẽ, etiã in hac persuasione, formidẽ dicam apud vos, & non dissimulabo: Mihi causæ quæ apud vos agitur omnes, nõ minus, Athenienses, tẽporù esse videtur, quàm negociorù, & quia lögũ inter legatione spaciũ interiectum est: id metuo ne quam vobis obliuionem attulerit, aut consuetudinẽ iniuriarũ. Sed tamẽ quemadmodum etiã sic & intellecturi quæ equa sunt & pronunciaturi nũc videamini: id vobis dicam: si vobiscũ ipsi consideretis, iudices, & reputetis, quarum rerum ciuitate rationes à legato repetere oporteat.

Non quia veteres iniurie, id eo minus grauius ferendæ.

ὅσα μὲν τὴν περὶ τὴν πόλιν πολὺν, δέδοικε μή τινα λήθω, ἢ συνήθειαν τῆς ἀδικημάτων ὑμῖν ἐπιποιήσεαι ἄς δὴ μοι δοκοῖτ' αὐτὸν ὅμως ἐκ τούτων, καὶ γινώσκω τὰ δίκαια καὶ δικαιοσύνην, τὰ δὲ ὑμῖν λέξω. εἰ σὺ μὲν παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, ὡς ἄνθρωπος δικαστὴς καὶ λογιστὴς, τίμων προσήκει τῇ πόλει λόγον ὧσα περὶ τὴν πόλιν λαβεῖν.

Ἡ πόλις ἐπιγυλάτω. καὶ τὸ μὲν ἀποπέσει ὑμῶν τὰ τεκμήρια, τὰ δὲ δευτέρου, τὰ δὲ τῆς πόλεως, ἐν ᾗ δέκνυται ὅτι εἴληθεν ἀρχίνης, ταῦτα τεκμήρια. ὡς οὐκ ἔστιν ἐν τῇ πόλει, τὰ δὲ ἐκ τῆς πόλεως ἀποπέσει. οὐ μιστὶ φιλιππον καὶ τὸν δευτέρου ἄλλα, ὡς φησὶ, συνῆπει φιλιππον γινώσκω ἀμφικτύονα, περὶ τὴν πόλιν, ὡς φησὶ, ὅτι ἀμφικτύον. συνέσει ἀεὶ φιλοκράτει χηνηματῶν εἰληφότεν ἐκ τῆς πόλεως. ὅτι μὲν τὴν πόλιν, ὡς φησὶ, εἰσηγγίλει φιλοκράτει, παρά τινι ἐφείδετο. χηνηματῶν περὶ τὴν πόλιν, ὡς φησὶ, εἰσηγγίλει φιλοκράτει, παρά τινι ἐφείδετο. χηνηματῶν περὶ τὴν πόλιν, ὡς φησὶ, εἰσηγγίλει φιλοκράτει, παρά τινι ἐφείδετο. χηνηματῶν περὶ τὴν πόλιν, ὡς φησὶ, εἰσηγγίλει φιλοκράτει, παρά τινι ἐφείδετο. χηνηματῶν περὶ τὴν πόλιν, ὡς φησὶ, εἰσηγγίλει φιλοκράτει, παρά τινι ἐφείδετο.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ
Ο ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑ-
ΠΡΟΣΒΕΙΑΣ ΛΟΓΟΣ.

ΣΗ μὲν, ὡς ἄνθρωπος ἀθλιώτατος, σουδὴ ἀπειροπαθὴν πὴν ἀγῶνα καὶ ὄρα γελία γέροντες, χρεδὸν οἶμα πάντα ὑμῶν ἠδὲ τῶν ἑωρακότασ ἀρετῶν, ὅτε ἐκλήρουσθε, ἐνοχλοῦσθε καὶ προσιόντασ ὑμῖν. δεήσομαι δὲ πάντων ὑμῶν, καὶ τοῖς μὴ δεηθεῖσι δίκαιόν ἐστιν ὑπάρχειν, μηδὲ μίαν μὴτε χάριν, μὴτε ἀνδρα ποιείσθαι ἀπὸ πάντων ἢ τὸ δίκαιον καὶ τὸν ὄρκον, ὃν εἰσελήλυθεν ἐκαστος ὑμῶν ὁμωμοκόσ. ἐνδυμύου μὲν, ὅτι ταῦτα μὲν ἐστὶν ἑμῶν ὑμῶν καὶ ἑλπίσ τῆς πόλεως. αἱ δὲ τῆς ὄρα γελίας αὐτῶν δεήσεσ καὶ σουδα, τῆς ἰδίων πλεονεξίας ἐνεκα γίνονται, αἱ ἵνα κωλύησ οἱ νόμοι σωτήριον ὑμῶσ οὐχ ἵνα κυρίας τοῖς ἀδικούσι ποιήτε. τοῖς μὲν οὐκ ἄλλοις, ὅσοι περὶ τὰ κοινὰ δικαιοσ προσέρχονται, καὶ δεδωκότασ ὡσιν ὀφείδασ, τὴν ἀειλογίαν ὅσοσ προσετινέμενοι. τουτονὶ δὲ ἀρχίνου, πολὺ τῶν ἀντιτῶν τούτων. ὅτι εἰσελθόν εἰς ὑμῶσ, καὶ λόγον δοῦμαι τῆς περὶ τὴν πόλιν, τὸν μὲν, ἀθήρισε τῆς πόλεως, ὅτι τῶν ὀφείδων τοῖς δὲ, ἀπειλεί ἀπὸ τῶν δεηθέντων πάντων ἑτοσ καὶ ἀσυμφορώτατον ὑμῖν, εἰς τὴν πολιτείαν εἰσελθόντων. εἰ γὰρ ὁ ἀπειλῶσ πὴ τῆς κοινῶν καὶ δικαιοσύνας, τὰ κατ' ἑαυτὸν φέρεσ, καὶ μὴ τὰ δικαιοσ κατασκευάζουσ, καὶ μὴ εἰς τὴν πόλιν πάντῶσ ἀνυχοῖσ ἀπὸ τῶν ὑμῶσ χηνηματῶν. τὸ μὲν οὐκ ἐξελήχθει πολλὰ καὶ εἰνα πεποιηκότα τουτονὶ, καὶ τῆς ἐχάτης ὄρα τιμωρίας ἀξιον, θάρρῶ καὶ πάνυ πιστόσ. ὁ δὲ, καὶ περὶ ὑπεληφῶσ ταῦτα, φοβούμαι, φράσσω περὶ ὑμῶσ καὶ οὐκ ἀποκρύψωμαι. ὅτι μοι δοκοῦσιν ἀπειλίτεσ οἱ παρ' ὑμῖν ἀγῶτες, οὐχ ἠτίον, ὡς ἄνθρωπος ἀθλιώτατος, τῆς καμῶσ, ἢ τῆς ἀπειλῶσ ἑμῶν καὶ τὸ, χηνηματῶν γινώσκω.

πρωτον μὲν τοίνυν, ὡν ἀπήγειλε δούτερον ἢ, ὡν ἐπι-
σεύειτον ἢ, ὡν προσετάξατε αὐτῶν μετὰ ταῦτα ἢ τὸ ἄλλο-
νων. ἐφ' ἅπασι ἢ τοῖσι, εἰ ἀδωροδοκίῃ ἢ μὴ, πάντα
ταῦτα πείραται. τί δὴ ποτὲ τούτων; ὅτι ἐν μὲν τῷ ἀ-
παγγίλῳ, τὸ βελούσαδὺ καὶ τῷ παραμάτῳ ὀρθῶς,
ὑμῖν ἐξή. ἀλλ' ὡς οὐκ ὄντι ἀληθεῖς. τὰ δέ οἱ ταῦτα ἔγνωτε.
ἀλλ' ἢ μὴ τὸ μὲν, τὰ πάντα. τὰς ἢ συμβεβηκίας, πρὸς τὰς
ὑπελαμβατέ εἶ, τὰς τῷ παρὲς βίων. ὡς γὰρ εἰδότες καὶ
ὡν ἐπέμψθησαν, ἀκούετε. ἐδὲν ἔν ἐξήγειρε δὲ ἰαμ-
δὲν ὅ παρὲς βίων, φωνὸν ἐδὲ ἀσύμφορον ὑμῖν συμβε-
βεβηκίως. καὶ μὲν, καὶ ὡν γὰρ προσετάξατε εἰπεῖν, ἢ
προξέει, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἐψηφίσασθε ποιήσαι, προσήκει
διωκτικῶν. εἶεν. τῷ ἢ δὴ χρόνον ἔλατῃ; ὑποπλάτεις, ὡς
ἀνδρες ἀθλων οἱ συμβαίει πολλῶν παραμάτων ἔμε-
γάλων καμῶν, ἐν βραχὺ χρόνῳ γίνεσθαι. ὡν ἐάν τις ἐκῶν
καυθῆ τοῖς ἐναντίοις καὶ προσδῶ. ἐδὲ αἰὶ οὐ ποιῆ, πάλ-
λιν οἷός τε ἔσται σῶσαι. ἀλλὰ μὲν, ἔσται γὰρ τὸ πρῶτον
ἢ μὴ, τὸ μὲν ἐν τῷ λαμβάνῃ ἐξ ὡν ἢ πόλις βλάπ-
τε, καὶ τὰς δὲ οἷα ὅτι φησὶν αἰ, εἶ δὲ φησὶν, καὶ πολλῆς
ὀργῆς ἀξίον. ὅ μὲν τοῖ ἢ νόμον πηθεῖς, ἐδὲ ὡς εἶπε, ἀλλ'
ἀπλάτεις εἶπε, μηδαμῶς δῶρα λαμβάνῃ ἢ ἐμῶς, ὡς ἐ-
μοῖ δοκεῖ, τὸν ἀπαξ λαβόντα καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ ὑπο-
ματῶν, ἐδὲ κερτὴν ἐπ' τῷ συμβεβηκίῳ ἀσφαλῆ μὲν ἐν
τῇ πόλει. ἀλλ' ὡς τοίνυν ἐξήγειρε καὶ δέξω σαφῶς ἀγί-
νῳ τετονί, ἔμην ἀληθεῖς ἀπαγγίλῳ, καὶ κερτὴν ὡς
κότα ἐμῶν τὸ δὴ μὲν ἀκούσαι τὰ ληθεῖ, ἔμην τὰ πάντα
τῷ συμβεβηκίῳ ὑμῖν συμβεβηκίως, καὶ μὲν ὡν
προσετάξατε ἐν τῷ παρὲς βίων πεποικίωτα, καὶ ἀπλωκό-
τα τοῖς χρόνοις, ἐν οἷς πολλῶν καὶ μεγάλων παραμάτων
καμῶν ἐξήγειρε τῇ πόλει, καὶ πάντων τῶν δῶρα καὶ μ-
δοῖς εἰληφῶτα μὲν φιλοκράτοις κατὰ ψήφισασθε αὐτῶν,
καὶ δὲ ἰκὼν ἀξίαν τῷ ἀδικημάτων λάβετε. ἀλλ' ἢ μὴ δέ-
ξω ταῦτα, ἢ μὴ πάντα ἐμῶν φωνὸν ἢ γὰρ εἶπε, τουτοῖ ἢ
ἀφ' ἑαυτοῦ. πολλὰ ἢ καὶ δὲ ἀκατηγορεῖν ἔχον ἐπ' ὡς τού-
τοις ἔτερε, ὡς ἀνδρες ἀθλων οἱ, ἐξ ὡν οὐκ ἔδ' ὅς τις ἀπ' ἐκ
εἰκότως μισήσῃ ἀπὸν ἐβόλαι καὶ ὡς πάντων ἢ μέλ-
λων λέγειν μνημονεύοντας ὑμῶν ἐδὲ οἷα ὅτι τοῖς πολλοῖς
ὑπομνήσαι, εἰς τίνα τὰξιν ἔταξεν ἑαυτὸν ἀγίνας ἐν τῇ
πολιτεία τοσούτων; ἔμην λόγους καὶ τὸ φιλιππῶν δη-
μηγορεῖν ὡς τοσούτων εἰδῆτε, ὅτι τοῖς ὑφ' ἑαυτῶν παρὲς
γυμνασίου ἔμην δημηγορητοῖς ἐν ἀρχῇ, τοῖσι μάλιστα
καὶ πάντων ἐξήγειρε τῷ δῶρα ἔχον. ἐστὶ τοίνυν ἐδὲ ὅ
πρωτος ἀθλων ὡν ἀπὸ μῶρος φιλιππῶν, ὡς τότε δημη-
γορεῖν ἔμην, ἐπὶ βελούσαδὺ τοῖς ἔλλησι, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ
πῖνας τῷ ἐν ἀρχαῖα παρὲς βίων καὶ ἔχον ἰαμῶν
τὸν νεοπτόλεμου δούτερον γίνεσθαι, παρὲς βίων μὲν τῇ
βελῆ, παρὲς βίων ἢ καὶ δὴ μὲν καὶ τούτων, καὶ πῖνας ὑμῶν
πανταχοῦ παρὲς βίων πέμψῃ, τοῖς συνάξοντις δεῦρο
τοῖς βουλοσυνάμοις καὶ τὸ παρὲς βίων φιλιππῶν πόλεμου.
ἔμην ἀπαγγίλων μοσταιτῶν ἢ καὶ δὲ ἀρχαῖα, τοῖς κα-
λοῖς ἐκείνοις ἔμην καὶ λόγους, οἷς ἐν τοῖς μυρίοις ἐν με-
γάλῃ πόλει, παρὲς βίων ἢ μὲν, τὸ καὶ φιλιππῶν λέγοντα,
καὶ ὑμῶν ἔμην δημηγορητοῖς καὶ διεξίω ὑλίκα τὸ ἢ
λάβει ταῦτα, καὶ τὰς ἰδίαις ἀδικουσι μόνον παρὲς βίων οἱ
δωροδοκῶντες, καὶ γνήματα λαμβάνοντες παρὲς βίων φι-
λιππῶν. ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα πολιτῶν τὰς τότε, καὶ τὸ τὸ δῶμα ἐξ ἐνὸς κότος καὶ ἑαυτῶν, τοῖς πε-
ρὶ τῆς εἰρήνης παρὲς βίων πέμψῃ ὡς φιλιππῶν. ἐπειδὴ τὸ καὶ ἀριστοδήμου καὶ νεοπτόλεμου καὶ κτησιφάντους,
καὶ τῷ ἄλλων, τῷ ἐκείθεν ἀπαγγίλων οὐδὲ ὅπου ὑμῶν γίνεσθαι τῷ παρὲς βίων τετονί εἰς καὶ ἐδὲ. καὶ ὡς τῷ
ἀποδωσῶν τὰ ὑμῶν, οὐδὲ ὡς τῷ πεποικίωτα τὰ φιλιππῶν ἀλλ' ὡς τῷ φυλαξάντων τοῖς ἄλλοις.

A Primū eorum quæ renunciauit: secundo loco, eo-
rum quæ persuasit: tertio, eorū quæ vos ei mandastis:
deniq. temporum: post hæc uniuersa querendum, in
corruptè nec ea facta sint omnia? Cur tandè horum?
quòd ex renunciationibus rectè vobis deliberare de
reb. licet: quasi veræ fuerint: ea quæ res postulat, sta-
tuetis: sin non tales, contraria. Legatorum enim con-
silia veriora esse putatis. Auditis enim eos, vt gnaros
earum rerum, de quibus missi sunt. Nequaquam igitur
debet conuinci legatum, dati vobis vilius futilis
& perniciosi consilij. Iam, quæ illum dicere aut age-
re iussistis: & nominatim decreuistis esse faciendæ: ea
conuenit esse procurata. Esto, temporum autè quam
obrem? quia sæpe vsuaenit, Athenienses, vt multa-
rum rerū & magnarum occasio paulo momento tē-
poris concludatur: quam, si quis vltro aduersariis cō-
donarit & prodiderit: etiam si omnia conetur, nun-
quam poterit recuperare. An verò gratis, necne? quòd
inde accipere, vnde reipublicæ damnum detur: om-
nes, satis scio, & indignum esse fateamini, & graui-
ter vindicandum. Ac legislator quidem hoc non ex-
plicauit: sed simpliciter atque seuerè vetuit accipere
munera: cum, vt mihi videtur, existimaret, eum qui
semel accepisset, ac largitionibus corruptus esset, non
iā constantè manere iudicem publicorum commo-
dorum. Quòd si ostendero, & perspicuè probaro: Æ-
schinem & nihil veri renunciaisse: & obstitisse popu-
lo, ne verum ex me audiret: & vtilibus maximè con-
traria suasisse vobis: & nihil eorum quæ mandauerat-
is, in legatione fecisse: & consumpsisse tēpora, quibus
multarum & magnarum rerum occasiones reipubli-
cæ perierunt: & propter hæc omnia munera & mer-
cedes accepisse cū Philocrate: condemnate eum, &
vt factis eius dignum est, multate. Sin hæc non ostē-
dero, aut non ostendero omnia: & me improbum
ducite, & istum absolute. Quanquam autem multa
& graua, præter hæc, etiam alia in eo accusare possē,
Athenienses, ob quæ nemo non eum iurè oderit: vos
tamen ante omnia quæ dicturus sum (licet id, vt satis
scio, plerique vestrū meminerunt) commonefaciā,
in quem reipublicæ gradum Æschines se primū
collocarit: & quales conciones contra Philippum fi-
bi habendas esse censuerit: vt sciaitis, eum suis actis,
& primis concionibus maximè acceptorum mune-
rū posse conuinci. Primus igitur hic est Atheniensis
qui animaduertit Philippum (vt tum pro concione
asserbat) insidiari Græcis: & corrumpere magistra-
tuum quosdam in Arcadia: qui adhibito Ischandro,
Neoptolemi secundano actore, retulerit ad senatū,
retulerit ad populum his de rebus: & suasit vobis,
quocunque terrarum legatos esse mittēdos, qui Gre-
cos huc conuocarent, de bello Philippico deliberatu-
ros: qui postea reuersus ex Arcadia, præclaras illas &
longas orationes recensuerit: quas apud decem illa
victorū millia, Megalopoli, aduersus Hieronymum,
Philippi defensorem, se habuisse pro vobis asseru-
erit, & commemorasse, quantis iniuriis omnem Gre-
ciam, non suas tantum patrias, largitionum auidi &
pecuniam à Philippo accipientes, afficerent. Postea-
quā igitur, ea tum isto administrate, & tale de se spe-
cimè præbete, vobis ad Philippū legatos mittere per-
suasū est ab Aristodemō, Neoptolemo & Ctesiphō-
te, ac ceteris, nihil sani ex Macedonia renūciatib. eo-
rū legatorū & iste sit vnus, nō qui vestra vederet aut
qui Philippo fidē haberet: sed qui ceteros custodiret.

Docilitatē
capit di-
tributio-
ne le-
gati officij
adiuncta
propositio
ne.

Narratio
quæ cōfic-
mationis
sententia
spargitur.

Æschines
principio
aduersatus
Philippo.

Æschines
legatus ad
Philippum

ΟΥ Σ
Ρ Α-

3 Aeschinis concio de pace prior.

4 Concio Aeschinis de pace posterior.

5 Aeschinis mediocri & pollicitatione, in concione: propter quam expositus Demosthenes.

Nā propter orationes antē habitas, & Philippi odiū, sic de eo non ab re omnes sentiebatis. Deinde mecū congressus, paciscitur, se cōmuniter legationē obitu rū: & ut sacrilegū & impudētē Philocratē uterq. caue rem, multū hortatur. ac donec huc redisset, a prima legatione, equidē, Atheniēses, nō animaduerti, corru ptū esse eū, & semetipsū vēdidisse. Præter. n. cetera, quæ (vt recensui) prius dixerat, priore* concione qua de pace deliberabatis, surrexit, eoque principio vsq. est: quod ego verbis etiā (vt opinor) iisdē, quæ ille dixit, apud vos commemorabo: Si multum (inquit) & diu meditat^o esset Philocrates, quo pacto accerrimē rei publicæ aduersaretur, Atheniēses, nihil eum meli^o fuisse reperiturū arbitror talibus decretis. Ego verō pacem istam, dum vobis Atheniensis superfuerit, nū quam ciuitati suaserim. Pacem tamen faciendam esse dico. Talia loquebatur breuiter & moderatē. Qui verō pridē hæc dixerat, audientibus vobis omnibus *idem in posteriore, cū pax confirmanda esset, me sociorum decretum defendente, & id agente, vt pax iusta & æqua fieret: vobisq. ita sentientibus, ac ne vocem quidem spurcissimi Philocratis audire volentibus: furgit ad concionandum, illiq. patrocinatur, verbis, o dii immortales, multis mortib. vindicādis: neque maiorū recordari vos oportere: neq. eos qui triū phos & naualia prælia narrarēt, tolerare: scq. lege lata decreturum, ne cui Græcorū opē ferretis, qui non prior vobis opem tulisset. Atq. hæc detestabilis iste & impudēs dicere audebat, astantib. legatis & audientibus quos ē Græcia tū conuocaueratis de istius cōsilio, eum se nōdum vēdidisset. Quemadmodum igitur, Atheniēses, iterum à vobis delectus ad iusiurandum exigendum & tempora cōsumpserit: & omnia reipublicæ negocia corruperit, & quæ mihi ea prohibere cupiētī, cōtētiones cū eo fuerint: statim audientis postquam autem ab ea legatione, propter exigēdū iusiurādū suscepta, reuerſi sumus, ad quā hæc ratio nū relationes pertinet: cū neq. parū neq. magnū quicquā corū reperissemus, quæ, cū pacem facerētis, dicta & expectata fuerāt: sed in omnibus decepti essemus: cūq. isti rursus alia vendidissent, & cōtra ipsū decretū legationē obiissent: accessimus ad senatū. Et hortū quæ dicā, multi sūt cōscij. Curia. n. referta erat plebeis hominib. Ego verō progressus in medium, oēm veritatem senatui renunciaui: & istos accusaui: & à prima illa spe rerum earum, quas Ctesiphō & Aristodemus vobis renunciarant, oīa enūmeraui, & postea, cum pacem fecissetis, quæ iste pro concione dixisset, & quod perduxissent républicā: & ea quæ restabāt (qui Phocēses erant & Pylæ) suasi ne amitteretis: neve in eadē fraudē incideretis: neve alia ex alia spe suscipi, & pollicitationibus delēniti, res in extremum discrimē adduci pateremini. Atque hæc senatui persuaſi. Cum verō concio conuenisset, & ad vos verba facienda essent: progressus Aeschines primus omnium nostrū (obtestor autem vos per Iouē & deos, date operam, vt vnā mecum memoriæ infigatis, si vera dixerō. Ea enim demum sunt, quæ omnia negocia vestra prof^o corruperūt & perdiderunt) progressus igitur Iogissimē abfuit, vt renūciaret aliquid in legatione actū: aut, vt de iis quæ in senatu dicta essēt (si fortē vtrum ego vera dicere dubitabat) vllam in cœtu populi mentionē faceret: sed eam habuit orationē, & tot tātisq. bonis τα δ' ἢ φωνεῖς, κὴ πύλα) ἡν̄ παρέδωξεν, ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου, κὴ ὑποχέσιν, εἰς τοῦ ἄρατον ἕξειν τὰ πράγματα ἡμῶν. Ἐπειτα ταῦτα τὴν βελλῶν ἐπέδῃ ἢ ἦκεν ἢ ἐκ κλησίας, Ἐπεὶ οὖν ἡμῶν ἐδὲ λέγειν, παρῆσαν ἀγχιῖν, οἷοσι φάτορος ἡμῶν ἀπαίτων (κὴ περὶ δῖος, κὴ δειῶν πεφραῖσθε σὺν δαμνημονεύειν, ἀπ' ἀληθῆ λέγω. τὰ γὰρ πράγματα πάντα λυμνηάμεθα ὑμῶν, κὴ ἀφαιρέσαντα ἔλως, ταῦτ' ὅτιν ἢ δὴ) τὰ μὲν ἀπαγγέλλειν πὶ τῶν πεπεσσομένων, ἢ περὶ τ' ἐν τῇ βελλῇ ῥηθέντων (εἰ ἄρα ἡμφοισθήτε μὴ ἀληθῆ λέγειν ἡμᾶ) μνησθῆναι παμπληθῆς ἀπέχον. εἶπε ἢ τοιοῦτες λόγους κὴ πηλικεῦτα, κὴ τούτων

A δὲ γὰρ τοῖς πεπεσσομένοις λόγοις κὴ τῶν περὶ φίλιππον ἀπέθειαν, τὰ τῶν εἰκότως περὶ αὐτῶν φαίτες εἶχετε τῶν δόξαι. πεπεσσομένων πίνων ἔργῳ μεταταῦτα, σωεταῖτε κοινῆ πεπεσσομένων κὴ ὅπως τὸν μακρὸν κὴ ἀγαθὴν φυλάξωμεν ἀμφοτέροι τὸν φιλοκράτιον, πολλὰ παρεκελεύσατο. κὴ μέγιστὸν δὲ εὖρον ἐπαίξειν ἀπὸ τῆς φάτορος πεπεσσομένων, εἰς τοῦτον, ὃ ἀδρες ἀθλωνοί, διεφθαρμένοι κὴ πεπεσσομένοι ἐαυτὸν, ἡμῶν. χροίς γὰρ τῶν ἄλλων ἄν, ὅπερ εἶπον, εἰρήκει ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ τῆ πεπεσσομένων τῶν ἐκκλησιῶν, ἐν αἷς περὶ τῆς εἰρήνης ἐβουλόθετε, ἤρξατο ἀρχῆν, ἡμῶν κὴ τοῖς ῥήμασι οἷμα τοῖς αὐτοῖς, οἷς περὶ εἶπε, ἐν ὑμῶν ἀπομνημονόσην εἰ πάνυ πολὺν ἔφη χρόνον ἐσοπεί φιλοκράτιος, ὃ ἀδρες ἀθλωνοί, ὅπως ἀπ' αἰετα ἐναντιωθῆι τῆ εἰρήνῃ, οὐκ ἀπ' αὐτὸν ἀμεινον εὖρεῖν οἷμα, ἢ τοιαῦτα πράσσοντα. ἐγὼ δὲ ταῦτῶν μὲν τῶν εἰρήνῶν, εἰς αὐτοῖς ἀθλωνοῶν λείπηται, οὐδέ ποτ' αὐ συμβουλεύσασμαι

B ποιήσασμαι τῇ πόλει. εἰρήνῶν μὲν τοι φημι δεῖν ποιήσασμαι. κὴ τοιοῦτοις πινᾶς εἶπε βραχέως, κὴ μέγιστος λόγους. ὁ δὲ παῦτ' εἰπὼν τῆ πεπεσσομένων, πάντων ἀκούοντων ὑμῶν εἰς τῶν ὑπεράγει, ἐν ἢ τῶν εἰρήνῶν ἔδει κενεῖσθαι. ἐμὸν τὸ τῶν συμμέχων συνηθροῦν τοῖς δόγμασι, κὴ τῶν εἰρήνῶν ὅπως ἴσῃ, κὴ δικαία χροῖσται. περὶ τῶν κὴ ὑμῶν βουλομένων ταῦτα, κὴ οὐδέ φωνῶν ἐδελόντων ἀκούειν τῆ καταπύσεως φιλοκράτιος, ἀλλὰ εἰδημηγῶρε κὴ συνηθροῖ ἐκέειν, πολλὰν ἀξίους, ὃ ζεὺ κὴ πάντες θεοὶ, θανάτων λόγους εἰς οὐτῶν πεπεσσομένων ὑμῶν μεμνησθαι δεῖοι οὐτῶν τὰ εἰσοπία, κὴ τὰς ναυμαχίας λεγόντων ἀπέχοντων νόμον τῆσθῆν, κὴ γράφειν, μηδεὶ τῶν ἑλλῶν ὑμῶν βινθεῖν, ὅς ἀπ' μὴ πεπεσσομένων βεβουληθῶς ὑμῶν ἢ κὴ τῶν ὁ χρέτι

C λιθῶ. κὴ ἀγαθῆς εἶδει ἐπέλμα λέγειν, ἐφρηκῶντων πεπεσσομένων κὴ ἀκούοντων, οἷς ἀπὸ τῶν ἑλλῶν μετεπέμψασθε, ὑπο τούτου τὸ πεπεσσομένων, ὅτ' οὐτω πεπεσσομένων εἰαυτὸν ἡμῶν. ὅν μὲν οὐδ' ἔσοπον, ὃ ἀδρες ἀθλωνοί, χειροτονησάντων ὑμῶν ἐπὶ τοῖς ὅροις αὐτὸν παλιν τοῖς πεπεσσομένοις κατέειπε, κὴ τὰ πράγματα πάντα χροῖσται τὰ τῆς πόλεως, κὴ ὅσα περὶ τούτων ἔργῳ πεπεσσομένων ἀπέθειαν συνέβησαν, βουλομένῳ κενεῖν. αὐτῆκα ἀκούσθε. ἀλλ' ἐπειδὴ παλιν ἡκοῦμεν ἐν τῆ πεπεσσομένων ταύτης ἐπὶ τοῖς ὅροις, ἢς περὶ εἰσὶν ἀνῶν εὐθυμῶν οὐτῶν μίκερῶν, οὐτῶν μέγα οὐδοπυῶν εἰρηκῶν, τῶν ὅτι τῶν εἰρήνῶν ἐποιεῖσθε λεγόντων, κὴ πεπεσσομένων δέντων ἀλλὰ πάντα ἐξηπατημένοι, κὴ τούτων ἐπὶ αἰδῆς ἀπ' ἀπὸ τῶν πεπεσσομένων, κὴ περὶ τὸ ψήφισμα πεπεσσομένων κενεῖν. πεπεσσομένων τῆ βουλῇ κὴ ταῦτῶν πολλοὶ συνίσασαν ἀμέλλω λέγειν. τὸ γὰρ βουλομένῳ κενεῖν, μετὸν ἡμῶν διωτῶν παρῆσαν δὲ ἐγὼ, πάντα τὰ ἀληθῆ περὶ τῶν βουλομένων ἀπήγγαλα, κὴ κατηγόρησα τούτων. κὴ ἀπὸ κλησίας, ἀπὸ τῶν φάτων ἕξειν ἀμεινον, ὁ κησιφῶν κὴ ὁ ἀριστοδημος ἀπήγγαλαν περὶ ὑμῶν. κὴ μετὰ ταῦτα ὅτι τῶν εἰρήνῶν ἐποιεῖσθε, ἀπὸ ἐξηπατησθῆσθε, εἰς ἀπὸ τῶν πεπεσσομένων τὸν πόλιν, κὴ περὶ τ' ὑποχέσιν (ταῦτα δὲ ἢ φωνεῖς, κὴ πύλα) ἡν̄ παρέδωξεν, ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου, κὴ ὑποχέσιν, εἰς τοῦ ἄρατον ἕξειν τὰ πράγματα ἡμῶν. Ἐπειτα ταῦτα τὴν βελλῶν ἐπέδῃ ἢ ἦκεν ἢ ἐκ κλησίας, Ἐπεὶ οὖν ἡμῶν ἐδὲ λέγειν, παρῆσαν ἀγχιῖν, οἷοσι φάτορος ἡμῶν ἀπαίτων (κὴ περὶ δῖος, κὴ δειῶν πεφραῖσθε σὺν δαμνημονεύειν, ἀπ' ἀληθῆ λέγω. τὰ γὰρ πράγματα πάντα λυμνηάμεθα ὑμῶν, κὴ ἀφαιρέσαντα ἔλως, ταῦτ' ὅτιν ἢ δὴ) τὰ μὲν ἀπαγγέλλειν πὶ τῶν πεπεσσομένων, ἢ περὶ τ' ἐν τῇ βελλῇ ῥηθέντων (εἰ ἄρα ἡμφοισθήτε μὴ ἀληθῆ λέγειν ἡμᾶ) μνησθῆναι παμπληθῆς ἀπέχον. εἶπε ἢ τοιοῦτες λόγους κὴ πηλικεῦτα, κὴ τούτων

τούτων

τοσάυτα ἔχοντες ἀγαθὰ, ὡς ἅπαντας ὑμᾶς λαβόντες
 ὄψεσθε. ἔφη γὰρ ἡ κενὴ πατριὰς φίλιππον, παθὲν ὅσα συμ-
 φέρει τῇ πόλει, ἔπειτα ἐν ἀμφικτυόσῃ, καὶ πάλιν ἐν
 ἄλλων ἀπάντων. καὶ διεξῆλθε λόγον μακρὸν ὑμῖν, ὃν
 καὶ θεβίων εἶπεν πρὸς φίλιππον ἔφη καὶ τὰ κεφάλαια
 ἀπήγειλε πρὸς ὑμᾶς καὶ ἀπελογίζετο ἐν τῷ
 αὐτῷ πεπερασμένῳ, δυοῖν, ἢ τριῶν ἡμερῶν, ὑμᾶς
 μὴ ὄντας οἴκοι, καὶ οὐ στρατοδουλοῦντες, οὐδὲ ἐνοχλοῦ-
 μένοι, θεβίαι μὲν πολιορκεῖσθαι αὐτὰς καθ' αὐτὰς,
 χωρὶς τῆς ἄλλης βοιωτίας, ἀκέραια δὲ θεσπιάς, καὶ πλα-
 ταμαὶ οἰκιστοῦντας τῶν θεῶν ἢ τὰ χεῖματα εἰσπραττόμε-
 να οὐδὲ φρονέων, ἀλλὰ ὡς θεβίων, τῷ βουλοδο-
 σάντων τῶν κατέλιψεν τὸ ἱερὸν. διδάσκων γὰρ αὐτὸς ἔφη
 τὸν φίλιππον, ὅτι εἰδὲν ἡ τὸν ἡσθεῖαν οἱ βεβηλοκό-
 πτες, τῷ τῷ χερσὶ πρὸς αὐτὸν, καὶ δὲ αὐτὰ χεῖματα αὐ-
 τῶν τοῖς θεβίοις ἐπισημνύοντα. ἀκούσθαι δὲ τῷ δὲ
 βοίων ἐπὶ τὸν πεπερασμένον καὶ τετραετημῶν, τῶν B
 πρὸς τῶν πόλιν οἰκιστοῦντας φίλιππον γερῶν μὲν ὅτι
 οὐ λήθητε ἡμᾶς, ὡς ἄνθρωποι πρὸς ἑστέρας, ἐφ' οἷς πεποιθεῖτε
 τῶν εἰρηλίκων πρὸς φίλιππον οὐδὲ ἀγροῦ μὲν, ὅτι ὑμεῖς
 μὲν ἀμφίπολιν δεδωκάτε ἐκείνῳ, φίλιππος δὲ ὑμῖν
 δόξαι ἀμολόγηκε ὡς δὲ δόξην. εἶπὲν μὲν τοῖς δὲ δωκε-
 μῶν τὴν αὐτῶν οὐ μὲν πρὸς τὸ βούλειον λέγειν, καὶ γὰρ
 νῦν φρονεῖν πινὰς αὐτῶν τῶν συμπερασμένων. ὑποκρίτετο
 δὲ οὕτω που, καὶ παρεδήλου τὸν ὡροσπῶν. δὲ δὲ κίμῳ δὲ
 ὅτι τούτοις εἰκότως, καὶ δοκῶν καὶ ῥήτορ ἀεισος εἶπὲν,
 καὶ ἀπὸ θαυμαστος κατέβη μέλας σιμῶν. ἀναστὰς δὲ
 ἐγὼ ταῦτά τε οὐκ ἔβην εἰδέναι, καὶ ἐπειροῦμαι πὶ
 λέγειν τούτων, ὃν εἰς τῶν βουλοδοσάντων ἀπήγειλα. καὶ
 ὡς ἀστὰς ὁ μὲν, εἶπεν, ὃ δὲ, εἶπεν, οὐ τοσοῦτον καὶ φιλοκρέ-
 τος, ἐβόων, ὅτι ἐκεῖνον με, τελευτῆς, ἐχλὸς ἄζον.
 ὑμεῖς δὲ ἐγείρετε, καὶ οὐτ' ἀκούσθαι ἡστέλετε, οὐτε πι-
 στεύειν ἡβούλεθε ἀλλὰ, πᾶσι δὲ εἶπὲν ἀπηγγέλει, καὶ
 νῦν τοῖς θεοῖς, εἰκότως πινὰς εἶμι γ' ἐδοκίμα. τίς γὰρ ἀν-
 ἡνέχετο, τῆς καὶ ταῦτα, καὶ τοσάυτα ἔσειδον πρὸς δοκῶν
 ἀγαθὰ, ἢ ταῦθ' ὡς οὐκ ἔσται λέγοντος πινος, ἢ κατηγο-
 ρεῦντος τῶν πεπερασμένων τούτοις; πάντα γὰρ τὰ ἄλλ'
 οἴμαι τότε καὶ δὲ τῶν τῶν, τῶν ὑποκειμένων πρὸς
 δοκῶν, καὶ τῶν ἐλπίδων. οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ὄχλος
 ἄλλως, καὶ βασιλικὰ κατεφάνετο. ταῦτα δὲ θαυμά-
 σια ἦλθον καὶ συμφέροντα ἐδοκίμα πρὸς ἑστέρας τῇ πό-
 λει. τὸ γὰρ δὲ ταῦθ' ὑπέμνησα πρὸς ταῦτα νῦν ὑμᾶς. ἔ-
 διεξῆλθον τούτοις τοῖς λόγοις; εἰς μὲν, ὡς ἄνθρωποι ἀθη-
 ναῖοι, μέγιστα καὶ πρῶτον, ἵνα μηδεὶς ὑμῶν, πειθεῖται
 πρὸς λέγοντος ἀκούη μου, καὶ κατηγορεῦντος τῶν πεπερα-
 σμένων, ἀπὸ τῆς καὶ δοκῆς δὲ φωνῆ αὐτῶν, καὶ ὑπερβάλλον εἶπὲν.
 εἶτα τότε οὐκ ἦγερος ὡς ἀπὸ χεῖρας ταῦτα, οὐδὲ εἰδὲν ἡστέλετε
 ἡμᾶς; θαυμάζω ἄλλὰ μεμνημένοι τὰς ὑποχέσθαι τὰς
 τούτων, ἀεὶ φ' ἐκείνων ποιούμενοι τῶν κατῶν, ὡς ἐλεῖσθαι
 λόγου τυγχάνειν τοῖς ἄλλοις, καὶ τῶν ἐπαγγέλλων τῶν
 τούτων ταῦτα τῶν καλλῶν, εἰδέναι, ὅτι πρὸς ἅπαντας τοῖς
 ἄλλοις, καὶ τῶν ἡδὲ ἡστέλετε ὑπὸ αὐτῶν, ὅτι τὰ ληθῆ ὡς ἀ-
 χεῖμα, καὶ λυγρὰ εἶδει πινὸν θάνεον, διεκωλύθητε, ἐλ-
 πισί, καὶ φενακισμοῖς, ἔπειτα ὑποχέσθαι ὡς ἀπατόμενοι.*
 πρῶτον μὲν τούτου, καὶ μέγιστον οὐ πρὸς εἶπον εἶπεν, ταῦτα C
 ἢ τούτου ἵνα πιν, ὅτι ἀδωροδοκῆτος ὑπῆρχε, πρὸς ἑστέρας αὐτῶν τὸ πολυεὶας ἀγαπητοῦ, ὡς πρὸς βεβηλοῦ καὶ
 καὶ ἀπὸς μὲν πρὸς τὸν φίλιππον, τῶν μεταταῦτα ὡς ἀφ' ἑστέρας γερῶν ἡστέλετε, καὶ φιλίαν οἰκιστέλετε. εἶτα, εἰ μὲν
 ἐκβέβηκεν ὅσα ἀπήγγελε πρὸς ὑμᾶς εἶπεν, καὶ κατὰ εἶπεν τὰ πεπερασμένα; δὲ τῶν ἀλήθειαν, καὶ τὸ συμ-
 φέρειν τῇ πόλει γερῶν ἡστέλετε νομίσητε. εἰδὲν ταῦτα τὰναντία ὡς εἶπεν εἶπεν πρὸς ἑστέρας, καὶ πολλῶν ἀχρημῶν, καὶ

A refertam, vt uniuersos vos in suam sententiam per-
 traxerit. Aiebat enim, se persuasisse Philippo omnia,
 quæ essent vtilia reipublicæ, tam in Amphictyonica
 causa, quàm cæteris uniuersis: & prolixam vobis ora-
 tionem recensebat, quàm se contra Thebanos apud
 Philippum habuisse diceret: & capita vobis refere-
 bat: & commemorabat, se id suâ effecisse legatione,
 vt intra biduum, aut triduum (si domi maneretis, &
 non moueretis bellum: neque vobis ipsi negocium
 faceretur) audituri essetis, & Thebas solas absque
 reliqua Bœotia obsideri: & Thespias atque Plataas
 instaurari: & Apollini pecuniam solui, non à Phocæ-
 sibus, sed à Thebanis, qui autores fuissent templi oc-
 cupandi. Se enim docuisse Philippum, nihilo reliquis-
 se minus* eos qui facere cogitassent, quàm qui ma-
 nus intulissent. Proptereaque se proscriptum esse à
 Thebanis. Quin audiuisse se, & Eubœensium quosdã
 territos & perturbatos, propter coniunctionem inter
 Philippum & urbem conciliatam: qui in hanc sen-
 tentiam verba fecissent: Non præterit nos, legati,
 quibus conditionibus pacem feceritis cum Philip-
 po: neque ignoramus, vos illi dedisse Amphipolim:
 Philippum autem promississe, traditurum se vobis Eu-
 bœam. Atque aliud etiam se procurasse, sed nondum
 id velle dicere. Quosdam enim è collegis iam inui-
 dere sibi. Sic autem obscure & tectè Oropum innue-
 bat. Cum verò propter hæc celebraretur: cum & o-
 rator optimus, & vir admirabilis haberetur: descendit
 magna cum maiestate. Ego verò vt surrexi, & ea i-
 gnorare me dixi, & eorum aliquid dicere sum cona-
 tus, quæ ad senatum retuleram: ibi alter hinc, alter il-
 linc assistens, iste & Philocrates, clamitare, intetur-
 bare, me tandem subsannare: vos tum ridere, tum ne-
 que audire, velle, neque credere posse alia, quàm quæ
 iste renunciarat. atque (ita me dii bene ament) hæc
 ab re vobis id accidere videbatur. Quis enim tanta
 & tot oblatum iri bona existimans, ferret aliquem qui
 aut ea nulla fore diceret, aut acta istorum accusaret?
 Nam cætera omnia nimirum tum minoris erant, præ
 excitatis expectationibus & spe: qui refragabantur,
 obturbare sine causa, & obiectare videbantur: illa
 verò per quam admirabiliter atque vtiliter confe-
 cta esse putabantur ciuitati. Qua igitur gratia vobis
 hæc primò nunc in memoriam redegi, & recensui
 has orationes? Vna de causa, eaque maxima & prima,
 vt nemo vestrum, si quid me dicentem audierit, &
 acta accusantem, diffidat, idque iniquum & importu-
 num esse putet: ac, cur tum illa non dixerim in re præ-
 senti, & vos docuerim, demiretur: sed pollicitationes
 istorum meminerit, quibus singulis temporibus v-
 tentes, dicendi facultate alios excludebant, & renū-
 ciatione istius præclarâ illâ: vt sciatis præter cætera
 omnia, etiam hanc ab illo vobis esse factam iniuriã,
 quòd verum statim & cum opus erat, audire prohi-
 biti estis, spe & fucis & pollicitationibus decepti. Pri-
 mum igitur hæc, & ea potissimum, qua dixi, gratia
 hæc commemoravi. Deinde, quadam & hæc nihilo mi-
 nore de causa, vt eius antequam corrumperetur
 largitionibus, institutum in republica recorda-
 ti, quàm id munitum fuerit, quàmque Philippo dif-
 fidens: secutam post repente fidem & amicitiam conu-
 deretis. Deinde si euenerunt ea quæ iste vobis renū-
 ciauit, & acta præclara fuerunt, vt propter veritatem
 & reipub. vtilitatem esse facta existimetis. Sin omnia
 cõtrâ quâ iste dixit, acta sunt: & multum dedecoris &

Causa hu-
 ius narra-
 tionis, est
 occupatio
 ne:

Præcipuū totius orationis caput, de interitu Phocensium, cum duplici occupatione: vna, de persona Aeschini; altera, quæ ab actibus legatorum segregat.

magna reipub. pericula attulerunt, propter sordes istius & veritatem ab eo pecunia venditâ: vt mutatu eum esse videatis. Dicam autem (quando huc prouecta est oratio) primū omnium, quo pacto vobis Phocense negocium eripuerint. Neq; verò quisquā vestrum, iudices, magnitudinē rerum intuens, accusationes & crimina maiora esse putet, quàm prouidentius autoritate: sed illud spectate, si quemcunque vos illi muneri præfecissetis, & oblatas occasiones eius fidei mandassetis: illum etiam, si istius exemplo voluisset, opera sua locata hostibus, vos decipere, & fraudē circumuenire, eadē quæ & istum excitare mala potuisse. Non enim, si vos leuibus sape hominibus publica mandatis negocia, res etiam leues sunt, quæ honori ciuitatis nostræ ab aliis deferuntur. * neque multis verbis est opus. Itaque Phocenses etiam Philippus sanè perdidit: sed isti ei adiutores fuerunt. Hoc igitur considerandum & videndum est, vtrum, quatenus Phocensium salus à legatione pendeat, ea tenus isti corruerint, & perdidit omnia: non, quasi iste per se perdere Phocenses potuisset. Quo quid absurdius? sed da mihi senatusconsultum, quod me referente factum est, & testimonium eius qui tū id fecit: vt sciat, & me non tum tacuisse, nunc ab actis me remouere: sed statim accusasse & præuidisse futura: & senatum, qui ex me audire verum prohibitus non fuit, neque laudasse istos, neque in curiam vocandos censuisse. Atqui id ab vrbe condita vllis accidisse legatis, nemo meminit: ne Timagoræ quidem, quem capitis damnauit populus. At istis hæc acciderunt, Recita primò testimonium, deinde senatusconsultum. Testimonium, Senatusconsultum.

Hic neque laus, neque inuitatio legatorum in curiam à senatu, continetur. Sin iste contineri ait: ostendat atq; exhibeat, & ego descendam. Sed nō continetur. Quòd si omnes eadem in legatione egissemus: iure neminem laudasset senatus. Reuera enim vituperanda essent acta omnium. Sin alij bona fide rem gesserunt, alij contrà: satis apparet, propter improborum scelera, etiam bonos viros eandem ignominiam subiisse. Quo pacto igitur facile cognoscetis omnes, quisnam improbus ille sit? In memoriam ipsi reuocante vobis, quisnam ille sit, qui ab initio acta accusarit? perspicuum enim est, fonti satis fuisse futurum tacere: & eluso eo tempore, nullam actorū reddere rationem. Qui autem nullius culpæ sibi conscius erat: is, si tacuisset, facinorum & scelerū socius fuisse videretur. Ego igitur is ab initio fui, qui istos accusarim: istorum verò me nemo. Ac senatus illa quidem iam decreuerat: concione autem conuocata, & Philippo iam intra Pylas progresso (primum enim id fuit omnium scelorum, quòd Philippum iis negociis præfecerant: item, cum primū vobis negocia cognoscenda essent, deinde consultandum, pròst, quòd visum esset, agendum: quòd effecerant, vt simul vos & audiretis, & ille adesset: vtiq; nec quid fieri oporteret, dici facile posset) illud etiam ad reliqua accessit: vt id quidem senatusconsultum populo nemo legerit, neque audierit populus: sed iste surrexerit, & ea prædicarit, quæ modò vobis exposui, multa & ingentia bona: quæ se impetrasse à Philippo atq; afferre iactabat: propter quæ proscripsum esset à Thebanis. Proinde vos territi primū præsentia Philippi, & istis irascentes, qui non antè indicasset aliquāto mitiores fiebatis, quòd omnia vos consecuturos quæ velletis, sperabatis: nec vocem audire

λά, καὶ μεγάλα ἀγαθὰ ἀπεπράχαι ἔφη τὸ φιλιππων ἡκόν, & δεξαυτά χρηματα αὐτὰ τοῖς θεβάσις ὅπως κηρυχέναι. ὡς θ' ὑμεῖς, ἐνπεπληγμένους τῇ παρσία τοῦ ἀπὸ τῶν τῆ φιλιππος, & τούτοις ὀργισμένους ὅτι τὰ μὴ προσήγουσιν, ἀποστρέφεις ἰσχυρότατον * πινός, πάνθ' ὅσα ἐβούλεσθε ὑμῖν ἔσεσθαι, προσδοκήσατας. & μὴ ὅφρα ἰσχυρῶς

A μεγάλοις κινδύνοις, ταῦτ' ἔχει τῆ πόλις. δεξά τ' ἀίχρα κέρδαν τ' τέτυκε, & τὸ χρημάτων ἀποδίδει τάλην δὴ, μεταβληθέντων αὐτὴν εἰδήτε. βέλομαι ὃ, ἐπὶ δὴ περ εἰς τούτοις προσήθην τοῖς λαοῖς, ὄν ἔσονται τὰ ἀπὸ τοῖς φωνείας προσήματα ὑμῶν παρέρχονται, ὡρῶντων εἰπεῖν ἀπάντων. δεῖ ὃ μὴ δεῖνα ὑμῶν, ἀ ἀνδρες δικασαί, εἰς τὸ τ' προσήματα μέγεθος ἀποβλέψαντα, μείζους τὰς κατηγορίας, καὶ τὰς ἀπίστας, τ' τέτυκε δόξης νομίσαι ἄλλ' ἂν κείνο ὄραν. ὅτι εἰ καὶ ὄντινα ἔν ὑμεῖς εἰς ταῦτην τὴν τάξιν καταστήσατε, & τῶ συμβαίποντων ἐπιούσατα κύριον εἶθ' εἶδει, εἴπερ ὡς περ εἶδει ἐβελήθη, μισθώσας ἐαυτὸ τοῖς ἐχθροῖς, δεξάπα τὰν ὑμῶν, καὶ φαναίζον τῶν ἴσων ἀπ' ἀποστολῆς κερῶν, ὅσα περ καὶ εἶδει, εἰ γὰρ εἰ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀθροῖσις καὶ τὰ προσήματα ἔσι φαύλα, ὡν ἡ πόλις ἀξίη. ὡρῶ τῶν ἀλλοῖς. εἰδὲ πολλὰ δεῖ εἶπε καὶ φωνείας ἀπὸ λώλεσε ἰδὲ οἱμα φιλιππος, συνηγωνίσαστο ὃ εἶποι. τὸ δὲ δεῖ σιοπεῖν, καὶ ὄραν εἰ ὅσα τ' τ' φωνείων σωτηρίας ὅτι τῶν προσήτων ἡκόν, ταῦτα πάντ' ἀπολεσάν οὗτοι, καὶ διέφθραν ἐκόντες ἐχ ὡς ὁδε φωνείας ἀπώλεσαν ἀ καθ' ἑαυτὸν πίνει; ὁδε δεῖ μοι τὸ προσήτου λώμα, ὃ προσήτων ἐμὴν ἐπαγγέλιαν ἐψηφίσαι ἢ βελή, καὶ τὴν μὴ τυρίαν τὴν τ' γράσαντος αὐτό. τὸ τε ἴν' εἰδὴ ὅτι ἐγὼ ἰδὲ ὄν τὸτε σιγήσας, νυν ἀφίσταμαι τῶν προσήτων. ἀλλ' ὁ δεῖς κατηγόρων, καὶ προσήτων τὰ μέλλοντα. ἢ βελή ὃ ἢ μὴ κωλυθείσα ἀκείσα τάλην δὴ παρ' ἐμῶ, οὗτ' ἐπῆνεσε τούτοις, οὗτ' εἰς τὸ κρυπτανέειον ἡξίασε καλέσαι. καὶ τοῖς τὰ τ' ἀπ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις, οὐδεὶς ποποτέ * φησι παρέρχεται ὡς εἶδαι. οὗτ' ἐπιμαγρῶν, οὐ δάνατον καταχρηστέον οἱ δὲ δῆμος, ἀλλ' οὗτοι πεπόντασι. λέγει δὲ αὐτοῖς, ὡρῶντων ἰδὲ τὴν μὴ τυρίαν, εἶτα τὸ προσήτου λώμα. μαρτυρία. προσήτου λώμα.

B

C Ενταῦθ' οὗτ' ἐπαμνος οὗτε κλήσις εἰς τὸ κρυπτανέειον δεῖ τ' προσήτων ὑπὸ τ' βελή, εἰ δὲ φησιν εἶδει. δεξάπα καὶ τῶ προσήτων κατὰ κατὰ βελή. ἀλλ' οὐκ ἔστιν εἰ μὴ τούτων ταυτὰ πάντες ἐπροσήτου λώμα. δικασίως οὐδεὶς ἐπῆνεσε ἢ βελή. δεξά γὰρ ὡς ἀληθῶς τὰ προσήτου λώμα πάντων εἶδ' οἱ ἰδὲ, τὰ δίκημα ἐπροσήτων ἢ μὴ, οἱ ὃ, τὰ ναυτία δεξά τοῖς πεπονημένους, ὡς εἶοικε, τοῖς ὅπως ἐκείσι συμβεβηκός ἀ εἶη, ταῦτης τ' ἀπίστας μετεχρήσασθαι. πῶς οὖν ῥάδιως ἀπάντες εἶσεσθε, τίς ποτ' εἶδ' ὁ πονηρός; ἀγαμνήσθη παρ' ὑμῖν αὐτοῖς, τίς εἶδ' ὁ κατηγορῶν τ' προσήτων ὡς ἀρχῆς; δεξά γὰρ ὅτι τὰ μὴ ἡδονηκόσι σίαν ὡς ἐκείν' καὶ δεξά κερῶν σαμῶν τ' παρέρχεται χρόνον, μὴ κείτ' εἰς λῶρον ἀπὸ τῶ προσήτων ἑαυτὸ καταστῆσαι. τὰ ὃ μὴ ἂν αὐτὰ συνῆδον δεξά γὰρ, εἰ σίαν, πονηρῶν & δεξά ἔργων δεξά κοινῶν εἶν τὰ σιωπῆσαι. εἰ μὴ τούτων ὁ κατηγορῶν ὡς ἀρχῆς εἶδ' τούτων. τούτων δὲ οὐδεὶς ἐμῶ. ἢ μὴ τούτων βελή, ὡρῶ τὰ προσήτου βελή δέκει. τ' δὲ ἐκκλησίας γρηγορήσας, & τ' φιλιππος παρέρχεται ἢ δὴ ἐν πύλαις ἢ γὰρ τὸ ὡρῶντων ἀπάντων τῶ ἀδικημάτων, τὸ φιλιππων ὅπως ἐσθαι τοῖς προσήματος τούτοις καὶ δεξά ὑμῶν ἀκείσα ὡρῶ τ' προσήματος, εἶτα βελή σαμῶν μετὰ τῶν τ' προσήτων ὅ, τὸ δεξά ἀμα ἀκείσθαι, καὶ κείνοι παρέρχεται, καὶ μὴ δὲ, τὸ χεῖρ ποιεῖν. ῥάδιον εἰπεῖν εἶθ' ἀπὸ τῶ τούτοις, τὸ μὴ οὐδεὶς ἀέγνω τὰ δὴ μὴ τὸ προσήτου βούλομα, οὐδὲ ἡκόν οἱ δὲ δῆμος. ἀκείσας ὃ εἶδει, εἰ δὴ μὴ γάρ. ταῦτα, ἀ διεξήλθον ἀπ' ἀπὸ προσήτων ὑμῶν ἐγὼ, τὰ πολλὰ καὶ μετὰ ἀγαθὰ ἀπεπράχαι ἔφη τὸ φιλιππων ἡκόν, & δεξά ταῦτα χρηματα αὐτὰ τοῖς θεβάσις ὅπως κηρυχέναι. ὡς θ' ὑμεῖς, ἐνπεπληγμένους τῇ παρσία τοῦ ἀπὸ τῶν τῆ φιλιππος, & τούτοις ὀργισμένους ὅτι τὰ μὴ προσήγουσιν, ἀποστρέφεις ἰσχυρότατον * πινός, πάνθ' ὅσα ἐβούλεσθε ὑμῖν ἔσεσθαι, προσδοκήσατας. & μὴ ὅφρα ἰσχυρῶς

ἔθελεν ἀκούειν ἐμῆ, μηδὲ ἄλλω μηδενός. καὶ μετὰ ταῦτα ἀνεγνώσκειτο ἡ ἑπιστολὴ ἢ ἡ φωνὴ τῆς φιλιππεῦ. ἡ δὲ ἔγραψεν, ἵνα λειψθεῖς ἡμῶν, ἀπικρὶς οὐτως, καὶ ἔξαρρῆδην. ἵνα λογία γεγραμμένη τῶν τοῦτοις ἡμῶν τμημάτων. Ἐπεὶ ὡς αὐτὸς κατεκόλυσεν αὐτοῖς, βελοῦδρος ἐπὶ τὰς πόλεις ἵεναι, ἔτι οἱ δὲ οὐκοῦν ἀπολαμβάνειν, ἐνεστὶ ἔως, ἵνα συναλλάττωσιν αὐτῶν τοῖς ἀλλοῖς πρὸς τοῖς φαρσαλίαις, κατὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος, τὰ τούτων ἀμῶν τμημάτων ὅσιν. ἡ δὲ φωνὴν, ἢ φωνήων, ἢ ὡν ὅσιν ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ἀλλ' ἔδεν μικρὸν. καὶ τὸτο, ἐκ τῶν ταυτομάτου τῆτον ἐπεσχηθῆ τὸν ἔσπον, ἀλλ' ἡ δὲ ἡμῶν ὡν ὅσιν τῆταν ὑμῶς ἔδει δίκλῳ λαμβάνειν, ἢ πεποικύτων. ἢ δὲ διωκτικῶτων ἔδεν, ὡν ὑμεῖς πρὸς τὰ ἔσπον ἐκ τῶν φησὶ ματι, ἐκείνῳ ἐκ τῆς χεῖρα τῶν ἀπῶν, καὶ φησὶ αὐτοῖς ἀπῶν γεγραμμένων, ὡν ἐκ ἐμέλλεθ' ὑμεῖς οἰμῶν δυνήσεσθαι κολλάσθαι. ἀλλ' ἐκείνῳ ἔγραψα πᾶσαι. καὶ πρὸς λαβὴν τῆς πόλεως ἐβόλετο, ὅσιν ἀπήγγειλεν ἵνα μηδὲ ἐγκαλέσθαι, μηδὲ μέμνησθαι μηδὲν ὑπερὸν ὑμῶν. ἢ φησὶ φιλιππεῶν, μήτ' ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, μήτ' ἀλλοθι μηδενός. ὅσιν παρ' ἐκείνῳ τῆταν ὄντων. λέγει δὲ αὐτοῖς αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν, ἡ δὲ ἔγραψε ἡμῶν ὅσιν, ἐπεμψε δὲ ἐκείνῳ καὶ σκοπεῖθ' ὅπ τῆτον ἔχει τὸν ἔσπον, ὡν διεξέληλυθ' ἔγρα. λέγει.

Ἐπιστολὴ.

Ἀκούετε, ὡ ἀδελφοὶ ἀθηναῖοι, τῆς ἐπιστολῆς, ὡς καλὴ καὶ φιλόφρονος. πρὸς τὴν θεβαίων, ἢ φωνήων, ἢ τῶν ἄλλων, ὡν ὅσιν ἀπήγγειλε πρὸς ὑμᾶς, ἢ δὲ γρῦ. ταῦτες τῶν ἡμῶν ἢ δὲ ὅπιν ὅσιν ὑμῶν. καὶ τῆτ' αὐτῶν δὴ μάλα ὑμεῖς ὄφραδε. οἱ μὲν γὰρ ἀλλοῖς ἢ ἵνα συναλλάττωσιν, ἐκείνῳ καταχεῖν φησὶ τῆτοις, ποιῶντες τετυχησάσθαι τῆς ἐξαλλαγῆς, ὡς τ' ἐξελέλυται, καὶ ἀνάστασις ἢ πόλις αὐτῶν γέρονε τοῖς δὲ ἀρχμαλώτοις, ὁ σκοπεῖν τὴν ἀποποιῶν ὑμῶν χρεῖσθαι, οὐδὲ ἐνδυμηθῶν φησὶ λύσασθαι. μεμῶν τῆτον δὲ δῆπουδεν ὑμῶν ἐκ τῶν δῆμων πολλῶν, ὡς ἐγὼ τάλαντον ἔχων ἐπ' αὐτοῖς ὡχόμενος, καὶ νῦν μῶν τῆτον ἡσεται. διὸ καὶ τῶν ἐμῶν φιλοφροσύνην ὅσιν ἀφαιρέσθαι, τῆτ' ἐπεισεν ἐκείνῳ ἐγὼ ἔγραψα, ὅσιν ἡμῶν μέγιστον ἀπάντων. ὅσιν εἰς τῶν πρὸς τῆτον γράψας ἐπιστολῶν, ἡ δὲ ἡμῶν ἢ μῶν, ὅπιν ἡμῶν μὲν ἀπὸ καὶ ἔξαρρῆδην, ἢ ἡμῶν ὑμῶν ὅσιν ποιῶν. εἰ δὲ ἡδεν καὶ τῶν συμμαχῶν μοι γηνοσόμενος. γερονῆας δὲ τῆς συμμαχῆς, οὐ φησὶν εἰδέναι τί ἀποποιῶν χρεῖσθαι, οὐδὲ ὅ αὐτὸς ὑπέχετο. τῆτον γὰρ ἡδεν, δηλονότι, εἰ περ μὴ ἐφανακίζεν ὑμῶν. ἀλλὰ μὲν, ὅπ τῶν ὅσιν ἔγραψε, λέγει μοι λαβὴν ἐκ τῆς πρὸς τῆτον ἐπιστολῆς αὐτὸ τῆτον ἐκ τῆτον. λέγει.

Ἐξ ἐπιστολῆς.

Οὐκοῦν, πρὶν μὲν εἰρήνης τυχεῖν, εἰ καὶ συμμαχία πρὸς ἡμῶν αὐτῶν, γράψαι ὡμολογήσει καὶ τῶν πόλιν δὲ ποιῶν. ἐπειδὴ δὲ ἀμφότερα αὐτῶν γέρονε, ἐκ εἰδέναι φησὶ, τί ἀποποιῶν χρεῖσθαι. εἰ δὲ ὑμεῖς λέγειν τε ποιῶν, ἀ μὴ τε ἀρχίμην, μήτε ἀδουξίαν αὐτῶν φέρειε τῶν τῶν πρὸς τῶν κατὰ πόλιν, καὶ ἀφαιρέσει πᾶσι, καὶ πρὸς τῶν ὑμῶν ἐπαγγέλλασθαι, ἀ ἀρχήσθαι αὐτῶν καταλείπει. ταῦτα τῶν ἡμῶν, καὶ πολλὰ ἔπρην ἐν τῶν ὡμολογήσας τὸ δίδως ἐξελέγχειν, καὶ δίδασκον ὑμῶν, καὶ μὴ πρὸς τῶν τῶν ἀφαιρέσει τὰ πρὸς τῶν ἡμῶν. εἰ μὴ πρὸς τῶν, καὶ πρὸς τῶν, καὶ τὸ θεβαίους αὐτῶν δὴ μάλα δίκλῳ ἀφαιρέσει τῶν ἀλήθειαν. καὶ τῶν ταῦτα, εἰ μὲν ἀφαιρέσει μόνον ἔδει, καὶ φανακίζου τῶν πόλιν ὅσιν ἐλέγγο. εἰ δὲ πρὸς τῶν ἡμῶν τῶν ὅσιν, σιωπῶν δὲ σιωπῶν. εἰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἡμῶν τῶν ὡμολογήσας, ὡς τῶν μὲν ἀφαιρέσει τοῖς θεβαίοις πλέον ἐκ τῶν μὲν ἡμῶν.

A meam, aut cuiusquā alterius volebatis. Post hæc recitabantur missæ à Philippo literæ, quas iste scripserat, commoratus post nos: quæ palam & apertè nihil erant aliud, quàm defensio scelerum, quæ isti perpetrarant. Nam & hoc inest: se prohibuisse illos in vrbes ituros, & iusiurandum exacturos: & vt adiuumento sibi essent in reconciliandis Alentibus & Pharfaliis, eos detinuisse: denique omnia istorum peccata in se transfert, & sibi ascribit. Phocensium verò, aut Thespensium, aut eorum quæ iste vobis nunciarat, nulla vel minima fit mentio. Neque hoc fortè fortuna ita factum est: sed quarum rerum vobis pœnæ fumentæ erant ab istis: qui nihil fecerant aut administrarant eorum quæ senatusconsulto iusseratis: earum ille culpam in se transfert, & seque in causa fuisse affirmat: quem vos punire scilicet non possētis. Quæ autem ille fraude obtinere, & præripere ciuitati voluit: ea iste renunciauit: vt neque accusare, neque postea queri quicquam de Philippo possētis: cùm ea nec in literis illius, nec orationibus vsquam continerentur. Age recita ipsas literas: quas vt iste scripsit, sic ille mitit: & confiderate, *an eo illa modo se habeat, quo ego exposui. Recita.

LITERÆ.

Auditis, Athenienses, literas, quàm præclaræ sint & humanæ? De Thebanis autem & Phocensibus, aut aliis, de quibus ille apud vos renunciauit, ne tantillum quidem. In iis igitur nihil profus æqui & boni continetur: idque vos ipsi statim perspicietis. Nam & Alenses, quorum reconciliandi gratia se istos detinuisse dicit, eam conciliationem experti sunt, vt extorres sint facti, & vrbes eorum sit euerfa. Captiuos autem, is qui dispiciebat quo pacto vobis gratificaretur, missos facere, ne inuentem quidem sibi venisse profitetur. Sæpe autem testatum vobis est, idque publicè, me attulisse talentum, & ad eos redimendos profectum esse: quod testimonium nūc etiam audietis. Quapropter vt iste laudem illam benignitatis mihi eriperet, etiam id vt inscriberet, Philippo persuasit. Quod igitur maximum est omnium, qui prioribus literis per nos allatis, inscripserat: se apertè etiã fuisse scripturū, quātis beneficiis vos affecturus esset, si sciret, societate et secū inītū iri: is, cōflata societate, neque scire se, qua re vobis gratificetur, neque quicquā promississe ait: quod vtique nosset, si fucū vobis non fecisset. Verūm vt cum hæc scripsisse constet, cape priores literas, atque ex illis id ipsum recita: ab hoc initio.

EX LITERIS.

Ante pacem igitur impetratam, si etiam societas secum miretur, se scripturum promittebat, quantis reipublicam beneficiis affecturus esset. postquam autem vtrumque obtinui: ignorare se dicit, qua vobis re gratificetur. Cùm verò vos ea facturos dicatis, quæ ei nec pudenda, nec ignominiosa sint: ad has excusationes confugiendo (etsi sanè & ipse dixerit aliquid, & vos adducamini ad pollicendum) receptum sibi relinquit. Hæc igitur & alia multa eo tempore statim in re præsentī coargui potuerunt, vósque edoceri, & cauere, ne rerum gerendarū occasiones amitteretis: nisi Thespis, & Plateæ, & Thebanis sine mora infligendū supplicium, veritatē vobis eripuisset. Atqui ea si tantū audieda fuissent, & verba dāda ciuitati, restet dicta essent. Sin reuera gerenda & præstanda, taceri expediebat. Nam si in eo res iam erant, vt nec animaduertis insidiis Thebani quicquam proficerent.

Refutatio & exagitatione literarū Philippī.

Philippī calliditas, & scholis pruzucatio, & Demosthenis aduersatio.

cur facte non sunt? Sin propterea sunt impedita, quod illi praesententur: quis enunciauit? nonne iste: sed illa neque Philippus instituit, aut voluit: neque sperauit iste. Proinde enunciationis eam crimine libero: fucam illis verbis fieri vobis oportuit: & id effici, ne verum ex me audire velletis: & ut domi maneretis, & tale scitum iuberetur, quo Phocenses interituri essent. eo pertinebant illae deliciae: hinc erant illae conciones. Ego vero cum tanta & talia illum polliceri tum audirem, & mentiri compertum haberem, idque vnde, dicam vobis: Primum ex eo, cum Philippus iurandum de pace daturus esset, quod Phocenses ab istis exclusos esse foedere apparebat: quod taceri & omitti conueniebat, si futurum erat ut cogerentur. Deinde quod neque Philippi legati id dicebant, neque literae Philippi, sed iste: hinc igitur coniecturam capiens, surrexi & prodij, daturus operam, ut refragarer. ut autem vos audire me nolebatis, quicui tantum duntaxat testatus (idque obsecro vos per deos ut in memoriam reuocetis) me ea neque scire, neque participare, & addidi, neque etiam expectare. Ut autem vos illud verbum nec expectandi, agere ferebatis: facite, inquam, Athenienses, si quid istorum factum fuerit, ut istos laudetis & ornentis, & coronis donetis: me vero non. Sed si quid secus acciderit: istis irascimini: ego vero cedo. Non nunc, subiicit Aeschines iste, non nunc cede: sed vide ne tunc tibi vendices. Ita fiet, inquam, nisi velim esse iniurius. At Philocrates, post illum surgens, valde insolenter: Nil mirum, inquit, est, Athenienses, non eadem videri mihi quae Demostheni, nam is quidem aquam, ego vero vinum bibo. Ibi vos ridebatis. Iam decretum considerate, Athenienses, quod postea scribendum curauit Philocrates. Nam obiter quidem auditu sane praclarum est: sed si quis tempora computarit, quibus scriptum fuit, & pollicitationes quas iste tum afferebat: contabit, eos nihil fecisse aliud, quam tradidisse Philippo & Thebanis Phocenses, tantum non manibus post terga religatis. Recita decretum.

DECRETVM.

Videtis, Athenienses, decretum quantis laudibus & benignitate verborum sit referunt: & pax eadem, inquit, esto quae Philippo, eiusque posteris eius, & societas: & laudetur Philippus, quod pollicetur se facturum ea quae aequa sint. Verum nihil ille quidem pollicitus fuerat: sed tantum aberat e pollicendo, ut se ignorare diceret, quare vobis gratificaretur. Iste autem pro eo loquebatur, & pollicebatur. Philocrates igitur vos in istius verba propositos nactus, illud inscribit decreto: Quod nisi fecerint Phocenses ea quae debeant, nec Amphictyonibus. si plura tradiderint: populum Atheniensem auxilia missurum contra eos, per quos iter, quo minus ea fiat. Itaque Athenienses, vobis domi manentibus, & non egressis, & regressis Lacedaemoniis, sita de animo aduersa & nemine alio Amphictyonum praesente, praeter Thessalos & Thebanos: minima cum offensione, & moderatione summa scripsit, templum illis esse tradendum, cum tradendum esse scripsisset Amphictyonibus. quibus neque enim erant ibi alij, quam Thebani & Thessali. Sed neque conuocari iussit Amphictyones: neque differri, dum conuenissent: neque Proxenum ferre opem Phocensibus, neque educere exercitum, Athenienses, neque tale quicquam. Quin & literas misit Philippo binas, quae vocabant vos, non ut exiretis: nequaquam (neque enim spaciium sustulisset, quo exire potuissetis, & tunc demum vocasset: neque me

Summa Philocra- tis, & decretum Phocensibus aequum.

Interpretatio literarum Philippi, cui Philocrates & Aeschines sunt suffragati, in fraudem Phocensium: facta cum homine mortali pace immortali.

A τί οὐ γέγονεν εἰ δὲ τῶνδε τὸ πρῶτον εἶδαι κενώλυτον; οὐδὲ ἐπιλαλήσας, οὐχ οὐδὲ ἀλλ' οὐτε ἐμελλεν, οὐτ' ἔβη- λήθη ταῦτ', οὐτ' ἠλπίσεν εἶδαι: ὡς τε τὰ γε ἐπιλαλήσας, καὶ μὴδ' αἰτίαν ἔχοντο. ἀλλὰ φανακιδεύων τῶν λόγων, τούτοις ὑμᾶς εἶδει, καὶ ἐμοῦ τὰ κενώλυτον ἐδέξασαι, ἀκούσασαι, καὶ αὐτοῖς οἴκοι καταμείναι, καὶ φήσισμα νικῆσαι, τοιοῦτον, δι' οὐ φωνεῖς ὑπολοῦν) εἰς ταῦτ' ἑσπα- θάτο ταῦτα, καὶ εἰς ταῦτ' ἐδημηγορεῖτο. ἀκούων τοῦτο ἔγωγε πηλικαῦτα, καὶ τοῖσι τὰ ἐπαγγελιοῦσιν τούτου τότε, καὶ ἀκριβῶς εἰδὼς ὅτι ἡδύδεν) καὶ ὅθεν, φερέτω φωνεῖ ὑμᾶς φωνῶν μὲν, ἐν τῷ ὅτι τοῖς ὄρκις ἡμελλε φιλίππου ὀμνύναί τοις περὶ τῆς εἰρήνης, ἐκαστὸν ἐξ ἑαυτοῦ φανθῆναι τοῖς φωνεῖται ὑπολοῦν ὁ σιωπῶν, ὅτι εἰς εἰκὸς ἡμῶν, εἰπερ' ἐμελλον σῶξαι εἶδαι. ἔπειτα, ἐν τῷ μῆτι τοῖς τῶνδε φιλίππου φερέσθεις ταῦτα λέγειν, μήτε τι τῶνδε ἐπισημαίνω τῶνδε φιλίππου, ἀλλὰ τὰ τῶνδε ἐν τούτων οὐδὲν παρὰ τὸν νόμον, ἀσάσας καὶ παρὰ τὸν νόμον, ἐπειροῦμαι μὲν αἰτιολογῆσαι, ὡς δὲ ἀκούειν οὐκ ἠθέλητε, ἡσύχων ἔχοντο σὺν τῷ νόμον διαμαρτυρέσθαι) (καὶ φωνεῖ διὰ καὶ φωνεῖ ἀσάσας) ὅτι ταῦτα οὐτ' εἶδα, οὐτε κοινῶς φωνεῖσθαι δέ. ὡς οὐδὲ φωνεῖσθαι ἔαχέως δὲ ὑμῶν ὅτι τὰ μὴ δὲ φωνεῖσθαι ὄντων. καὶ ὅπως γε, ὡς αἰσθητοὶ ἀσάσας, ἐφ' ἑαυτοῖς τούτων γίγνηται. τούτοις ἐπαρέσθαι, καὶ ποιῆσθαι, καὶ σφραγίσθαι, ἐμὲ δὲ, μήτ' ἔμωσιν καὶ πᾶσι συνήτοις, ὡς τούτοις ὀργισθῆναι ἐγὼ δὲ ἀφίσταμαι. μή τι τῶνδε φωνεῖσθαι οὐτοσί, μη τι ἀφίστασθαι ἀλλ' ὅπως τότε μὴ φωνεῖσθαι. νῦν δὲ, ἀσάσας γ' ἐφ' ἑαυτοῖς ἐπασάσας δ' ὁ φωνεῖσθαι μάλιστα ὑβριστικῶς, οὐδὲν ἔστιν, ἐφ' ἑαυτοῖς, ὡς ἀσάσας ἀθλιώτοι, καὶ ταῦτα ἐμοῖ καὶ δημοσίου δὲ δοκεῖν, εἶδαι μὲν γὰρ ὅδ' ἔγωγε, ὅδ' οἶνον πίνω, καὶ ὑμῶν ἐγελῶτε, σφέτεροι δὲ τὸ φήσισμα, ὅδ' εἶδαι γράφαι μὲν ταῦτα ὁ φιλοκράτης ἀκούσας μὲν γὰρ οὐτοσί, παρὰ γὰρ ἔχει. ἐπειδὴν ὅτι τοῖς καὶ εἰς συλλογιστῶν περὶ ὧν ἐγὼ φωνεῖ, καὶ τὰς ὑποχέσθαι αἰ εἶδαι ὑπάρχοντες τότε, οὐδὲν ἄλλο φανθῶν, πᾶσι φωνεῖσθαι φιλίππου καὶ θεβαίοις, φωνεῖται, μόνον οὐκ ὁπῶσιν τῶνδε χεῖρε δῆσαντες. Λέγει τὸ φήσισμα.

Φήσισμα.

Ορατε, ὡς ἀσάσας ἀθλιώτοι, τὸ φήσισμα, ὅσον ἐπάσας καὶ ὅσον δὲ φωνεῖται μετὸν ὄρκοι καὶ τῶνδε εἰρήνην ἔστι τῶνδε αὐτῶν περὶ φιλίππου, ὅτι τοῖς ἐπιλάσας, καὶ τῶνδε σωμαχῶν καὶ ἐπαρέσθαι ὅτι φιλίππου, ὅτι ἐπαρέσθαι τὰ δίκαια ποιῆσαι. ἀλλ' οὐδὲν ἐκείνους γε ἐπηγείλασθαι ἀλλὰ τούτοις γε εἶδει ἐπαρέσθαι ὡς τ' οὐδ' εἶδαι φωνεῖται, πᾶσι ποιῆσαι ὑμῶν χεῖρας τῶνδε. ἀλλ' οὐδὲν ὅδ' εἶδαι ὑποχέσθαι καὶ ὑπάρχοντες. φωνεῖ ὅτι τοῖς τῶνδε τούτοις λόγους ὠρμηκῶς ὑμῶν λαβῶν ὁ φωνεῖσθαι, γράφαι τῶνδε εἰς τὸ φήσισμα, εἰ μὴ ποιῆσαι φωνεῖται ἀσάσας καὶ τῶνδε εἶδαι τῶνδε ἀμφικτυοῖσι τὸ ἰερόν ὅτι βοηθῶν ὁ δῆμος ὁ ἀθλιώτων ὅτι τοῖς δεκτικῶν τῶνδε αὐτῶν γίγνηται. ἐμοῦ δὲ ἀσάσας ἀθλιώτοι, μόνον μὲν ὑμῶν οἴκοι, ὅτι οὐκ ἐξελθῶν ὄρκοι, ἀπεληλυθῶν ὅτι τῶνδε λακωνικῶν, καὶ φωνεῖσθαι τῶνδε ἀσάσας, οὐδὲν ὅδ' ἀλλὰ παρόντος τῶνδε ἀμφικτυοῦσιν, πᾶσι δεκτικῶν καὶ θεβαίων ὀφνηκῶν τῶνδε ἀσάσας, τούτοις τῶνδε εἶδαι

γράφαι τὸ ἰερόν, γράφαι τοῖς ἀμφικτυοῖσι τῶνδε εἶδαι, ποιοῖσθαι γὰρ ἦσαν αὐτοῖσι, πᾶσι θεβαίοι, καὶ δεκτικῶν. ἀλλ' οὐδὲ σφραγίσθαι τοῖς ἀμφικτυοῖσιν, οὐδὲ ὅτι γένεσθαι, ὡς αἰ συλλεγῶσιν, οὐδὲ βοηθεῖν φωνεῖσθαι εἰς φωνεῖται, οὐδὲ ἐξελθῶν ἀθλιώτοι, οὐδὲ τοιοῦτ' οὐδὲν καὶ τοῖς καὶ ὅτι φωνεῖται ἐπεμψῶν ὁ φιλίππος δύο, καλούσας ὑμᾶς, οὐχ ἵν' ἐξέλθῃτε, πῶμαλα οὐ γὰρ ἂν ποτε τοῖς χεῖρας ἀσάσας, ἐν οἷς ἡδ' ἡμῶν τῶνδε ἀσάσας, ἡμῶν καὶ ταῦτα ἐκάλει οὐδ' αἰ

εἰμὲ,

εμε λωίκα δυρο δαποπλιν εβελδμω,κατακάλυεν,ε-
δε τοιωντι λέγειν τούτω ποροσέταττεν,εξ αν υμεις ηκι-
σα εμελλετε εζεινα,αλλ' εν εβελεαθε οιομδροι πορο-
ξην αυτ,μηδεν εναντιον ψηφισαμεν αυτω,μηδ' αμυ-
νοιντο,μηδ' ατεχοιεν οι φωκεις,επι τ' παρ' υμιν απε-
χοιτες ελπισιν'αλλ' δαπογοντες απαντες,εαυτοις εγ-
χειρισαμεν.λεγε δ' αυτοις αυταις ταις επισολαις ταις τ'
φιλιππου.

Επισολαι.

Αι μνη τοίνυ επισολαι,καλεουσιν αυτ'. Ενη δια,ηδη
γμ.τούτοις δ' ειπερ λω υγιες η τούτων,π'αλλο πορο-
σθηκεν η σωειπειν,οπως επεξελδοιτε υμεις,η τ' πορο-
ξενον,δν ποει τοις τοποις ηδισαν οντα,γραφειν δ' επως
βοηθειν;παντα τοίνυ ταυαντια τούτων φηγονται πε-
ποικότες,εικότως.ου γδ οίς επεσελλε ποροσειχον τον
νουδ'αλλ' εφρονων ταυτ' εγραφε,σωηδισαν τούτοις
ουδ' σωειποροσ,η τούτοις σωηζωνιζοντο. οι μνη
τοίνυ φωκεις,ως τα παρ' υμιν επειδοντο εκ τ' εκ-
κλησιας,ε' το ψηφισμα τ'ετο ελαβον το τ' φιλοκα-
τοις,η τ' απαγγελια εν πυδοντο τ' τούτου,η ταις υπο-
χεσεις κ' παντας τοις ε'οποις απωλοντο. σιωπειτε
γαρ ησαν απισουωτες πνεσ α' το τ' φιλιππου,ε' νουδ'
εχοντες.ουτοι πνεσεν υπη ησαν.εξ τ' ο η ηρωωτο, B
ουδ' ει δεκακισ φιλιππου ως πεις εζηπατα,ουδ' ε' ποτ'
α' τοις γαδλωαωι ποροσβεις,αθλωαωις ε'εαπατ' αν
ε'λωησαμ' αλλ' ε' ταυτ' αληθη,α' ουτος απηγειλε
ποροσ υμας κ' τοις θηβαιωις ηκειν,ουκ αυτοις ολεθεν
ησαν αλλοι πνεσ,οι παρ' εν οποιου,η αμυααδ' δειν
φοντο.αλλα η τούτων μαλακοις ε'ποισε,το τ' φιλιπ-
πον υπαρχειν αυτοις παιδωαωι,η τ' ταυτα ει μη ποιη-
σουσιν, υμας επ' αυτοις ηξεν,οις βοηθησειν αυτοις
ηλπιζον ενεινοι.αλλα ε' μεταμελειν υμιν ωοντο πνεσ,
πεποικυωροι τ' ποροσ φιλιππον ειρωωω. τούτοις οπ
η τοις εκρηνοις τ' αυτω εψηφισαμεν,επεδειςαν.α'ε
πανταχη τα παρ' υμιν δαπογωαδ'ωαω. διοπαρ ταυτα
παντα εις εν ψηφισμα ουτοι σωεισοδ'ασαν. ο η με-
ρισον υμοι γα δοκουσιν απαντων,υμας ηδικηκενα.το γδ
ποροσ α'δρα θνητ', ε' δεκα κημερις πνεσ ιχουοντα. γρα-
φοντας ειρωωω α'δνατον,σωιδεαδ' τ' κ' τ' πολεως
α'χινω,κα' δαποσερησα,μη μονον τ' ποροσ τ' αλλων,
αλλα η τ' ποροσ τ' τυχησ δ'ερρεσιων τω πολω.ε' το-
σαυτη ποροσια χησααωι ποινειας,ως τα μη μονον
τοις οντασ,αθνηαωις,αλλα ε' τοις υσερον ποτε μελλον
τασ ε'σεαδ' παντασ ηδικηκεναμ' πνεσ ουχ' απαντων ε'ε
τ'ετο τοίνυ ουδ' επ' υμεις υπομεινατ' αν υσερον
ποροσ γραφω ποροσ τ' ειρωωω,το,κα' τοις εκρηνοις,ει
μη τ' παρ' α'χινω ρηθεισας υποσχεσει τοτε ε'πισευ-
σατε α'ς περ οι φωκεις πνεσσαντες,α'πωλοντο.η γαρ
τοι ποροσδοντες αυτοις φιλιππου,η εκόντες εγχει-
σωτες ενεινω τα πολεις,α'παντων εναντιων,ων ποροσ
υμας ουτος απηγειλεν ε'τυχον'να η ειδ'η τε σαφ'αε,δ-
τι ταυτ' ουτω ε' δεκα τούτοις δαπολωλε τοις χρονοις υ-
μιν λογιωμα,καθ' οις ε'γινηθ' ε'κασα. ποει ων δ' αν
π' απληγη τούτων,α'α'α'α'α' εν τ' ε'μ' ε'δα η ειπατω.
η μνη τοίνυ ειρωωω,ε'λαθηβολωω εναντη ε'π' δεκα ε'χ'ετο.α'πεδημησα μνη δ' ηκεις ε'π' τοις ορκουις,ε'εις
μλωαε ολκε,η τ'επον απαντα τ' χρονον ησω οι φωκεις σαοι.ηκομδ' η δευρο δ'πο τ' ποροσβειας τ' ε'π' τοις αρ-
κουις,ε'ιτη ε'π' δεκατη τε σωεφορεαωνοσ μλωαε,η παρ'ω εν πυλαωε ο φιλιππουσ ηδη,η τοις φωκεισιν ε'πι-
γέλλετο, αν ουδεν ε'πισεουον ενεινοι.σωειον η ου γδ αν δευρ' ηκον ως υμας. η δ' εκκλησια μ' ταυτα, εν η
παντα τα ποροσματα απωλεσαν ουτοι ψαδ'αωροι η φενακισαωτες υμας,τη εκτη ε'π' δεκα τε σωεφο-
ε'ωωω ε'γινητο.ε'π' τοίνυ ταυτησ,πεμπ'αα λογιζομ'η κα' τα παρ' υμιν εν τοις φωκεισιν χησααωι.

A huc nauigaturū, detinisset: neq. talia istū verba fa-
cere iussisset, quib. adducti vos minimè exituri cra-
tis) sed id spectauit, ut vos putates eū facturum quæ
velletis, nihil ei contrariū decerneretis: & Phocēses
vim nō propulsarēt, neque resisterēt, expectatione
spei per vos sibi factæ: sed desperatione fracti, om-
nes deditiōnem facerēt. Sed recita eis ipsas Philippi
litteras.

LITERÆ.

Ac literæ quidem hæc vocatæ: atque adeo statim. Istos
autē, si quid istorū verum sincerūque fuisset, quid
deuissēt aliud quā suffragati, ut copias educerētis:
& decernere, ut Proxen' quē in illis locis esse norat,
statim opē ferret? Verū omnia his eos contraria fe-
cisse constat: nec abs rei nihil enim eius literas cura-
bant: sed quo eas consilio scripsisset, norat. Id igitur
adiuuabant, & defendebant. Phocenses autē, ut quid
apud vos actum esset in concione, audierunt: & de-
cretū illud Philocratis acceperunt, & renunciationē
iustius, & pollicitationes: modis omnibus perierunt:
quod ita intelligetis. Fuerūt ibi qui Philippo diffi-
derēt, cordati homines: ij adducti sunt, ut ei fidē ha-
berēt. quamobrem? quia putabāt, etiam si decies ipsi à
Philippo deciperētur: nunquā tamen fore, ut Athe-
niensū legati Atheniēses decipere auderēt: sed vera
esse illa, quæ ille vobis renūciasset: & Philippum in
Thebanorū, non in ipsorū venire excidiū Erant alij
quidam, qui quiduis perferēdum, & propulsandam
esse vim arbitrarētur. sed & illorum animos fregit
persuasio illa de Philippi amicitia, & expectatio bel-
li vestri, nihil fecisset, cum illi antē à vobis auxilium
sperasset. Quin & pœnitere vos factæ cum Philippo
pacis putabant quidā. his & ad posteros eā pertinere
pacē demonstrarūt: ut iā vndique vestra auxilia ef-
fent desperāda. Quapropter omnia ea in vnū decre-
tū coniecerūt. In quo iniuriā vobis omnium maximā
fecisse mihi videtur. Nā cū viro mortali, & propter
tempora quædā potētī, pace immortalī decernēda, pa-
cifici vrbis opprobriū, & spoliare nō modo aliorū,
sed etiā fortunæ beneficiis rēpublicam: & tā insigni
viti improbitate, ut non eos modō Athenienses, qui
nūc sunt, sed illos etiā qui olim aliquādo futuri sūt,
omnes iniuriis affecerint: nōne intolerandum est?
Hoc igitur nūquā ascribere deinde sustinueritis ad
pacē, ETIAM POSTERIS, nisi ab Aschine tū re-
citatū pollicitationibus crederetis, quib' fixi Phi-
cēses perierūt. siquidē, dū se Philippi fidei commit-
tūt, & vltro illi oppida tradūt: omnia eorū contra-
ria, quæ isti vobis renūciarant, sunt experti. Vt au-
tē certō sciatis, hæc ita, & propter istos periisse: tem-
pora vobis computabo, quibus singula facta sunt.
Quæ verō istorū aliquis inficiabitur: is furtat, & ad
meam aquam dicat. Pax igitur XIX Februarij facta
est. Peregrē autem absumus nos ad exigēdū iusu-
randum, tres perpetuos menses: quo toto tempore
Phocenses fuerunt incolumes. A legatione ad exi-
gendum iusiurandum suscepta, huc reuersi sumus
XIII Maij: & iam intra Pylas erat Philippus, & Pho-
censibus pollicebatur ea, quorum illi nihil crede-
bāt. Cuius rei signum illud est, quod alioqui huc ad
nos nō venissent. Secuta est postea cōcio, in qua isti
omnia negocia perdiderūt, mentiēdo, & decipiēdo
vos, decimo sexto Maij. Quinto igitur die post, etiā
vestra decreta Phocensibus esse nuntiata, colligo.

Suppura-
tione tō-
porū col-
ligit, As-
chini esse
imputan-
dum Pho-
censium
excidiū.

καταρσις εσθλ νομιζεν. πως γδ ουκ αιχρον, μαλλον δε
 τις εστιν υαροβολη τούτῳ, τοις σεσωκότας ημας τότε, κη
 σωζοσταν ωει η μνη ψηφον θεμελιους, τούτῳ τῳ εναπτιων
 τετυχηεναι δε τῳ τοις, κη ωειωρθαι τοιαυτα πεπινδο-
 τα, οια ουδενες αλλοι τῳ ελληων, τις εν ο τούτων αιπος,
 τις ο ταυτα φενακισας; ουκ εδδει; πολλα μὲν τῳινυ αη τις,
 ω ανδρες αθλωατοι, φιλιππων δυδαιμονισας τῳ τυχης, ει-
 κῳτας τῳ μαλιν, αν δυδαιμονισειν α παντων, ομα τῳς
 θεοις, κη τις θεας, ουκ εχο λεγην εγω γε αλλον, ος τῳ
 τυχηεν εφ η μνη, το μνη γδ πολεις μεγαλας ελληφεναι, κη
 χωρον πολλω υφ εαυτω πεποησαι, κη πιντα τα τοι-
 αυτα, ελληωντα μὲν εστιν οίμαι, ε λαμωσα. πως γδ ε; εχοι
 δε αν τις ειπειν πεωρα γηρα, κη ετεροις πολλοις. αλλ
 κεινο ιδιον, κη ουδενι τῳ απαντων αλλω γερονος δυτυχη-
 μα. το ποιου; το επειδη πονηροι ανθρωποι εν τα ωραγ-
 ματῳ αυτω εδενσε, πονηροτεροις δυρειν, η εβουλετο. πως
 γδ εχ ουτοι τοιουτοι δικαιοις υποληφθεν αν, ει γε α υαρο-
 αν αυτος φιλιππος, πηλικουτων οντων αυτω τῳ εραφορων,
 ουκ ετολμα ψδυσασ, ετ εις εβηπολλω γραψαι ουδε-
 μισα, ουδε ωρισβουτης εδεις εεπα τῳ παρ κεινου. εη
 ταυτα ουτοι μωδωσαντες εαυτοις, υμας δεζηπατων, κη ο
 μνη αντιπαρος, κη ο παρωμιων, δεωποτη δεακοουιντες,
 κη ου μελλοντες μετα τῳ υμιν εντυξοις, ομως τῳ
 εβροντο, το μη δι αυτῳ υμας δεαπατηθωα. * οι ε αντι-
 ναμων, τῳ ελωδωροτατης πολεως, ωρεθεις ταχθεντες, υ-
 μας ος απαντῳ τῳς εμβλεπειν, ος συζωα ανηκη τῳ λει-
 πον βιον, κη εν ος δωδωας η μελλον δωτην τῳ πεωρα-
 γημων, τούτῳς δεαπατ αν υπεσησαν. πως αν αν ερωτα
 κη κη ος, η μελλον δωπονοημενοι τῳτων γηρονος, να τῳιν
 ειδητε, οη κη κατῳρατος εστιν υφ η μνη, κη ουδ, οσπον υμιν
 ουδ δυσεβεις εστι τοιαυτα εψδυσμενοι αυτῳ αφεναι. λεγα
 τῳ αφη, κη ανηρωδι λαβων τῳ εν τῳ νόμου ταυτηνι. Αρα.
 Ταυτῳ υαρο υμνη, ω ανδρες αθλωατοι, κη εφασην εκκλη-
 σιαν ο κηρω ευχε, νόμω ωρωτα τῳ αγμα, κη οταν η βε-
 λη κη εη, παρ κεινη παλιν. κη ταυτ ουκ ενεση ειπωεν
 τούτω, ως ουκ ευ ηδ ει υπογραμματα δων γδ υμιν, κη υπη-
 ρει τῳ τῳ βουλη, αυτος δεζηγειο τῳ νόμον τῳτων τῳ κηρωκι
 πως ουκ ουκ αποποι, κη υαροφους αν πεποικωτας υμεις
 εη τε, ει αφη ωρωσα τῳτε, μαλλον δε αξιου τε ποιησειν
 υαρο υμνη τοις θεοις. Ταυτ αυτω κη ος γεχημενοι τῳ-
 μερον μη ποιηστε; αλλ, ον κεινοις ευχεθε δεωλη πι-
 ειν, αυτῳ κη γηρος, κη οίμαι, τῳ αν αφιετα αυτοις μηδαμω. ος
 γδ αν υμας λαθη, τῳ αν αφιετα τοις θεοις κολαζειν. ον δε
 αυτω λαβητε μηκετ κεινοις ωει τῳτω ωρωσα τῳτε, εις
 τοινυ τῳτῳ αναιδειας, κη τῳ λημης ηξεν αυτον ακω, ως τε
 παντων τῳ πεωρα μανων κησα τῳτα, αν απηγειλεν, αν υ-
 παρ ετο, αν πεφεναι κη τῳ πολιν, ωωωω εν αλλοις ποι κη-
 νόμωμον, εη εν υμιν τοις παντ ειδοσι ωρωτον μνη λα-
 κεδαιμονιων. εη φακωων, εη η γηοιπαω κητηρησειν.
 εη η ταυτα γελως, μαλλον η ανηρωμυπια δεινη. οσα γδ
 νυν ερει ωει τῳ φακωων, η τῳ λακεδαμονιων, η τῳ η γη-
 οίπαω, η ως ωρωξενον εχ υπεδεξα τῳτο, η ως ασεβεις εισιν,
 * ο, π αν δη ποτε αυτῳ κητηρηη παντα δε που ταυτα.
 ωρωτῳ τῳς ωρισβεις τῳτοις δευρ ηκειν, επωρωα τῳ κη εκ-
 λω εμποδων τῳ τοις φακωας σωζεσται. * ος τις φησι; αι-
 ρηνης αυτος ετοσι, ε γδ ως, ει μη δε λακεδαμονιους, εη
 ως, ει μη ωρωξενον εχ υπεδεξα τῳτο, ουδ ως, ει μη δε η γη-
 σπαων, ουδ ως, ει μη δε τῳ, κη τῳ, εσωθησων οι φακεις
 ουχ ουτω τοτε απηγειλεν αλλα πιντα ταυτῳ υαροφας δεαρηθη ηκειν εφη πεποικωας φιλιππων, φακωας σωζειν,

A nullum se commississe piaculum putaturos. Qui enim turpe non sit, imo quæ maior esse turpitudine queat, quam iis, qui nos tum conseruatunt, & salutare pro nobis suffragium tulerunt, contraria per istos accidisse: & neglectos esse, iis accepis mahis, qualia nulli Græcorum alij acceperunt? Quis igitur eorū autor? quis imposturæ artifex? an non ille? Cum autē Athenienses, fortuna Philippi multis sit prædicanda nominibus: tum verò hoc felicissimum ei contigit, quod ita me dij deæque omnes amēt, haud scio an vlli contigerit nostris temporibus. Nam vrbes magnas cepisse, & multas nationes subegisse, & eius generis omnia, prædicanda sanè sunt, & splendida, quis enim neget? Sed eadem, & à multis aliis facta recenseri queant, illam peculiarem, & cum alio nemine omnium communem habet fortunā, quam quòd, cum improbos homines ad suas res conficiendas requireret, improbiores reperit quam voluisset. Quis enim istos tales esse non fateatur? si quidem quæ nec ipse Philippus, cum eius tanta res ageretur, ementiri audebat, nec in vllas inscribere literas, neque legatorum eius vllus dixit: ad ea ista locata sua opera vos deceperunt. Ac Antipater quidem & parmenio, domino inferuientes, neque deinceps collocuturi vobiscum: tamen id excogitarunt, ne per se vos deciperemini: isti verò Athenarū liberrimæ ciuitatis, legati delecti, vos, quos obuios intueri, cum quibus familiariter viuere reliquo vitæ tempore necesse habent, & apud quos rationem actorum reddituri erant: vos inquam decipere non dubitarūt. Quo pacto homines vlli improbiores aut profligatiores esse queant? Vt autem sciatis, eū à vobis diris etiam imprecationib, esse obligatum, & nefas esse vobis & impium, talia mentitum absolaere: recita deuotionem, & lege: eā cape quæ hac lege continetur. DE VOTIO. Hæc pro vobis, Athenienses, in singulis concionibus præco vota facit, madata legibus: & cum senatus confedit, apud eum repetit. Neque iste se hæc ignorare potest dicere. Dum enim scriptioni apud vos daret operā, & senatui inferuieret, ipse legem hanc præconi enarrabat. An non igitur absurdū quiddā, & rerū naturæ contrariū faceretis, si, quæ mandat, imò quæ petitis, vt dij vestram vicē exequatur: ea cū hodie in vestrae mano sint, non facietis: sed quæ ab illis malè perdi opratis, ipsum & genus & familiam eius, eum ipsi absoluetis? Nequaquam. Nam qui vos fefellerit, eū diis puniendum relinquit. Quem verò ipsi deprehenderitis: de eo nihil iam illis madatare. Eò aut impudētia & audacia venturū eū esse audio, vt omnibus actis cedēs, quæ renūciauit, quæ pollicitus est, per quæ rempub. decepit, tanquā apud alios quospiā iudicium exerceatur, non apud vos qui omnia noitis: primū Lacedæmonios, deinde Phocēses, denique Hegesippum sit accusaturus: quæ quidem ridicula sunt, vel sūma potius sunt impudētia. Quæ enim nūc dicit de Phocēsis, aut Lacedæmoniis, aut Hegesippo, aut de Proxeno non recepto ab eis, aut de impietate eorū, aut quocunq; nomine eos accusabit: ea certè facta fuerāt omnia, priusquā legati isti hac venisēt: neq; obstabat, quo min⁹ Phocēses cōseruaretur, quo autore? ist hoc ipso Aeschinæ. Neq; n. si absque Lacedæmoniis esset: neq; si Proxenu non repulissent: neq; si per Hegesippū non stetit: neque si hoc vel illud non impedisset, cōseruatum iri Phocēses: non ita tum renūciauit. sed his omnib. præteritis, se aduenire verbis difertis dixit, ac persuasisse Philippo, vt Phocenses cōseruaret,

Digressio in productores Philip. pi.

Refutatio excusationū Aeschinæ, culpā in alios trāsferentis.

vt Bæotiā vrbes instauraret, vt vestrā autoritati nē
 gocia committeret: eā statim confectum iri intra
 biduum, aut triduum: propterea se à Thebanis pro-
 scriptum, promissā interfectori pecunia. Ne igitur
 eā quæ ante istius renunciationem, vel à Lacedæmo-
 niis facta fuerunt, vel à Phocensibus, audiat, aut
 patiamini: neque Phocensium accusare improbi-
 tatem sinatis. Neque enim Lacedæmonios olim
 propter virtutem eorum conseruastis: neque exe-
 crandos illos Eubæenses, neque alios multos, sed
 quod eos esse incolumes, è republica erat, vt etiam
 nunc Phocenses. Et quid Phocenses, aut Lacedæ-
 monij, aut vos, aut alij aliqui mortales deliquerint
 post istius verba, quod minus eius orationem en-
 tas sequeretur: id rogitate neque enim ostendere
 potest. Nam quinque dies duntaxat intercesserūt,
 in quibus iste falsa renunciauit, vos credidistis, Pho-
 censes audierunt, se dederunt, perierunt. Vnde
 opinor etiā manifestè patet, omnem imposturam
 & fraudem fuisse instructam in Phocensium inte-
 ritum. Quo enim tempore Philippus venire non
 poterat propter pacem, sed sese comparabat: Lacedæ-
 monios accersebat, se facturum eis esse omnia
 pollicitus, ne eos sibi Phocenses, vobis intercesso-
 ribus, conciliarent. Postquam autem venerat in Py-
 las, & Lacedæmonij, animaduersis infidiis, recesser-
 ant: rursus istum præmisit ad vos decipiendos, ne
 iterum: vobis intelligentibus, eum Thebanorum a-
 gere negocium: tempus terere, & bellum gerere co-
 geretur: tum Phocensibus se defendentibus, tum
 vobis opem illis ferentibus: sed vt citra pulueris ta-
 ctum (quod aiunt) omnia conficeret, idque factum
 est. Non igitur quod & Lacedæmonios & Phocen-
 ses decepti Philippus, propterea iste se vobis impu-
 nè illuisse postulet: neque enim æquum est. Quod
 si pro Phocensibus & Pylis, & aliis rebus que pe-
 rierunt, Chersonesum superesse reipublicæ, dixerit:
 per deos vos obsecro, iudices, ne admittatis: neque
 patiamini, vt ad legationis iniurias etiam ex defen-
 sione probrum ciuitati concilietur: vos, vt aliquid
 priuati eriperetis, sociorum salutem neglexisse: ne-
 que .n. ita fecistis: sed pace iam facta, & Chersone-
 so incolumi, quatuor totos menses post, salui fuere
 Phocenses. Sed istius mendacia, quibus vos in
 fraudem illexit, eos, his actis demum, perdiderunt.
 Deinde Chersonesum nunc etiam in maiore versa-
 ri periculo, quam tum, reperietis. Vtrum enim fa-
 cilis fuisse vlcisci Philippum, si quid in eam com-
 misisset, antequam horum aliquid reipublicæ præ-
 ripuisset, an nunc? Equidem opinor tum fuisse lon-
 ge facilius. Quæ igitur eius est prouinciæ nunc præ-
 rogatiua: adempto metu & periculo ei, qui illam
 sit affecturus iniuria? Iam etiam tale quiddam eum
 esse dictu: ù audio: mirari se, cur à Demosthene ac-
 cusetur, à Phocensium autem nemine? Quod cuius
 modi sit, in primis ex me audire præstat. Phocen-
 sium optimi quique, & modestissimi, extorres fa-
 cti, & ad hunc modum tractati, ocium nimirum a-
 gunt, neque quisquam eorum propter repub-
 priuatas suscipere velit inimicitias. Qui verò nihil
 sine pecunia facturi sint, ij præbitore in non habent
 Neq; .n. ego cuiquā quicquā dederī, vt hīc mihi as-
 sistentes clamitarent, qualia perpeffi essent. Veri-
 tas enim & res ipsa clamat. Cum populo autem
 Phocensium, aded malè & miserabiliter agitur: vt
 iam eis non laborandum sit de accusandis rationi-
 bus Athenis perperam redditis: sed de eo, ne feruiat,
 & metu emoriantur tū Thebanorum, tum Philippi

Chersone-
 si incolu-
 mitate nec
 redimen-
 dam fuisse
 nec redem-
 ptam esse
 Phocensiu
 interitu.

Nō si à ne-
 mine Pho-
 censium ac-
 cusetur.
 Aeschines,
 id signum
 esse eius in-
 nocentiz.

A τὴν βωιωπῶν οἰκίζεν, ὑμῖν τὰ παρὰ γὰρ οἰκίαι πιεῖν,
 ταῦτα περὶ ἀξιοῦσι, δυνὸν ἢ ἑβίων ἡμερῶν. δεῖ ταῦτα χρῆ-
 μαθ' ἐαυτῶν τοῖς θεβαίοις ἐπιπνευροῦναι. μὴ τοίνυν ἀ-
 πορῆ τ' ἔτετον ἀπαγγέλλαι ταῦτα, ἐπιπνευροῦ, ἢ λακεδαι-
 μονίοις, ἢ φωκίῶσι, αἰκούετε, μηδὲ ἀνέχεσθε, μὴ ἢ καταγο-
 ρεῖν ἑατέ φωκίαν, ὡς ποτιερῶν, ἢ ἢ λακεδαιμονίους δεῖ
 τ' ἀρετὴν ποτε ἐσώσατε, ἢ δὲ τοῖς καταρῶσι δόλοισι τε-
 τουσὶ, οὐδὲ ἀλλοῖς πολλοῖς· ἀλλ' ὅτι συμφέρον ἡμῶν, ὡς
 εἶπ' ἢ τῆ πόλει, ὡς περ φωκίας νυκί, καὶ τῆ φωκίαν, ἢ τῆ
 λακεδαιμονίαν, ἢ ὑμῶν, ἢ ἀλλοῦ πνός αἰθροῦ, μὴ τοῖς
 ὡρῶν τούτων λόγους δεξιέρῳ τῆς, οὐκ ἀπέπει ταῦτα φε-
 μάς ὑποτέτου τότε ρηθῆναι τὰ τ' ἐροῦναι. οὐ γὰρ εἴξει
 δεῖξαι. πέντε γὰρ γεγονόσιν ἡμέρας μόναι, ἐν αἷς δεῖτ' ἀ-
 πηλεῖτε τὰ ψόδι ἢ ὑμεῖς ὅπως δόσατε, οἱ φωκίαις ἐπύθεν
 τοῖς ἐδωκῶν ἐαυτοῖς ἀπώλοισι. ὅθεν οἶμα καὶ δηλὸν ἐστὶ
 σαφῶς, ὅτι πάντα ἀπάτη καὶ τέχνη συνουσι δόδοι τε ἀπὸ
 τοῖς φωκίαις ἀλλοῖς τε. ὃν μὲν γὰρ χρόνον οὐχ οἶός τ' ἡμῶν
 εἶναι ὁ φίλιππος δεῖ τῶν εἰρήνων, ἀλλ' ἡμῶν ἐν ὡρῶν καὶ
 τοῖς λακεδαιμονίοις μεταπέμπετο, πάντα τὰ παρὰ γὰρ
 ὑποχρόμνος παρῶν ἐπέεικτο, ἵνα μὴ δὲ ὑμῶν αὐτοῖς οἱ
 φωκίαις ὑποπιήσανται. ἐπειδὴ ἢ ἦκεν εἰς πύλας, οἱ λα-
 κεδαιμόνιοι δὲ αἰσθόμενοι τῶν ἐνεδραῶν ὑπεχώρησαν τῆ-
 τον αὐτῶν παρῶν ἐξ ἀπατῶν ὑμῶν, ἵνα μὴ πάλιν ὑμῶν
 αἰσθόμενων, ὅτι θεβαίοις τὰ παρὰ γὰρ ἀπάτη, εἰς
 χρόνους ἐπὶ πόλεμον, ἢ βίβλῳ ἐμπέσει, τῆ μὲν φωκίαν ἀ-
 μυσσομένων, ὑμῶν ἢ ἐπὶ πύλων ἀλλ' ἀκονίτι πανθ' ὑφ'
 ἐαυτῶν ποιήσανται, ὅπερ καὶ γεγονός. μὴ οὐδ' ὅτι καὶ λακεδαι-
 μονίοις καὶ φωκίαις δεξιέρῳ τῆς, φίλιππος· δεῖ ταῦτ' ὡν
 ὑμῶν δεῖτ' ἀπατῶν, μὴ δότω δηλῶ, οὐ γὰρ δίκαιον. ἐπὶ
 τοίνυν ἀπὸ φωκίαν ἐπὶ πύλων, καὶ τῶν ἀλλῶν τῶν ἀπολω-
 λότων, χερρόνιστος ὡς ἀπέσει τῆ πόλει λέγει· παρῶν δὲ
 καὶ θεῶν, μὴ ἀποδέξῃσθε ὡ ἀνδρες δίκαιαι, μὴ δὲ ὑπο-
 μένητε, παρῶν οἱς ἐκ τῆς παρῶν ἐπὶ δίκαιαι, καὶ ἐκ τῆς
 ἀπολογίας ὄνειδος παρῶν ἐπὶ δίκαιαι τῆ πόλει, ὡς
 ἀπὸ ὑμῶν τῶν ἰδίων πικτημάτων ὑπεξαρούμενοι, τῶν
 συμμάχων σωτηρίαν παρῶν ἐπὶ δεῖτε, οὐ γὰρ ἐποιήσατε τῆ
 ἀλλ' ἢ δὴ τῆς εἰρήνης γεγονόσας, καὶ τῆς χερρόνιστου σώας
 οὐσίς, τέτταρας μιλίας ὄλοις ἐσώζοντο οἱ φωκίαις τῆς ὑ-
 σερον, ἢ ἢ τῆς ψόδι ἀπολογία, μὴ ταῦτ' ὑσερον αὐτοῖς ἀ-
 πόλεσον, δεῖ ἀπατήσαντα ὑμῶν, εἶτα καὶ νυκί, ἐν μεζῶν καὶ
 δύνῳ τ' χερρόνιστον οὐσαν δὲ ρήσατε, ἢ τότε ποτερον γὰρ ὑ-
 πορῶν ἐπὶ δίκαιαι ἐδωκε φίλιππος δεῖ ἀμῶν τῶν εἰς αὐ-
 τῶν, παρῶν τούτων τῆς πόλεως παρῶν ἐπὶ νυκί ἐγὼ μὲν
 οἶμα τότε πολλὰ, τίς οὐκ ἢ ταύτης ἀπεισία, τῆ φόβων
 ἀσθημένων, καὶ τῶν κινδύνων τῶν τ' βουλευτικῶν αὐτ' ἀδι-
 κησῶν, ἐπὶ τῶν, ἐπὶ τῶν πὲν πὲν μέλλεν αὐτ' ἀπὸ λέγειν,
 ὅτι θαυμάζει, τῆ δὴ ποτε δημοσθένος αὐτῶν καταγορεῖ,
 φωκίαν ἢ ἐδός, ὡς δὴ τῶν ἐχθ' ἐλπίσιν παρῶν ἐπὶ παρῶν
 ἐμῶν φωκίαν τ' ἐπιπνευροῦναι, οἱ μὲν οἶμα ἐλπίσιν καὶ
 μεζῶν τῶν, φουράδες γαρυμηδῶν, καὶ ταῦτα πεπαιδῶν,
 ἢ συχίαν ἀπὸ τῶν οὐδεὶς αὐτ' αὐτῶν ἐδελήσειεν, ὡς τῶν κοι-
 νῶν συμφορῶν, ἰδίαν ἐχθρῶν ἀνελείδει, οἱ ἢ μηδὲ ποῦ ἀ-
 νδρ' ἀργυρίου ποιήσαντες, τὸν δάσιν τῶν οὐκ ἔχουσιν ἐαυ-
 τοῖς, οὐ γὰρ ἐγὼ γ' ἀν' ἐδωκα ἐδωκὶ αἰδῶν, ὡς τῶν παρῶν
 εἰτίας ἐπὶ ταῦτα, ὅσων εἶα πεπαιδῶν, ἢ γὰρ ἀλθεῖα, καὶ
 τὰ παρῶν αὐτοῖς ἐπὶ ἀλλὰ μὲν, ὅ, τε δῆμος ὁ τῶν
 φωκίαν, οὐτῶ κακῶς καὶ ἐλεονῶς δεξιέρῳ, ὡς τε μὴ πε-
 ρεῖτε καταγορεῖν ἐκείσῳ τὰς ἀδίκων δὲ δίκαις εἶπ' ἢ
 λόγον· ἀλλ' οἱ δουλόειν, καὶ τῶν ἀπὸ τῶν φόβων, καὶ τοῖς θεβαίοις, καὶ τοῖς φίλιππου ξένοις, οἱς ἀπὸ καὶ ζῶνται
 εἶπ' ἢ

ἔφερον, διωκισμένοι καὶ κώμας, ἔπαρηρημένοι τὰ ὄπλα. Α
 μὴ δὴ ταῦτα λέγειν αὐτὸν ἕατε ἄλλ' ὡς ἐκδοτολόγοι φώ
 κεις δεικνύοντες ἢ ὡς ἐχ' ὑπέχετο σώσειν αὐτοὺς φίλιππον.
 τὸ γὰρ εἶσι φρεσβείας δόθωμαι, πὶ πένωρα κ' ; πὶ ἀπήρη
 λας, εἰ μὴ ἀληθῆς, σὺ ζῆ. εἰ ἢ ψόδῃ; δὴ μὲν δός. εἰ ἢ μὴ
 πάρεσι φωνεῖς, πὶ τὸ το; οὐτὸ γὰρ διέθηκας αὐτοῖς οἰμα,
 τὸ μέγος σὺ, ὡς τε μὴ τε τοῖς φίλοις βουθεῖν, μὴ τε τοῖς ἐ
 χθροῖς ἀμυνέσθαι δὴ ἀδύ. Ἐ μὲν, ὅπ' χωρὶς τῆς ἀλλῆς
 αἰχμῆς καὶ ἀδοξίας, λὺ τὰ πεπραγμένα ἔχει, καὶ με
 γάλω κίνδυνος ἐξέειπεν ἐκ τοῦ πόντ' πόλιν, ῥάδιον δὲ
 ξα. πὶς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅπ' τὰ φωνεῖον πολέμου, καὶ τῶ
 κωροῖς εἶ) πυλῶν φωνεῖας. ἢ τε δὸπ' θηβαίων ἀδεια ὑ
 πήρχει ὑμῶν, καὶ τὸ μὴ δὲ ποτ' αὐτὸν εἰς Πελοπόννησον,
 μὴ δὲ εἰς εὐβοίαν, μὴ δὲ εἰς τὸ ἀττικὸν φίλιππον, μὴ δὲ θη
 βαίους, ταῦτην μὲν τοῖς δὸπ' τὸ τοῦ κ' τῶν πεπραγμένων
 αὐτῶν ἀσφάλειαν ὑπάρχουσαν τῇ πόλει, ἢ τούτων ἀπάταις
 καὶ ψόδοσγιας πειθεῖντες, ἀεθῆκαθ' ὑμῖς καὶ * τέλει
 χσ μὲν ὄπλα, καὶ πολέμου συνηχεῖ, καὶ πόλεσι μεγάλαις
 συμμάχων ἀδραν, καὶ χῶρα πολλή, περὶ εἶδτε ἀσασ
 θῆσαν, καὶ μάλα μὲν ἢ φρεσβεία βίηθεια εἰς πύλας ὑ
 μῶν γέρονεν, λὺ μὲν πλῆθον ἢ ἄλλοσίων ταλάντων ἐπιή
 σασθε εἰὰ λογισθε τὰς ἰδίας δαπάνας, τῶν σπαῖδουσα
 μῶν μετ' αὐαί καὶ κ' θηβαίων ἐλπίδες, ὅπ' πολλῶν ὄν
 των καὶ δεινῶν, ὧν δὸπ' ὑπήρτεκε φιλίππος, πλείων ὑ
 βειν ὡς ἀληθῆς ἔχει κ' τὸ πόλεως, καὶ κ' πάντων ὑμῶν,
 ἢ τ' ἀκούσεται μὲν ὅπ' τοῖς θηβαίοις ἐγνωκό τις ἔσχαρης
 τὲ φιλίππου πᾶσι ἀπερ φρεσβήρητο ποῖεν δὸπ' ἀπαγί
 λας πᾶσι πᾶ, καὶ * φανεροῖς ὅπ' δειξας ὑμῖς οὐχ ἄβου
 λω μῶν ὑμῶν μὲν τὴν ἔχθραν, τὴν περὶ θηβαίους μεί
 ζω, φιλίππος δὲ τὴν χῶραν πεποίηκε. πῶς αὐτὸν ὑβρι
 στικώτερον ἀφ' εσπορος ὑμῶν ἐχρησάτο; λέγε δὴ τὸ ψήρι
 μα λαβῶν τὸ τὲ διοσώτου καὶ τὸ τὲ καλλιθέου. ἢ
 εἰ δὴ τε, ὅπ' ὅτε μὲν τὰ δέοντα ἐποιεῖτε θυσιῶν καὶ ἐπι
 νων ἠξιούσθε παρ' ὑμῶν αὐτοῖς, καὶ ὡς τὸις ἀλλοῖς ἐπει
 δὴ ἢ ὑπὸ τούτων παρεχούσθε παρὰ δας καὶ γυναικας
 ἐκ τῶν ἀγρῶν μετακομίζετε, καὶ τὰ ἠεμίλεια ἐπὶ τὴν
 τεύχος ἐψηφίζετε, εἰρλῶν οὐσης, ὅ καὶ θανυμάζω, εἰ μὴ
 δὲ τὸν τοῖς θεοῖς, καὶ δ' ὁ πάξιον λὺ, πμῶσαι ποιεῖσάντα,
 τὲ τὸν ἀπμῶρητον ἀφῆσθε. λέγε τὸ ψήρισμα. ψήρι
 μα. Ταῦτα μὲν τότε ἀξια, ὡ ἀδρες ἀδελφάοι τῶν πε
 πραγμένων ἐψηφισάθε. λέγε δὴ τὰ μὲν ταῦτα.

ψήρισμα.

Ταῦτα τότε ἐψηφίζεσθε ὑμῖς δὲ τούτοις, οἱ κ' ἐπὶ ταῦ
 τας ταῖς ἐλπίσιν οὐτε κατάρχας ποισάμενοι τὴν εἰ
 ρλῶν καὶ τὴν συμμαχίαν, οὐδ' ὑσερον ἐγγράψω φει
 θέντες αὐτῶν καὶ τοῖς * ἐκρήνοις ἀλλ' ὡς θανυμάσια
 ἠλίκα φεισούμενοι δὲ τούτοις ἀγαθὰ, καὶ μὲν, καὶ με
 τὰ ταῦτα ὁσάκις φρεσ βουθεῖα, ἢ φρεσ μεγάρους ἀ
 κούοντες δὴ ἀμιν φιλίππου καὶ ξένου *, ἐδορυβεῖσθε
 πάντες ἐπίσασθε. οὐ τῶν εἰ μὴ πῶ τις ἀττικῆς ἐπι
 βάνει, δὲ σκοπεῖν οὐδὲ ραθυμῆν ἀλλ' εἰ δὲ τούτοις
 ἔξουσια γέρονεν αὐτῶν, ἢ δ' ὅταν βούληται ποιεῖσαι, τὲ θ
 ὄραν καὶ φρεσ ἐμείνο τὸ δεινὸν βλέπειν, καὶ τὸ αἶπον, Ἐ
 τὸν φρεσ σιδάσαντα τὴν ἔξουσιαν ταῦτων ἐμείνω,
 μισεῖν καὶ πμωρεῖσθαι. οἶδα τῶν οἶν ὅπ' τῶν ἰσθ' τῶν
 * κατηγορημένων ἀπὲρ λόγους, αἰχμῆς ψόξετα βου
 λῶμος δὲ ὑμῶς ὡς φρεσ πῶτάτω τῶν πεπραγμάτων
 ἀπάγειν, διέξεισιν, ἠλίκα φασιν ἀφ' εσπορος ἀγαθὰ ἐκ τῆς εἰρλῶν γήνηται, καὶ τουλάσιον ἐκ τῆς πολέμου κα
 καὶ ὅλων ἐγκώμα εἰρλῶν ἐρεῖ, καὶ τοιαῦτα δὸπ' λογισεται. εἰ δὲ καὶ ταῦτα πάντα κατηγορήματα τῶν

militum: quos alere coguntur, in vicos redacti, & ar
 spoliati. Ne igitur ista cum dicere limite: sed, aut nō
 periisse Phocenses, ostendere iubete: aut se non pro
 misisse, Philippum eos conseruaturum. Nam hæc sūt
 legationis rationes: quid actum est? quid renuncia
 st? si vera: absolutor: sin falsa, dato pœnas. Quod si
 Phocenses non adfunt, quid tū? Sic enim tractasti
 eos, pro tua quidem parte, vt nec amicis opitalari,
 nec inimicos vlcisci possit. Iam præter dedecus &
 ignominiam, quæ in actis insunt, etiam magna ex
 his orta esse reipublicæ pericula, ostendi facile po
 test. Quis enim vestrūm ignorat, Phocenfi bello,
 dum Phocenses Pylas teneret, nec à Thebanis quic
 quam vobis fuisse metuendum: nec vel in Pelopon
 nesum, vel in Eubœam, vel in Atticam venturum
 fuisse Philippum, aut Thebanos? Eam igitur secu
 ritatem, quæ & à loco & rebus ipsis reipubl. suppete
 bat, istorum fraudibus & mendaciis circumuenti,
 vos amisistis, atque armis, & bello perpetuo, & ma
 gnis vrbibus sociorum hominum, & amplo agro
 munitam passis estis euerti. Itaque frustra priora au
 xilia in Pylas missa sunt: quæ amplius ducentis talē
 tis vobis constiterunt: si etiam priuatos eorum, qui
 expeditioni interfuerunt, sumptus supputetis. Ina
 nis etiam spes est, quam de vlciscendis Thebanis cō
 ceperatis. Quod autem omnium, cum multa & acer
 ba ea sint, in quibus iste Philippo inseruit, & in re
 publicam & in vos omnes, cōtumeliosissimum est:
 id ex me audite. Cum Philippus ab initio constituif
 set, omnia quæ decreuerat præstare Thebanis: iste
 contrario nunciato, vestræque auersatione declara
 ta, & vobis inimicitias Thebanorum auxit, & gra
 tiam Philippo. Quis igitur mortalium insolentius
 agere vobiscū potuisset? Cape decretum Diophan
 ti & Callisthenis, & recita: vt sciatis, cū officio fūge
 remini, supplicationes decretas, & laudationibus af
 fectos esse vos, & à ciuibus vestrīs, & ab aliis. Post
 quam autem isti vos deceperunt: vos liberos & vxo
 res ex agris in vrbem transfulisse: & sacra Herculis,
 cum pax esset, intra mœnia faciendâ decreuisse. id
 quod miror, si eum, per quem deos patrio rita sole
 re non licuit, impunē dimittetis. Recita decretum.

Phocensiu
 interitum
 etiam peri
 culosum ef
 se Atheniē
 sib' audis
 Thebano
 rum inimi
 citiis.

DECRETVM.

Hæc igitur olim è dignitate rerum gestarum decre
 uistis. Age & recita & ea quæ sequuntur.

DECRETVM.

Hæc tum vos decreuistis, ab istis impulsī, cū ea spe
 inuid neque pacem fecissetis, neque societate inif
 fetis, neque post cum adducti estis, vt posteros etiā
 scripto cōplecteremini: sed tanquam mirabilia ne
 scio quæ propter istos bona percepturi. Quoties au
 tem etiā pōst, audientes Philippi exercitum ad Por
 thmū aut ad Megara esse, tumultuati sitis: omnes sci
 tis. Non igitur hoc spectandum est, aut cessandum,
 etiā si nondum Atticam inuadit: sed illud videndum,
 an per istos potestas id faciendi data ei sit, quando
 libitum fuerit: & illa calamitas respicienda, &
 autor & instructor illius potestatis odio profē
 quendus & vlciscendus. Equidem scio, Aeschinē
 ad accusationē nihil esse responsurum: sed, quod vos
 quàm longissimē à causa abducatur, commemoraturū:
 quantum vniuersi mortales cōmodorum ex pa
 ce percipiant: cōtrā, quas è bello clades: ac denique
 laudationem pacis, defensionis loco allaturū. Sunt
 autem ea omnia cum eius criminatione coniuncta.

Refutatio
 per inuer
 sionē pacis
 laudationē
 alienā esse.

Commora-
tio Aeschi-
nis culpa
i inuinitas
esse opes
reipubl. &
effugioru
dilutio.

Nam si pax, quæ aliis tot bonorum causa est, tot ne-
gociorum & tantæ perturbationis causa nobis ex-
titit: quid tandem dici conueniet, nisi istos muneri-
bus acceptis, rem suapte natura bonam malè corru-
pisse? Quid verò? an non triremes trecentæ, & ar-
maméta illarum, & pecuniæ vobis superflunt, & su-
pererunt propter pacem? Fortasse dicat. Vobis au-
tem contrà ita sentiendum est: etiam Philippi opes
ea pace multò auctiores esse factas, & apparatus ar-
morum, & prouinciis, & redditibus, quos ille nactus
est ingécēs, accesserunt & nobis aliqui. sed tamen re-
rum gerendarum apparatus, & sociorum, quo om-
nes aut sibi metipsis, aut potentioribus opes parant,
ac tenent, nos ter quidem ab isto venditus, perit &
debilitatus est: illius autem, formidabilis est factus,
& multò maior. Non igitur æquum est, illi vtraque
esse aucta per istos, & societates, & redditus: nobis
ea quæ propter pacem meritò teneremus, istorum
corruptelis æstimari. Non enim hæc pro illis rece-
pimus: neque multis verbis est opus, sed & hæc eo-
dem modo teneremus: & illa, si absque istis esset, ac-
cessissent. Illud autem, Athenienses, omnino assenti-
mini, etiam si multa & grauia mala reipublicæ ac-
ciderint, eorum autem nullius autor sit Aeschines:
non esse iustum, vt in eum sæuiatur: nec si quid per
aliquem alium bene gestum est, vt illud eum tueat-
ur, sed quarum iste rerum sit autor, cogitabis: ei-
que & gratiam, si dignus videbitur, referetis: & con-
trà, si commeruerit, succensebitis. Hæc igitur quo-
modo rectè deprehendetis? si eum nõ omnia simul
commiscere patiuntur: ducum scelera, bellum ge-
stum cum Philippo, commoda pacis: sed si singula
per se considerabitis. Quod genus est? Fuit nobis
bellum cum Philippo. hic, nunquis accusat Aeschi-
nem? vult ne aliquis eum postulare de rebus in bel-
lo gestis? nemo. Proinde horum eum absolute: ne-
que ad hæc eum respondere necesse est. Nam in
controuersiis & testes producendi & arguméta pro-
ferenda sunt reo: non iis defendendis quæ in con-
fesso sunt, facienda impostura. Caue igitur quic-
quam de bello dicas: nemo enim de eo quicquam
te accusat. Postea quidam nobis suaserunt pacem:
persuaserunt: legatos misimus: adduxerunt illi huc
eos qui pacem facturi essent. hic iterum, nunquis ea
dere culpat Aeschines? asserit aliquis eum pacis au-
torem: aut deliquisse, qui legatos ea gratia missos,
huc adduxerit? nemo. Proinde nec de pace facta à
republica quicquam est dicendum, neque enim iste
autor eius est. Si quis autem roget, quid igitur di-
cis homo? & vnde primordia capis accusandi?
Inde Athenienses, cum vobis deliberantibus, non
vtrum pax faciendâ esset, nec ne (nam id quidem
iam decretum erat) sed de eo qualis ea esse de-
beret? Iusta enim decernentibus refragatus, mer-
cede decernenti suffragatus est, largitionibus corrup-
tus. Deinde ad iurandũ exigendum delectus, nec
de mandatis vestris quicquam egi: & locios, qui è
bello euaserant, perdidit: & tanta est ementis-
sus, quanta nemo alius vnquam mortalium, ne-
que antè, neque post. Nam ab initio eò vf-
que dum permillum Philippo est agere de pacis
conditionibus, Cleophon & Aristodemus pri-
mum initium fecerunt imposturæ. Postquam au-
tem iam eò ventum fuit, vt res gerenda esset: eam
Philocrati & isti tradiderunt: qui ea suscepta,
omnia perdidit. Et postquam rationes acto-
rum referendæ sunt, iste homo, veterator nimirum

ομοιο-
της το-
ς πω-
λετας
κατα-
στα-
σεις

πειδη δὲ εἰς τὸ πρῶτον ἦδη τὰ παραπτώματα ἠὲ φιλοκράτει καὶ τοῦτω παρέδρασαν. δι᾿ ἀμφοτέρω δὲ οὗτοι, παντὶ ἀπώλεσαν. εἴτ' ἐπειδὴ δὲ λόγον αὐτῶν καὶ δικῶν ὑπέρχεν ἔβουλον πεπαραγμένων, * ὡς οἰμα πανούργος εἶδεν, καὶ

A εἰ γὰρ ἡ τοῖς ἄλλοις ἀγαθῶν αἰτία, τοσούτων παραπτώσεων,
καὶ πλῆκῆς ταρῆς ἡμῶν αἰτία γέρονε τί τις εἴη το-
σοῦ φαίης, πλὴν ὅτι δῶρα λαβόντες οὗτοι, καλὸν παραίμα
φύσει, κακῶς διέδικαν: τί ἤ, οὐ ξηραὶς ξυμπίπτουσι, καὶ
συνδύ τὰυτα, καὶ κτήμαθ' ὑμῶν ἀπέλει, καὶ ἀπέλει δὲ
τὴν εἰρήνην ἵστας αἰ εἴποι. ἀλλὰ δὴ ταῦτα, ἐκείνο ὑμᾶς
ὑπολαμβάνειν δεῖ ὅτι καὶ τὰ φιλίπων παραπτώματα ἐκ τῆς
εἰρήνης γέρονε ὑπερόπετα πολλῶν, καὶ κατασιδὸν αἰ
ὄπλων, καὶ γῶραις, καὶ προυσιδοῖς, ἀνὰ γέρονε ἔκλειναι με-
γάλα. γέρονε δὲ τὴν ἡμῶν πνίς ἢ δὲ γὰρ τῶν παραπτώσεων
κατασιδὸν ἐτ' ὑπομάρων, δὲ μὲν ἢ αὐτοῖς ἢ τοῖς κρείτ-
τοσι τὰ ἀγαθὰ πάντες κέλλω τὴν ἡμῶν κτήματα, ἀλλὰ ἀπέ-
σα ὑπο τοῦτων, ὅσα ἰστέλλω, καὶ γέρονε ἀδελφῆς ἢ δὲ ἐκείνων
φραβεῖα καὶ μίξων πολλῶν. ἂν δὲ δικασίω, ἐκείνο μὲν ἀμ-
φότερον ἢ ξηραὶ δὲ τούτοις, καὶ τὰ τῶν ὑπομάρων, καὶ
τὰ τῶν προυσιδῶν ἢ μὲν ἢ ἀδελφῶν αἰ ὑπέρχεν ἐκ τῆς εἰ-
ρήνης, ταῦτα ἀνδ' ὡς ἀπέδοιτο οὗτοι νομίζονται. οὐ γὰρ
ταῦτα αἰτ' ἐκείνων γέρονε οὐδὲ πολλοῦ δεῖ. ἀλλὰ ταῦ-
τα μὲν, ἢ αἰ ὁμοίως ἢ μὲν ἐκείνα ἢ τούτοις ἀποσιδὸν,
εἰ μὴ δὲ τούτοις, ὅπως ἤ, ὡς ἀδελφῶν ἀδελφῶν, καὶ δικασίω
δὴ ποῦ φησὶ αἰ εἴη, καὶ εἰ πολλὰ καὶ δυνά τὰ συμ-
βεβηκότα ἐστὶ τῆ πόλει, μηδὲν δὲ ἀδελφῶν ἀποσὲ τέτων
εἰς τὴν ἐλθεῖν τὴν ὄργην μὴ τ' εἴη τῶν δέοντων πῦρα
κατα δὲ ἄλλον πνῆ, τὴν σῶσιν τοῦτον: ἀλλὰ εἶσιν ὅσα
ἀποσὲ σκηνῶν, καὶ γὰρ ἢ τῆς ἀξίως ἢ, καὶ τὸν
παντῶν ὄργην, ἀποσιδὸν φαίνεται πεποικίαις, περὶ εἰ
πῶς οὐκ ἀρήστε ταῦτα δικασίω: εἰ μὴ πάνθ' ἅμα εἴ-
τε παρατίθεν αὐτῶν, τὰ τῶν στρατηγῶν ἀδικήματα, τὴν πό-
λεμον τὸν πρὸς φίλιπων, ὅσα τῆς εἰρήνης ἀγαθῶν ἀλλ'
ἐκείνων ἐφ' ἑαυτὰ σκοπεῖτε οἷον, ἢ μὲν πόλεμος πρὸς
φίλιπων, ἢ εἰ ταῦθ' ἐκκαλεῖ τις ἀρχήν, βούλεται τις
τοῦτου κατηγορεῖν ἀλλ' ἢ ἐκ τῶν ἐκ τῶν πολέμων παραχθέντων,
οὐδὲ εἰς οὐκοῦν ἀλλ' ἢ τούτων γὰρ ἀφείτῃ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν
δεῖ λέγειν. ἀλλ' ἢ τῶν ἀμφοτέρωθεν, καὶ τοῖς μέρ-
τερος παρὰ ἑαυτῶν, καὶ τὰ τεκμήρια δεῖ λέγειν τὸν φόρον
τῶν, οὐ τὰ ὁμολογῶν ἀλλὰ ἀπολογῶν, ὅσα παρὰ τῶν ὁ-
πως τίνων τὰ ἀλλ' ἢ τῶν πολέμων μηδὲν εἴρεται. οὐδὲν γὰρ
οὐδὲν αἰπῶταί σε ἀλλ' αὐτῶν μὲν ταῦτα δὲ εἰρήνην πνίς
ἡμᾶς ἔπεισον ἀποσιδὸν ἐπὶ εἰρήνην, πρὸς βίαις ἐπιμ-
ψαίνων ἠεργῶν οὗτοι δεῦρο τοῖς ἀποσιδὸν τὴν εἰρή-
νην. πάλιν ἐκ ταῦτα ἀλλ' ἢ τούτων μέμεται τις ἀρχήν,
φησὶ τις εἰσηγήσασθαι τὴν εἰρήνην, ἢ ἀδικεῖν, ὅτι δεῦρο
ἠεργῶν τοῖς ἀποσιδὸν, οὐδὲ εἰς οὐκοῦν ἐδὲ ἑαυτῶν
τὰ ἀποσιδὸν τὴν πόλιν εἰρήνην, οὐδὲν αὐτῶν λεκτέον.
οὐ γὰρ εἶδεν αἰπός. τί οὐκ αἰτῶν λεγείς, εἰ τις ἐρετό
με, καὶ ποῦ ἀρχὴν κατηγορεῖ; ἴδεν, ὡς ἀνδρῶν ἀδελφῶν,
βουλομένων ὑμῶν, οὐδεὶς τῶν εἰρηνοφίλων, ἢ
μὴ (ἐδεδούκω γὰρ ἡδὴ τὸ γὰ) ἀλλ' ἢ τῶν ἀποσιδὸν π-
νῆς τοῖς γὰ τὰ δικήματα * γράφουσιν αὐτοῖς, τὴν μὲν
γῶρον σιμείπει, δῶρα λαβόντες, καὶ μετὰ ταῦτα ὅτι
τοῖς ὄρκοις ἀφείρεται, ὡς μὲν ὑμῶν προυσιδῶν, οὐ-
δοποιῶ ὑποσιδῶ τοῖς δὲ ὅτι τὴν πόλεμον δεῦρο ἀδ-
τας, ἀπώλεσε τῶν ὑπομάρων, καὶ πλῆκῆς εἰσόδου
τοῦ, ἢ λῆκῶ οὐδὲν αἰτῶν ἀλλ' ἢ πάντως οὐτε πρὸς
τερον, οὐδ' ὕστερον. τὸ μὲν γὰρ ὅσα ἀρχῆς ἀρχὴ τῆς λέγου
καὶ φίλιπων ἢ τῶν εἰρήνης κτισῶν καὶ ἀφείρεται
μορτὴν ἀρχῆν τὴν προυσιδῶν ἔφερον τὴ φανακισμοῦ. εἰ-
πειδὴ δὲ εἰς τὸ πρῶτον ἦδη τὰ παραπτώματα ἠὲ φιλοκράτει καὶ τοῦτω παρέδρασαν. δι᾿ ἀμφοτέρω δὲ οὗτοι, παντὶ ἀπώλεσαν. εἴτ' ἐπειδὴ δὲ λόγον αὐτῶν καὶ δικῶν ὑπέρχεν ἔβουλον πεπαραγμένων, * ὡς οἰμα πανούργος εἶδεν, καὶ

καὶ

καὶ τοῖς ἐχθροῖς, καὶ γενομένοις ὡς ἑαυτῶν εἰρήνης κει-
 νόμῳ δαπαροῦσιν; οὐχ ἵνα πλείονων ἢ καταγορεῖ τις
 αὐτῶν, δὴ λόγον (μανία γὰρ τὸ γε) ἀλλ' ὅρα τὰς, ὅτι ἐν
 αὐτῶν τοῖς ὕψ' εἰαυτῶν παρορμημένοι, ἀγαθὸν μὲν εἶδεν ὅτι
 ἀπαντὰ ἢ τὰ διηήματα ἢ δὴ ἑαυτῶν εἰρήνης δαπαροῦσιν, καὶ
 εἰ μὴ δὴ ἄλλο, τοῦτομα γοῦν ἔχει φιλεῖν θρονον, καὶ δὴ
 δοικῶν. καὶ ὡς ἄνδρες ἀθλιωταῖοι δὴ δοικῶν, μὴ λελήθαμεν
 ἄσπεροι οἱ δανειζόμενοι ὅτι πολλὰ ἄγνοῦντες. τὸ γὰρ ἀσφα-
 λές αὐτῶν ἔστι τὸ βέβαιον, οὗτοι παρορμηδοσαν. φωνέας καὶ πύ-
 λαις, οὐ μὲν δὲ τὸν γε ὄξαρχῆς ἐποποιήσαμεθα. ἀλλ'
 ἄποπον μὲν ὅτι μέλλω λέγειν, ἀληθῆς ἢ πᾶν, εἰ γὰρ τις
 ὡς ἀληθῶς χαίρει τῇ εἰρήνῃ, τοῖς στρατηγῶν, ὧν καταγο-
 ροῦσιν ἀπαντῶν, χαίρει αὐτοῖς ἐχέτω, εἰ γὰρ ἐκείνοι, ὡς ὑμεῖς
 ἐβούλεσθε, ἐπολέμου. οὐδ' ὄνομα εἰρήνης αὐτοῖς ἢ ἐ-
 χέτω. εἰρήνη μὲν οὐδ' ἐκείνοις. ὅτι κινδύνοσιν ἢ καὶ
 σφαλερὰ καὶ ἀπὸ τούτων γέρονε δαροδοκῆσαν-
 τας, εἴργετε οὐδ' εἴργετ' αὐτὸν, ἢ ἑαυτῶν τῆς εἰρήνης λόγον
 εἰς ἢ τοῖς ἑαυτῶν παρορμημένων ἐμβιβάζετε. οὐ γὰρ αἰ-
 σχίης ἑαυτῶν τῆς εἰρήνης κεινέται, οὐδ' ἀλλ' ἢ εἰρήνη, δι' αἰ-
 σχίην δὲ βέβληται, σημεῖον δ' εἰ γὰρ ἢ μὲν εἰρήνη ἐγε-
 γόρει, μὴ δὴ δὴ ὕστερον ὄξαρχῆς ὑμεῖς, μὴ δὴ δαπαροῦ-
 λει ἢ δὴ συμμάχων μὴ εἶναι. τίνα ἀνδρόφων ἐλύπησεν
 αὐτὸν ἢ εἰρήνη, ἐξ ὧν τὰ ἀδύνατα γέγονε, καὶ τοῖς καὶ τούτοις
 σωματικῶς ὄξαρχῆς φιλοκράτει. ἀλλὰ ἀνῆκεσαν γὰρ
 οὐδὲν αὐτῶν γέρονος. νῦν δ' οἱ μὲν πολλῶν ἀλλὰ ὅτι
 κακῶν αἴτιος ὄξαρχῆς. ὅτι μὲν τοίνυν αἰσχρῶς καὶ κακῶς πάν-
 τα ταῦτα ἑαυτῶν δαπαροῦσιν καὶ δι' ἐφ' ἑαυτῶν, οἱ μὲν
 πάντας ὑμᾶς εἰδέναι, ἐγὼ δ' ἄνδρες διηγοῦμαι, τοσοῦτον ἀ-
 πέχω τὸ σκαφαντῆρα πᾶσι τοῖς παρορμητοῖς τῶν παρο-
 ρμητῶν, ἢ ὑμᾶς ἀξιοῦν ὡς τε εἰ ταῦτ' ὕπ' ἀβελτηρίας,
 ἢ δὴ δὴ θείων, ἢ δὴ ἀλλῶν ἀγνοῖαν ἢ νηπιουῶν ἔπειτα πᾶσι
 ἀπὸ αὐτῶν τὸ ἀφίμῳ αἰσχίην, καὶ ὑμῶν ἀφείναι συμβου-
 λῶν, καὶ τοῖς ἢ σκίψων τούτων οὐδεμίαν ὅτι πολιτι-
 κῆ, οὐδὲ δικῆ. οὐδὲν γὰρ τὰ κοινὰ παρ' ἑαυτοῖς ὑμεῖς κε-
 λούετε, οὐδ' ἀναγκάζετε, ἀλλ' ἐπειδὴν τις ἑαυτὸν πείσας
 δυνάσται, παρορμητῶν ποιουῦντες ἀνδρόφων
 χησῶν καὶ φιλεῖν θρονον, δυνάσταις δέχεσθε, καὶ οὐ φθο-
 νεῖσθε, ἀλλὰ καὶ χειροτονεῖτε, καὶ τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἐγ-
 χειρίζετε. εἰ μὲν οὐκ ἔσονται τις, πηρήσεται, ἔτι πλεον
 ἔξει ἢ πολλῶν καὶ τῶν. εἰ δὴ δαπαροῦσιν σκίψων καὶ
 παρορμητοῖς ἐρεῖ, ἀλλ' ἐδύνατον οὐ γὰρ ἀνδρόφωσιν τοῖς
 δαπαροῦσιν συμμάχοις, οὐδὲ τῶν παρ' ἑαυτοῖς ἑαυτῶν
 ξιν, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις δὲ τὴν ἀβελτηρίαν τὴν ἐμὴν, ἵνα
 μὴ τὴν τούτου λέγω, τοιαῦτα πεποιθῆναι. πολλοὺ γὰρ καὶ
 δεῖ. ἀλλ' ὅμως ὑμεῖς ἀφίμῳ τὰ δεινὰ ταῦτα καὶ
 ἑαυτῶν βάλοντα, αὐτῶν δὴ θείων, ἢ δὴ ἀλλῶν ἀγνοῖαν ἢ νη-
 πιουῶν λελυμασμένος φαῖν. εἰ μὲν τοῖς δὲ παρορμητοῖς
 ἀρῆξιον λαβῶν καὶ δῶρα καὶ τῶν ὄξαρχῆς σαφῶς
 ὑπ' αὐτῶν ἢ παρορμητῶν μάλιστα μὲν, εἰ οἶόν τε,
 δαπαροῦσιν. εἰ δὲ μὴ, ζῶντα τοῖς * πολλοῖς ὄξαρχῆς
 μα ποιήσατε. σκοπεῖτε δὴ τὸν ἑλεγχὸν τὸν ἑαυτῶν
 τῶν, ὡς δικῆς ἐξ ἑαυτῶν ὑμῶν. ἀνάγκη δὴ ποιοῦν τοῖς
 λόγοις, ὡς ἢ φωνέων, καὶ ἢ θραυτῶν, καὶ τῆς δὴ
 βοῖαι, εἴπερ μὴ παρορμητῶν αὐτῶν ἐκείν * ὄξαρχῆς
 δυνάσται. ἢ ὄξαρχῆς δὴ ἀκούσαντα ὑποχομένου
 φιλιππου, ὅτι παρ' ἑαυτοῖς καὶ παρ' ἑαυτοῖς, ἢ εἰ μὴ τῶν
 γρηγοροῦσιν, καὶ φωνακτέων τῶν ὡς τὰ ἄλλα φιλεῖν
 θρονον καὶ τῶν ἐλπίσαντα παρ' αὐτῶν. οὐκ ἐνεστὶ τού-
 των οὐδὲν ἐν χρεῖς, ἐν τοίνυν τούτων ἀμφοτέρων, μάλιστα

A & diis inuisus, & scriba, ita se defendet scilicet, qua-
 si de pace agatur? Non ut de pluribus quam accu-
 sator, respondeat (nam ea quidem insania esset) sed
 illud videt, in suis actis non modò nihil esse boni,
 sed etiam scelera inesse omnia: pacis autem defen-
 sionem, ut nihil aliud, nomen saltem habere plausi-
 bile: quam vereor Athenienses, vereor, ne serò, ut
 debitores, magno cum scœnore nos agere intelliga-
 mus. Eius enim securitatem & firmitatem isti pro-
 diderunt, Phocenses & Pylas: non tamen propter istum,
 eam initio fecimus. Quanquam autè id quod
 dicam absurdum, verum tamen omnino est: Si quis
 re vera pace gaudet, ducibus, quos omnes culpant,
 gratiam habeant. Nam si illi, ut volebatis, bel-
 lum administrassent: vos nec nomen pacis toleras-
 setis. Pax igitur per illos: periculosa & lubrica &
 infida pax, per istos facta est corruptos largitioni-
 bus. Repellite igitur, repellite eum à disputatio-
 ne de pace, & in disputationem de actis compellite.
 Non de pace accusatur Aeschines: sed pax propter
 Aeschinem crimen habet. Argumento illud est:
 quod si pax ita facta esset, ut vos postea in nulla re
 decepti essetis, neque sociorum quisquam periisset:
 nemini mortalium omnium pax molesta fuisset, i-
 gnominia duntaxat excepta. Esti autem & eius cul-
 pæ pars in isto hæret, cum sit Philocrati suffragatus:
 nihil tamen immedicabile fuisset admissum. Nunc
 multorum aliorum malorum istum causam esse ap-
 paret. Ac turpiter quidem, & flagitiose per istos
 ea esse omnia perdita & corrupta, scite omnes vos
 arbitror. Ego verò iudices, tantum abest ut quic-
 quam illis rebus adiungere calumniæ velim, aut à
 vobis id fieri postulem: ut, si illa per vacordiam aut
 simplicitatem acta sunt, aut qua nvis aliam ignora-
 tionem: & ipse missum Aeschinem faciam, & vo-
 bis missum ut faciatis, suadeam. Quanquam harum
 excusationum nulla civilis, aut iusta est. Neminem
 enim vos rempublicam gerere iubetis, aut cogitis:
 sed si quis sibi persuasit, se habere adiumenta rerum
 gerendarum, atque accesserit: pro vestra bonitate &
 humanitate eum recipitis, benignè, & non invidè:
 quin & magistratus ei mandatis, & eius fidei vestra
 negocia committitis. Quæ si quis probè administra-
 verit: honorabitur, & eo nomine supra vulgus effe-
 retur. Sin frustratus fuerit: excusationes & causas
 afferet? æquum non est. Neque enim ita satis fa-
 ctum erit eueris sociis, nec liberis eorum, nec vxoribus,
 neque cæteris, si constet eis, se propter meam
 inscitiam, ne istius dicam, ea esse perpeffos. Multum
 certè abest. Sed tamen vos condonate Aeschini a-
 trocicia ista & immensa, si per simplicitatem, aut qua
 nvis aliam ignoracionem commississe videbitur. At
 si ex improbitate, argento accepto, & muneribus
 idque apertè ex ipsis actis demonstrabitur: maxi-
 mè quidem si fieri potest, occidite: sin minus, at
 in eo documentum statuite vivente. Considerate
 autem ipsi * vobiscum, eius convincendi ratio
 quàm æqua futura sit. Omnino est necesse, Aes-
 chinem ea verba apud vos fecisse de Phocensibus
 & Tespiensibus, & Eubœa, si non vltro se vendi-
 derat, vosque decipiebat, vel quod apertè audierat
 Philippum pollicentem, se illa suscepturum, & fa-
 cturum: vel, si id non fuit, prestigiis quibusdam &
 fucis humanitatis illius cæteris in rebus, deceptum
 etiam hæc de illo sperasse. ut verum non sit ho-
 rum alterum, fieri non potest. Propter hæc au-
 tem utraque ei Philippum maximo esse odio decei

Transitio
 Aeschinē
 nō errasse,
 sed scelerā
 tē corrupit
 se omnia
 confirma-
 tione du-
 cta à signis

πάντων ἀνδρόφων, μισεῖν αὐτῶν παρορμητῶν φίλιππον

I. Aeschines non odit Philippum.

Cur? quia, quod ad illum attinet, ei acerbissima & turpissima quaeque acciderunt: vos decepit, laborat infamia, dignus interitu iudicatur. Quod si ita fieret, ut conueniebat, iam dudum proditionis reus ageretur. nunc propter nostram mansuetudinem, & simplicitatem, rationes reddit: easque cum vult. Est igitur quisquam vestrum, qui ex Aeschine vllam voce in audierit, Philippum accusante? Quid? redarguentem quisquam aut dicentem eum aliquid vidit? nemo. Sed omnes Athenienses prius accusant Philippum, & quiuis semper: quorum utique nulli vlla priuatim facta est iniuria. Ego verò hæc verba ab eo requirerem, si se non vendidisset: Athenienses, me quidem tractate, ut vultis: credidi, deceptus sum: erravi, fateor: illum autem hominem caute Athenienses: perfidus est, impostor, improbus. non videtis quomodo mecum egerit? ut deceperit? Horum verborum ego nullū audio, neque vos: quāobrem? quia non deceptus, neque falsus, sed mercede vltro conductus, atque argento accepto, ea dixit, & illi prodidit, seque præclarum ac iustum illi mercenarium præbuit: legatum autem vobis, & ciuem & proditorem, & ter, non semel morte mulctandū. Neque verò ex his solum constat, eum mercede conductum, omnia illa dixisse: sed & ex eo, cum nuper Thessali, & Philippi legati cum eis, venerunt, postulant, ut Philippo Amphictyoniam decerneretis. Quem igitur omnium mortalium maximè istis refragari decebat? Aeschinem. Cur? quia eius renunciationi contraria ille fecit. Iste enim dixerat, illum Thespias & Platæas muniturum, & cum Phocenses non perditurum, tum Thebanorum in vos insolentiam repressurum. Ille verò & Thebanos maiores fecit quam oportebat, & Phocenses funditus deleuit: ut nec Thespias nec Platæas muro circumdedit: sic Orchomenum & Coroneā insuper excidit. Postunt ne res inter se vllō modo magis esse contrariæ? Neque verò refragatus est, neque os aperuit, neque vocem vllam contrariam emisit. Quod tantum cum sit, non tamē est graue: sed illud, quod & solum omnium in hac vrbe degentium suffragatus est, quodque nec Philocrates facere fuit ausus, impurus ille, id Aeschines fecit: ac tumultuantibus vobis, & eum audire nolentibus, descendens de suggesto, misit à Philippo legatis se venditans: Multos esse dicebat, qui tumultuarentur: paucos qui militarent, si necesse esset. meministis enim utique, cum ipse, o dij, sit mirificus bellator. Iam si nullum legatum quicquam accepisse ostendere possemus, neque res ita pateret. ut palam esset vniuersis: quaestiones & eius generis alia restarent, si verò Philocrates se accepisse, non modò pro concione saepe confessus est: sed & vobis ostentauit, vendendo tritico, ædificando profitendo se iturum, etiam si vos non iuberetis, vehendis lignis, auro in mensis apertè commutando: non profectò habebit iste quod illum accepisse neget, qui ipse confessus est & ostentauit. Est verò quisquam mortalium adeò vacors, aut infelix, ut, dum & Philocrates dona accipiat, & ipse malè audiat ac periclitetur, cum ei liceret stare ab innocentibus: hos quidem infestet, cum illo autem coniunctus iudicium subire malit? Equidem opinor esse neminem: sed hæc omnia, si rectè consideretis, inuenietis Athenienses, magna & euidentia esse signa acceptæ ab isto pecunie. Iam illud quod nō ut postremo factum est, sic minimū signū

II. Thessalis & Philippi legatis de Amphictyonia suffragatus.

III. Familiaris Philocrati, corrupto largitionib.

III. Aeschines profiteri noluit, sibi nihil esse rei cum actis Philocratis.

οίμα, ἀλλὰ πάντα ταῦτα, εἰὰν ὀρθῶς σκοπήτε, δῦρήσετε μεγάλα, ὡς ἄνδρες ἀθλιωαῖοι, καὶ ἐναργῆ σημεῖα, τὰ χεῖματά τῆτον ἔχον. ὁ τοίνυν ὑστατον μὲν γέγονεν, οὐδέ ποτε δὲ ἔστιν ἑλαττον σημεῖον τῆ πεπεραμένηα τῆτον ἐαυτὸν φιλίππῳ.

διὰ τὴν ὅτι τὸ μὲν ἐκείνου μέγεθ πᾶσι αὐτῶν γέγονε τὰ δανότατα καὶ τὰ ἀίχιστα ὑμῶν ἐξήπατηκεν, ἀδοξεί, δικαίος δὲ πολωλέναι κρινέσθαι καὶ εἰ γὰρ τῆν περσοκόντων ἐγένετο, ἐν εἰσαγγελία πάλαι ὡς ἡννικὸν ἢ δὲ τὴν ἡμετέραν παρόπτη καὶ δὴ θείαν, οὐθιῶας δίδωσι, καὶ ταύτας ὀπηνίκα βούλεται. ἐστὶν οὐκ ὅς τις ὑμῶν φωνῶν ἀκήκουσ ἀίχινου, κατηγερωμῶτος φιλίππου; ἢ δὲ; ἐξέλεγχοντα; ἢ λέγοντά π τῆτον ἐώρακεν; οὐ γὰρ εἶς. ἀλλ' ἀπαντες ἀθηναῖοι περὶ τῆτον κατηγερωμῶσι φιλίππου; καὶ ὁ τυχὼν αἰῶν ἐδείξεν οὐδὲν ἰδίᾳ ἠδὲ κηται δὴ πευ ἐγὼ ἢ ἐκείνοις τῶν λόγων ἐξήτοιμα ἄδρα τούτου, εἰ περ μὴ πεπεραμένηα ἐαυτὸν ἡδ' ἄνδρες ἀθλιωαῖοι, ἐμοὶ μὲν χεῖμασθε ὅ, π βούλεσθε: ἔπις δὲ οὐσα, ἐξήπατητήλω, ἢ μῆρτον, ὁμολογῶν τὸν δ' ἀθεραπον, ὡς ἄνδρες ἀθλιωαῖοι, φυλάττεσθε ἀπιστος, γῆρας, πονηρῶς οὐχ ὅσα τε οὐα πεπίπικεν ἐμὲ οὐα ἐξήπατηκεν; τούτων ἐδείνα ἀκούω τῆν λόγων, ἐδὲ ὑμῶν, δὲ τῆτον, οὐ παρμερωθείς, ἐδ' ἐξήπατηθείς, ἀλλὰ μισθῶσας ἐαυτὸν, καὶ λαβῶν ἀργύριον, ταῦτ' εἶπε, καὶ περὶ δῶκεν ἐμείνω, καὶ γένοιε καλὸς καὶ γὰρ δὲ, καὶ δικαίος μισθῶτος ἐμείνω, περσοκόντων μὲν τοι καὶ πολίτης ὑμῶν, περσοκόντων, καὶ εἶς ἐκ ἀπαξ δὲ πολωλέναι δικαίος. ἐ τοίνυν ἐν τούτων μόνων δὴ καλὸς εἶδ', ὅπ χεῖμαστων ἀπαντα εἶπεν * ἐμείνω ἀλλ' ἢ κων ὡς ὑμῶν ἐναργῶς δέταλοι, καὶ φιλίππου περσοκόντων μετ' αὐτῆν ἀξιοῦντες ὑμῶν, φιλίππου ἀμφικτύονα εἶν' ἀφίσαδὲ τῶν, περσοκόντων οὐκ ἀπειπὴν τούτοις μάλιστα πάντων ἀθερωμῶν, ἀίχινῆ τούτω. διὰ τῆτον ὅς οἱς ἐδὲ ἀπηγυλίε περὶ ὑμῶν, τούτοις τὰ σνατήα ἐπέτισεν ἐκείνος. ἐδὲ μὲν γὰρ ἐφη θεσπιας, καὶ πλαταιας αὐτὸν τεύχειν καὶ τοῖς μὲν φωνέας οὐκ ἀπολέν, τῶν ἢ θεσπιαν ὑβρεν, ὑμῶν καταλύσειν. ὁ γὰρ, τοῖς μὲν θεσπιαῖς μίξτοις ἢ περσοκόντων πεπὸνικε. τοῖς δὲ φωνέας, ἀρδ ἡ δὲ πολωλέκε καὶ τὰς μὲν θεσπιας καὶ πλαταιας οὐ τεύχειν. τὸν ἢ ὀρχήμυρον καὶ τῶν κορῶναια περσοκόντων ἀποδιδασαι, πῶς αὐ σναπῶτεα κῶράμαδ' ἐαυτοῖς τούτων χῆρῶν; οὐ τοίνυν ἀπειπὴν, ἐδὲ δὴ πρε τὸ σῶμα, οὐδὲ ἐφ' ἐξήπατο σναπὸν αὐδὲν, καὶ οὐχ ἰτέ τῶν δεινόν, τηλικούτων ὄν' ἀλλὰ καὶ σναπῶτε μόνος τῆν ἐν τῆ πόλει πάντων ἀθερωμῶν, καὶ τοι τῆτον γὰρ δὲ φιλοκράτης ἐπέλησε πᾶσι σμα ὁ μαρῶς, ἀλλ' ἀίχινῆς οὐτοσί. καὶ δουρβομῶτων ὑμῶν, καὶ οὐκ ἐδελόντων ἀκούειν αὐτῶν καταβαίνων δὲ τῆ βήματος, ἐν δειανύμυρος τοῖς περσοκόντων, τοῖς περὶ φιλίππου περσοκόντων, πολλοῖς ἐφη τοῖς δουρβομῶταις εἶν', ὀλίγοις ἢ τοῖς στρατομῶταις ὅταν δὴ μὲν κηται γὰρ δὴ πευ, αὐτὸς ὡν οἰμα θανμῶσιος στραπῶτης, ὡς ζῶ. ἐπ τοίνυν, εἰ μὲν μισθῶνα ἔχοντα μισθῶν εἰχρῶν δέξαι τῆν περσοκόντων, μισθῶν ὡς τε ἰδὲν ἀπαντα, βασιάνους καὶ τοιαῦτα, ἀποδιδασαι ἀλλ' ὡς σκοπῶν. εἰ γὰρ φιλοκράτης μὴ μόνον ὡμολογῶσι παρ' ὑμῶν ἐν τῶν δὴ μῶν πολλοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐδείκνυν ὑμῶν, περσοκόντων, οἰκοδομῶν βασιείσθαι φάσκων, καὶ μὴ χεῖροτονῶν ὑμῶν ἐξυληγῶν, τὸ χρυσίον καταλλατῶμενος φωνέας ὅπ τῶν ἐπαπέταις. οὐκ ἐνὶ δὴ που τῆτον εἶπεν ὡς οὐκ εἶληφε, τῆν αὐτὸν ὁμολογῶντα καὶ δεικνύοντα. ἐστὶν οὐκ οὐτῶς πῆς ἀθερωμῶν ἀίχινῆς ἢ κωνοδαίμων, ὡς δ' ἴνα λαμβανῆ μὲν φιλοκράτης, ἀδοξῆ ἢ αὐτὸς καὶ κωνοδῶν, ἐξὸν αὐτῶ μετὰ τῆν κωνοδῶν ἢ δεικνύον ἐξεταίξασθαι, τούτοις μὲν κωνοδῶν, περὶ δὲ ἐμείπων ἐλθῶν κρινέσθαι βούλεται; ἐγὼ μὲν, οὐδένα

φιλιππῶν δεύσαντες δὴ πού ποτε φέλιμ ὅτε εἰσήγγειλεν
 ἑσπρίδης φιλοκράτην, ὅπ' παρελθὼν ἐγὼ, διαχεράινειν ἔ-
 φλυ ἐν π' ἤν' εἰσαγγελίας, εἰ μόνος φιλοκράτης τοσού-
 των καὶ τιλικούτων ἀδνημάτων αἴπος γέγονεν. οἱ δὲ ἐν-
 νέα τῶν πορροβίων μηδενός· καὶ οὐκ ἐφλυ τῆδ' οὕτως ἔ-
 χην, οὐδ' αὖθις γὰρ αὐτὸν φανέω κατ' ἑαυτὸν ἐκείνον. εἰ μὴ
 τοῖς σιναγωνίζομενοις τούτων τινας εἶχεν. ἵν' οὐκ μὴτ' ἀ-
 φώμῃτ' αἰτιάσασμαι μηδὲνα ἐφλυ ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ πορ-
 ρομα αὐτὸ, τοῖς μὲν αἰτίοις εὐρη, τοῖς ἧ μὴ μεταρρηκτοῖς
 ἀφ' ἡ ἀσασίας ὁ βελόμηρος, καὶ παρελθὼν εἰς ὑμᾶς ὑπο-
 φηναδῶ μὴ μετέχην. μηδὲ ἀρέσκειν αὐτῶν τὰ ὑπὸ φιλο-
 κράτους πεπορρογμένα. καὶ τὸν τῆτο ποιήσαντα, ἀφίμῃ ἔ-
 ρωγε ἐφλυ. ταῦτα καὶ μνημονοῦντε, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὐ τῶν
 παρῆλθεν ἐδείξ, ἐδὲ ἐδ' εἶξεν ἑαυτὸν. καὶ τῶν μὲν ἄλλων,
 ἔστιν ἐκείτω τις πορροσασίας ὁ μὲν, οὐκ ὑπὸ δ' ἴδωτος καὶ ὁ
 δὲ ἐχὶ παρῶν ἴσως. τῶν ἧ, μηδενός καὶ ἐκεί. τούτω δὲ ἐ-
 δὲν τούτων, ἀλλ' οὕτω κατὰ πάξ πύπορροκην ἑαυτὸν, καὶ
 ἐκ δὲ π' τοῖς παρεληλυθόσι μαμμοδαρήντες μόνον, ἀλλὰ
 καὶ μὴ ταῦτα δὴ λόγος ἔστιν, εἰς ἀντὶρ ἐκφύρη καὶ ὑ-
 μῶν ὑπορροζων ἐκείνω ὡς τε ἵνα μηδὲν εἰς ἀντὶρ μηδὲ ῥῶ-
 μα πορροπῶ φιλιππῶν, ἐδὲ ἀφίμῃτων ἀφίμῃτων ἀλλ' ἀδ-
 ξεῖν, κερύεδαται, πύπορροκην ὅπου οὐκ αἰρεῖται παρ' ὑμῶν μᾶλ-
 λον, ἢ φιλιππῶν τί ποιῶσαι μὴ πορροκὴν ἢ δονίω. καὶ τοῖς, τίς ἢ
 κοινωσία, τίς ἢ πορροκὴ πορροκία ὑπὸ φιλοκράτους αὐτῆς,
 ὅς εἰ τὰ κἀλλιστα, καὶ πάντα τὰ συμφέροντα ἐπύπορρο-
 βόκεται, κηρύματα δὲ ὡμορρογρε λαβεῖν ἐκ τῆς πορροβεί-
 ας, ὡσπερ ὡμορρογρε τῆτο γε αὐτὸ φουρῆν καὶ διδύλαβη-
 θῶμα τῶ πορροκῆ πορροβόκον πορροπῆ, καὶ δ' ἔμῃ τῶ
 ῥοδαται τὸ κατ' αὐτὸν ἔ τῶν πορροκῆ τῶτ' αἰρήνῃς
 ταῦτ' οὐ φανερῶ, ὡ ἀδρες ἀδύλωαῖοι, ταῦτ' ἐχὶ βοῶ καὶ
 λέγει, ὅπ' κηρύματα εἰληφεν αἰρήνῃς, καὶ πορροκῆς ἔστιν ἀρ-
 ρογροῦ σιναγῶς, οὐ δὲ ἀβελθηρῆν, οὐδὲ δὲ ἀγροῖα, οὐ-
 δὲ δ' ὑποτυγῶν. καὶ τίς μου κηρυμῶν τῶ φησι, δ' ὡρρο
 λαβεῖν, τῆτο γὰρ ἔστι τὸ λαμμορροκῆ τὰ πορροκῆ αἰρή-
 νῃ, ἀπερ πορροκῆ ἔστιν ἀπάντων καὶ οὐκ ἐνεστιν εἰπεῖν ἐδὲ
 αἰπῶσαδαται, ὡς ἢ πορροκῆ μῶν, ἢ κηρυμῶν ἄ τῶ ἔστι
 τοιαῦτα ἀλλ' οἱ ἀπερ αὐτὰ πορροκῆ καὶ δ' ἔμῃ τῶ φησι
 πορροκῆς τοιαῦτα ἔξεταζόμενα φαίνεται. πορροκῆ δὲ
 τοῖς πορροκῆσιν, αὐτὸς ὡπῆκα δὴ οὐ σαυτῆ κηρυμῶν
 τῶ φησι. δ' ὡρρο καὶ γὰρ δεύρο αἰασαί μοι. οὐ γὰρ δὴ δὲ
 ἀπερῆν γε, ἔ φησι, ἔχεν ἔ, π' εἰπῶς. ὅς γὰρ ἀγῶνας
 κηρυμῶν, ὡσπερ δ' ἔμῃ τῶ καὶ τούτοις ἀμῃ τῶ φησι, πορροκῆ
 δ' ἔμῃ τῶ φησι τῶ ἢ μῶν αἰρεῖς δ' ὡκῶν. δὴ πῶν ὅπ'
 πάνδεῖνος εἶπῆ. πολλῶν τῶν καὶ δ' ὡν ὄντων τῶ πῶ
 πορροκῆτων αἰρήνῃ τῶ τῶ, καὶ πολλῶν κηρυμῶν ἐχόντων,
 ὡς καὶ ὑμῶν οἶμαι δοκεῖν, ἔδεν ἔστιν οὐ μέλλω λέγειν, ὡς
 ἐγὼ κερύω, δευρότερον οὐ δὲ ὁ, π' μᾶλλον δεδωροδοκη-
 κὸτ' αὐτὸν ἐπαυτοφῶρ, ἔ πορροκῆ τῶ πῶν ἔξελ' εἶξεν.
 ἐπειδὴ γὰρ ἀπερῆκατ' αὐτῶν αὐτὸ ἔστιν τοῖς πορροκῆς
 ὡς τ' φιλιππῶν, ἔπῃ τῶ καὶ κηρυμῶν καὶ μεγάλας ἐλπίσι
 ταῦταις αἰς ἔδεν ὑπῆρκετο ἔχεροθῆναι καὶ τῶ τῶ,
 καὶ ἐμῆ, καὶ τῶ ἄλλων τοῖς πῶσις τοῖς αὐτοῖς. ἐγὼ μὲν
 δὴ παρελθὼν, ἔξωμορροκῆ δ' ὡρρο καὶ πορροκῆτων πῶ-
 νῶν, καὶ κηρυμῶν βαδίζεν, οὐκ ἀφ' ἐφλυ ἀπελθεῖν. οὐ-
 τὸς δὲ ἐκχεροθῆναι. ἐπειδὴ ἧ ἀνῆσῃ μῶ ταῦτα ἢ ἐκ-
 κηρυμῶν, σιναγῶντες ἐβουλοῦντο οὗτοι, ἵνα αὐτῆ κατὰ
 λείψουσιν. ἐπ' γὰρ τῶ πορροκῆτων ὄντων μετῶρρο, καὶ τῶ
 μέλλοτος ἀδύλου σῦλλογοῖ καὶ λόγοι παρῶδοκῆ καὶ τῶ
 ἔρροκῆ ἐγῆροκῆ τότε. ἐφορροκῆ δὴ μὴ σῦγκλητος ἐκκηρυμῶν
 ἔξω ἀκούσαντες ὑμῶν ἐμῶ

A est, istum Philippo se vendidisse, spectate. Proculdu-
 bio nostis, dudum, cum proditiōnis reum ageret
 Hyperides Philocratem, me progressum dicere, v-
 num quendam in accusatione mihi restare scrupu-
 lum: quo pacto solus Philocrates tot & tantorum
 scelerum causa fuisset, novem legati nullius, atque
 id ita se habere negavi. nullam enim eius per se fu-
 turam fuisse auctoritatem, nisi adiutores illorum ali-
 quos habuisset. Ut igitur, inquam, neque absoluam,
 neque criminer quenquam, sed res ipsa & noxiōs
 inueniat, & criminis expertes absoluat: surgat qui-
 cunque volet: & progressus in cōspectum vestrū,
 declaret se non esse socium, nec probare acta Phi-
 locratis, atque eum qui ita fecerit, absoluo ego, in-
 quam. Hęc meministis, vt ego arbitror. Nemo
 autem prodiit, nec ostendit se. Ac ceterorum qui-
 dem singulis aliqua causa fuit. Nam alius rationes
 retulerat, alius fortasse non aderat, alius affinem il-
 lic habebat. Isti autem causarum illarū nulla erat:
 sed vsq; adeo se prorsus vendiderat, neque in præte-
 ritis tantum suam locarat operam: vt non dissimul-
 let, se in posterum etiam, si nunc absolutus fuerit, il-
 li præstō futurum contra vos. Quare cauet, ne quod
 vel verbulum Philippo non iucundum sibi excidat:
 nec vt missum faciamus, missum fecit: sed laborare
 infamia, accusari, quiduis apud vos perpeti satius es-
 se ducit, quā aliquid minus gratum Philippo facē-
 re. Quæ verō illa est societas? quæ tanta illa solli-
 citudo de Philocrate? Quem, si omnem legatiōnem
 præclarissimē obisset, & pecuniam tamen se
 propter legationem accepisse fateretur: illud ipsum
 fugere & sollicitē cauere incorruptum legatum con-
 ueniebat, & testari suam integritatem. Sed id non
 fecit Aeschines. Hęc nonne perspicua sunt, Athe-
 nienfes? Hęc nonne clamitant & loquuntur, pecu-
 niam accepisse Aeschinem, & propter argentū per-
 petuō esse improbum, non ex simplicitate, aut igno-
 ratione, aut per calamitatem, & quis, inquit, testi-
 ficatur, me accepisse munera? Hęc enim est præcla-
 ra illa defensio. Res ipsæ, Aeschine, quæ sunt fide
 omnium dignissimæ, neque dici potest, aut prætexi
 vel ex persuasione alicuius aut gratificandi studio
 eas esse tales: sed quales prodēdo & corrupēdo tu
 eas effecisti: tales in exquirendo apparent: & præter
 res ipsas iam tute in te dices testimonium. Age
 huc assiste, & responde mihi: neque enim per impe-
 ritiam habere te negabis, quid dicas. Cum enim no-
 uas causas tanquam fabulas, easque sine testibus ad
 præfinitam diem accusator vincas: ex eo constat, te
 esse acerrimum. Quanquam autem multa sunt &
 atrocia scelera Aeschinis, & magna improbitate re-
 ferta, vt vobis etiam, nisi fallor, videtur: nullam ta-
 men, meo quidem iudicio, est atrocior, aut eviden-
 tius corruptelarum eius argumentum: aut quod ma-
 gis ostendat, palamque demonstrat, cum accepisse
 munera, & vendidisse omnia, eo quod & nunc dicā.
 Cum iam tertium legatos missuri essetis ad Philip-
 pum, propter præclaras & magnas illas spes earum
 rerum, quas iste pollicebatur: delegistis & istum,
 & me, & ex reliquis plerisque eisdem. Ego progres-
 sus statim eiuravi. Tumultuantibus autem quibus-
 dam, & me ire iubentibus negavi me abiturum. I-
 ste autem delectus erat. Deinde cum concio surre-
 xisset, congressi isti, consultabant, quem hic relictu-
 ri essent. Dum enim etiamnum in motu essent om-
 nia, & incerta futurorum expectatio: tum & cōgres-
 sus, & verba varia in foro fiebant. Metuebant enim,
 ne subito concio indiceretur: & vos, audita ex me

B
 C

V. Eiurata
 infidiosè
 legatio, &
 postea vi-
 trè obita;

veritate, aliquid opportuni de Phocensibus decerneretis, & Philippus gerendarum rerum occasione amitteret. Nam si decretum duntaxat fecissetis: conseruati essent. Non enim licuisset Philippo nisi vos decepti essetis, manere diutius. Neque enim frumentum erat in agris, propter bellum incultis: neque etiam inuchi potuisset, vestris trirēibus ibi praesentibus, & mare obtinentibus: & Phocensium vrbes multae erant, & expugnatae difficiles, nisi mora, & obsidione. Nam si singulis diebus singulas cepisset vrbes, duae & viginti fuerunt numero. Propter ea igitur omnia ne quid eorum mutaretis, in quibus decepti eratis, istum hic reliquerunt, sed eiurare, nulla allata causa, non ferendum erat, & vehementer suspectum. Quid ais? Ad tot & tanta bona quae nunciasti, non abis, nec legatione fungeris? sed manendum erat. Quid fit? morbum simulat: frater eius, adducto Excesto medico curiam ingressus, coram senatu iurat, aegrotare istum: eius vice ipse deligitur. Ut autem perierant Phocenses, quinque diebus aut sex post, & ea locatio ab isto confecta erat, quasi aliud quiddam conduxisset: Dercyllus Chalcide reuersus, vobis concionem in Piraeo habentibus nunciat, Phocenses periisse: quo vos Athenienses audito, & illorum vicem dolebatis, vt par erat: & ipsi perterriti, liberos & vxores ex agris in vrbe transferendos decernebatis, & castella instauranda, & Piraeum muniendum, & Herculana sacra in vrbe facienda. Cum haec fierent, & tanta perturbatio, tantusque tumultus vrbe inuasisset: tam iste vir eloquens & sapiens & vocalis, nec a senatu, nec a populo delectus, legatus abijt ad eum, qui illa perpetrarat: nulla habita ratione vel morbi: quo simulato legationem dudum eiurarat: nec quod alius ipse loco legatus erat: nec quod lege talia facinora capite sancita sunt: nec quod absurdissimum esset postquam renunciarat, se a Thebanis esse proscriptum, cum ij prater Bœotia totius imperium, etiam Phocensium regionis potiti essent, tum in medias Thebas, & Thebanorum castra vadere. Verum ita erat extra se raptus, ita totus in quæstum & largitionem immerfus: vt sublatis & despectis cæteris rebus omnibus abiret. Quæ res cum talis sit, multo etiam grauiora sunt ea, quæ postquam illuc venit, perpetravit. Cum enim vos, qui adertis omnes, & cæteri Athenienses, tam miserè & crudeliter cum miseris agi Phocensibus duceretis, vt neque senatorios spectatores, neque Sexuiros ad Pythia mitteretis, sed patrium spectaculum defereretis: iste ad triumphales epulas, negociis & bello confecto, quas Thebani & philippus in honorem deorum intruxerant accessit: & cum libationum, tum votorum fuit particeps, quæ ille ob lociorum nostrorum mentia & agros & arma perditam nuncupabat: & vnâ coronas gestauit, & Præana concinuit cum Philippo, & familiariter propinauit. Neque ego hæc sic, iste aliter narrare poterit: sed eiuratio inter publica vestra monumenta in tabulario, quibus minister publicus praestit, asseruatur & decretum palam de ista re est scriptum. Quæ autem ibi perpetrarit, collegati eius, & ij qui aduerunt, testimonium in eum dicent: qui iidem hæc mihi retulerunt. Neque enim ego vnâ in legatione fui, sed eam eiuravi. Age, recita mihi decretum, & literas, & testes accersite.

καὶ πάντες, καταμνησθήσουσιν, ὅτι περὶ ἐμοὶ ταῦτα διεγνώθη. καὶ ἔγωγε αὐτοῖς συνεπαρέσβουσα, ἀλλ' ἔξωμοσάμην, καὶ μοι λέγε ψισμα, καὶ τὰ ζυγάμματα, καὶ τοὺς μύθους κἀλεῖ.

A τὰληθῆ, φησὶσθε δὲ πρὸς δειόντων ἑσθ' ἤβρωσεν καὶ τὰ
 παλαιὰ ἐκφυγεῖν τὸ φίλιππον. εἰ γὰρ ἐψηφίσασθε μὴναι,
 καὶ μικρὸν ὑπερήνατε ἐλπίδα ἡμῶν αὐτοῖς, ἐσθ' ἐπι-
 σαν αἰ. οὐ γὰρ ἐνὶ ἡμῶν, οὐκ ἐνὶ ἡμῶν, μὴ ὡς ἀκριβοῦς ἔσται ὑμῶν,
 μῆναι πρὸς φίλιππον. εἴτε γὰρ σίτος ἐνὶ ἡμῶν, αἴσθ' ὁ-
 ρω δὲ τὸ πόλεμον γεροντῶν εἴθ' ἢ σιτοπομπία δὲ ἡμῶν
 ἐπιθρον οὐσῶν ὑμετέροισιν ἐκεῖ καὶ τῆς θαλάττης κεραι-
 σῶν αἴτε πόλεις πολλὰ καὶ χαλεπὰ λαβῆσιν αἴ τῆς φαι-
 κῶν, μὴ οὐ χρόνῳ καὶ πολιορκία. εἰ γὰρ ἐν ἡμέρᾳ πόλεω ἡ-
 ρει, δύο καὶ εἰκοσὶν εἰσὶν ἀριθμοὶ, δὲ δὴ ταῦτα πάντα, ἵνα
 μὴδὲν μετὰ τῆσδε ὧν ἐξήπαθησα, τριτον αὐτῆς κατέλιπον.
 * ἔξωμοσάσθε μὴ δὴ μὴ μετ' αἰτίας τῶνδε, δεινὸν ἡμῶν,
 ἕσθ' ἡμῶν, καὶ λέγε. ἔθ' ἢ τοσαῦτα, καὶ τῆσδε αὐτῶν ἀ-
 γασθῶν βαδίζεις ἀπαγγέλλας, οὐδὲ φρεσβόλους, ἐδὲ
 ἡμῶν. πῶς οὐκ; ἀρρωσθῆναι φρεσβόλους, καὶ λαβῶν ἐξή-
 κεςον τὸν ἰατρὸν ἀδελφὸς αὐτῆ καὶ φρεσβόλων τῆ βου-
 λῆ, ἔξωμοσάσθε ἀρρωσθῆναι τοῦτον καὶ αὐτὸς ἐχειροτονήσθ'.

B ἐπειδὴ ἡ δολωλῆσαι οἱ φωνεῖς, ὑστερον ὑμέροισιν πῶτε
 ἢ ἔξ, καὶ τέλος εἶχε τὸ μίσθωμα, ὡσπερ αἰ ἀλλο π πύ-
 τω, καὶ ὁ δερύλλος ἐκ τῆς χαλκίδος ἦεν ἀναστρέφας, ἔ-
 ἀπήγαγεν ὑμῖν ἐπιλοπάζουσαν ἐν πειραιεῖ. ὅτι φωνεῖς
 δολωλῆσαι καὶ ὑμεῖς, ὡ ἀδρες ἀθλιώται, ταῦτα ἀπέσταν-
 τες, εἰκότως καὶ ἐκείνοις συνήχθητε, καὶ αὐτοὶ ἐξέπειπ-
 θε, καὶ παίδας ἔχοντες ἐν τῆσδε ἀρχῶν κατακομίσθη
 ἐψηφίσασθε, καὶ τὰ φρεσβόλους ὅπισθεν ἀφῆκεν, καὶ τὴν
 περὶ τῶν, καὶ τὰ ἡρακλεια ἐν ἀσει θύειν ἐπειδὴ ταῦτ
 ἡμῶν ἔσθ' ἡμῶν ἡμῶν καὶ τοσαῦτος θόρυβος φρεσβόλους
 τῶν πόλεω πνικαῦτα ὁ δεινός, καὶ σοφός, ὅδε, καὶ ἕφρωνος,
 οὐτε βουλῆς οὐτε δήμου χειροτονήσαντος αὐτὸν, ὡσπερ
 φρεσβόλων, αἴ τ' ταῦτα πεποιθηκότα οὐτε τῶν ἀρρωσθῶν,
 ἐφ' ἢ τότε ἔξωμοσάσθε ἕσθ' ἡμῶν, οὐδ' ὅτι φρεσ-
 βόλος τῆσδε ἀλλοτῆσιν αὐτ' αὐτῆ, οὐδ' ὅτι τῆσδε τοιοῦτον ὁ νό-
 μος θάνατον τῶν (ἡμῶν) κελύει, οὐδ' ὅτι πάνθ' ἐπι-
 θῆναι ἀπὸ τῆσδε, ὡς ὅτι κηρύσσεται καὶ ἡμῶν αὐτῆ ἐν
 θῆβαις ἐπειδὴ θῆβαῖοι φρεσβόλοι τῶν τῶν βουλιῶν ἀπάσαι
 ἔχον, καὶ τῆσδε φωνεῶν χωρὶς ἐκρεσθῆσθ' ἡμῶν αὐτῶν
 καὶ τὰ εἰς μέσας τῆσδε θῆβαις, καὶ τὸ τῆσδε θῆβαισιν φρατῆσ-
 δον βαδίζειν. ἀλλ' ἔτι φρεσβόλους ἡμῶν, καὶ ὅλως φρεσβόλους
 λήμματα ἔσθ' ἡμῶν ἡμῶν, ὡς τε πάντα τὰ ἀλλὰ ἀ-
 νελῶν καὶ παρῶν ὡσπερ, καὶ τοιοῦτον τῆσδε φρεσβόλους
 ὄντος, ἔτι πολλὰ δεινότερά ἐστιν ἂν ἐκείσθ' ἐλθῶν διεφρεσ-
 βόλοι, ἀπάντων γὰρ ὑμῶν τῶν, καὶ τῶν ἀλλων ἀθλιώτων
 οὕτω δεινὰ ἔσθ' ἡμῶν ἡμῶν τοῖς ταλαιπώροισιν πῶ-
 χων φωνεῶν, ὡς τε μὴ τε τοῖς ἐκ τῆσδε βουλιῆσδε φρεσβό-
 λους, καὶ τοῖς φρεσβόλοις εἰς τὰ πύθια πῶμαι, ἀλλ' ὑποσπῆναι
 τῆσδε παρῶν φρεσβόλους. ὅδε εἰς τὰ ὅπνικα τῆσδε φρεσβό-
 λους καὶ τῆσδε πολέμου, ἂν θῆβαῖοι καὶ φίλιππος ἐθνοῖς, εἰσα-
 το ἐλθῶν, καὶ σπονδῶν μετῆγε καὶ ὄρχων, αἴ ὅτι τῆσδε
 συμμάχων τῆσδε ἡμετέροισιν τῆσδε φρεσβόλους, καὶ ὅπλοισιν ἀ-
 πολωλῶσθ' ἡμῶν, ὡς ὅτι σπῆναι οὗτο, καὶ σπῆναι
 παρῶν καὶ φίλιππον, καὶ φίλιπποσθ' ἀποῦσθ' ἡμῶν αὐτῶν οὐκ
 ἐνεσθ' ἐμοὶ μὴ οὐτῶ, πούτῶ δὲ ἄλλως πῶσθ' εἰπεῖν. ἀλλ'
 ἕσθ' ἡμῶν τῆσδε φρεσβόλους ἐν τοῖς κοινῶν τοῖς ὑμετέροισιν
 ζυγάμματα ἐν τῆσδε μῆσθ' ἡμῶν, ταῦτ' ὅσθ' οἱ δὲ δημοσθ' ὅσθ'
 τῆσδε φρεσβόλους. ἔσθ' ἡμῶν ἀπῆκεν φρεσβόλους τῆσδε φρεσβό-
 λους. ἕσθ' ἡμῶν ἐκεῖ διεφρεσβόλοι, οἱ συμφρεσβόλοντες

Ψήφισμα

Φήσιμα. Γεμίματα. Μάρτυρες.

Τίνας οὐδὲν ἄλλο ὑπολαμβάνετε εὐχεσθαι τοῖς θεοῖς τὸν φίλιππον, ὅτι ἔσται ἐν τῷ πολεμῷ, ἢ τοῖς θηβαίοις; ἀλλ' οὐ κέρτος πολεμῶν, ἢ νίκην αὐτοῖς, ἢ τοῖς συμμάχοις διδόναι, ἢ τὰ νῆα τοῖς τῶν φονέων; οὐκοῦν ταῦτα συνήθη εἶναι, καὶ κατασκευαστὰ τῇ πατρίδι, ἀνὰ εἰς κεφαλὴν ὑμῶν αὐτῶν δὲ ἔφασκεν οὐκοῦν ἀλλ' ὅτι ἀπὸ τῶν νόμων, ὃς θάνατον κελεύει τούτων τὴν ἡμίαν ἐπὶ ἐλθεῖν ἢ ἐκείσε, ἑτέρον θανάτου ἄξια ποῖον πέραν. τὰ δὲ ἐμπερὸν πεπερασμένα, καὶ πεπερασμένα ἑστὶν τούτων, ὅπου τίθενται αὐτὸν δικαίως. σκοπεῖτε τὸν κὺν τὴν ἡμίαν ἐπὶ, ὁ παύτως ἐστὶ τὸ ἀξίον, ὡς τε τοσούτων ἀδικημάτων ἀξίωσιν φησιν ὅτι πῶς γὰρ οὐκ ἀγγεῶν, ὡς ἀνδρες ἀθληταί, δημοσίᾳ μὲν ἀπάντας ὑμῶν καὶ ὅλον τὸν δῆμον, ἅπαντες τοῖς πεπερασμένους ἐκ τῆς εἰρωμένης ἐπιτιμῶν, ἢ μήτε τῶν ἐν ἀμφικτυροῖσι κοινωνεῖν ἐθέλειν, δυσκόλως τε ἔχειν καὶ ὑποπίως πορὸς τὸν φίλιππον, ὡς ἀσεβῶν καὶ δεινῶν ὄντων τῶν πεπερασμένων, ἢ οὐτε δικαίως, οὐδ' ὑμῖν συμφερόντων, εἰς τὸ δικαστήριον εἰσελθόντας, τὰς ὑμῶν τούτων διδύμιας διδάσκοντας, καὶ τὸν ὅρκον τὸν ὑμῶν τῆς πόλεως ὁμολογίας, τὸν ἀπάντων τῶν κακῶν αἰὶν ἢ δὲ εἰλήφατε ἐπαυτοφόρῳ τοιαῦτα πεποικιλῶτα, τῆτον ἀφέναι, καὶ τίς οὐ δικαίως ὑμῖν ἐγκαλέσει τῶν ἄλλων πολιτῶν, μάλλον ἢ ἀπάντων τῶν ἐλλήνων; ὅσον φίλιππον μὲν ὑμῶν ὀργίλων ἰσχυροῖς, ὃς ἐν πολέμῳ μὲν ποιούμενος τὴν εἰρωμένην, ὡς τὸ πωλουμένων τὰς πορθεῖς ἐκείνοι, ὡς ἄρμα πολλῶν συγγνώμην ἔχον διέπερατὸν ἰσχυροῦς τοῦτον ἢ ἀριέντας, ὃς τὰ ὑμῶν οὕτως ἀγγεῶν ἀπέδοτο, τῶν ὅμων τὰ ἔργα τὰ πόντων ἐπιτίμια, εἰς τὴν ταῦτα ποιῆσαι τὰ ἔργα τοῖς ἰσχυροῖς καὶ τοῖς ἰσχυροῖς ἢ εἰς τὸν λόγον παρὰ τούτων, ὡς ἀρχὴ γνήσιος τῆς πορθῆς φίλιππον ἔχοντες, εἰ τῶν πεπερασμένων τὴν εἰρωμένην καταληφθῆναι ἐξ ἡμῶν εἰς τὴν ἀλήθειαν, οὐκ ἔχω σκοπούμενος εὐρεῖν, ὁ πούτου μείζον καταγρησῶ εἰ γὰρ ὁ τῆς εἰρωμένης χρέματα ἀναλώσας ὡς τε τυχεῖν, ὅσον οὕτως νῦν γέρονε φοβερῶς καὶ μέγας, ὡς τε τῶν ὅρκων, καὶ τῶν δικαίων ἀμελήσαντας ὑμῶν ἢ δὴ τὴν φίλιππον χειροκρούσαι σκοπεῖν τὴν παθόντες αὐτοὶ τούτων αἰποῖ, τὴν πορθεῖν ἰσχυροῦσαν εἰ μὴν δεδιωκότες εἶναι; οὐ μὲν ἀλλ' ὅτι καὶ φιλίας ἀρχὴν συμφερούσης ὑμῖν μάλλον ἐκ τῶν ἐκείνων γνήσιος, καὶ τὰ οἰμῶν δέξιν ἐν γὰρ εἰδέναι χρεῖ τῶν ὅρκων καὶ καταφρονεῖ φίλιππος, ὡς ἀνδρες ἀθληταί, τῆς πόλεως τῆς ὑμετέρας οὐδ' ἀγχοτέρας νομίσις ὑμῶν θηβαίων ἐκείνοις εἶλετ' ἀντ' ὑμῶν ἀλλ' ὑποτῶν ἐδιδάχθη, καὶ ταῦτ ἠκούσεν, ἀπερ καὶ πορθεῖν πορτ' εἶπον ἐξ ὑμῶν ὑμῶν ἐν τῇ δῆμῳ, καὶ τούτων οὐδεὶς ἀντίπερ ὡς οὐ μὲν δῆμος ἐστὶν ὄχλος ἀσαθμητοῦ τῶν ὡρῶν, καὶ ἀσυνετοῦ τῶν ὡσπερ ἐν θαλάττῃ πανεύμα ἀκατάστατος, ὡς αὐτὸν κινούμενον ὁ μὲν ἢ λειπν, ὁ δὲ ἀπὸ λειπν, μέλει δὲ οὐδὲν τῶν κοινῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. δὲ δὲ πνας οἰλοῖς ὑπαρξεν τοῖς ἔμπερα πορθεῖντας ἐν ὑμῖν αὐτῶν, ὅτι διονήτοις ὅσον αὐτῶν δοκῆ. καὶ περ αὐτῶν τῶν κατὰ σκεδάσθη, πῶς ὁ, πᾶν βέλῃται, παρ' ὑμῖν βαδίζας διαφύγει. εἰ μὲν ἐν ἠκούσεν, οἰμῶν τοῖς τῶν τῶν τῶν πορθῆς αὐτ' εἰπότας, ὡς ἀρχὴ χρεῖμα, ὡς δεῦρ' ἐθανήλθον, ὅπου τετυμπανισμένοις ἐποίησεν αὐτῶν τῶν βασιλεῖ. τὴν δὲ ἢ οὐκ εἰσὶν ἐποίησεν, ὅτι ἀπαπιδεῖς ὑπο τῆς ἠκούσεν, καὶ τετάρκοντα τάλαντα, ὡς λέγε, δεδιωκὸς αὐτῶν, εἰπεδὴ παρ' ὑμῖν ἐπύθετο αὐτὸν τεθνεῶτα, καὶ οὐδὲ τὸ ζῶντα κύριον αὐτῶν ἐκείνων μὴ πῶς ὁ ἐκείνων τότε ὑπαρχέτω ὡρῶν ἐγνώ τὴν μὲν οὐχὶ τῶν κελῶ τῶν πορθεῖντας.

Quæ igitur vota putatis nuncupasse diis Philippum cum libaret, aut Thebanos? Nonne ut in bellum & victoriam ipsi & sociis largirentur, & horum contraria Phocensium fœderatis? ite portò eadem precabatur & imprecabatur patriæ: quæ nunc vos in eius caput conuertere oportebit. Itaque abiit contra legem, quæ id facinus capitale esse iubet. Illic autem profectum aliis mortibus luenda designasse constat. Iam eius acta priora, & obitæ propter hæc legationes, meritò eù interfecerint. Quare considerate quæ litiis æstimatio ea magnitudine sit, ut tot sceleribus non minor esse videatur. An non turpe fuerit, Athenienses, cum publicè vniuersi vos & totus populus omnia ea quæ pacem consecuta sunt, reprehendatis: cum nec Amphictyonù decretis assentiamini, & irascamini Philippo, eum que suspectum habeatis, tanquam impia sint & crudelia illa facta, & neque iusta, neque vobis conducibilia: si in curiam ingressi, ad rationes de illis redditas diiudicandas, & iureiurando pro repub. dato, malorum omnium autorem, quem in talibus facinoribus palàm deprehendistis, eum absoluetis? Equis cæterorum ciuium, vel potius Græcorum omnium, non iurè vos reprehendet, qui videat vos irasci Philippo: qui pacem è bello ut faceret, negocia ab eis qui vendere solent, mercatus, rem agit omnino venia dignam: istum autem absolueret, qui vestram tam flagitiosè vendidit, cum legibus extrema supplicia talibus facinoribus sint constituta? Fortassis etiam talis ab istis ratio adferetur, principium hoc iure inimicitiarum cum Philippo, si pacis interpretes damnaueritis. Ego verò, id verum si est, quod grauius isti crimen impingam, nulla ratione reperio. Si enim is qui pecuniam impendit, ut pacem impetraret, ita nunc factus est formidabilis & magnus, ut vobis, neglecto iureiurando, & iustitia, videndum sit iam, quare gratum Philippo faciatis: quo supplicio afficiendi erunt eius rei autores, ut dignas dent pœnas? Verùm enim uero eam rem amicitie vobis utilioris etiam, principium futurum esse, quantum coniectura licet assequi, id quoque me ostensurum opinor. Hoc certò tenendum vobis est Philippum, Athenienses, non contemnere vestram urbem: neq; eò quòd vos inutiliores putarit quàm Thebanos vobis illos prætulisse: sed ab istis edoctū esse & audiuisse, id quòd prius etiam publicè vobis exposui, nemine istorum refragante: populum esse turbam, rem omnium inconstatissimam & stolidissimam, ut in mari vndam fluctuantem, quæ fortuitò agitur: alium accedere, alium abire, rem publicam autem curæ esse nemini: ac quid actum sit, ne meminisse quidem: habendos autem aliquos amicos, qui ei apud vos singula conficiant, atque eius arbitratu gubernent. Quod si in primis sit consecutus: eum à vobis facile, quicquid libitum fuerit, impetraturum. Si igitur eos, qui tum illa ad eum dixerant, statim, ut huc redierant, in crucem actos audiuisset: fecisset idè quòd rex Persarū. Quid aut̄ fuit quòd ille fecit? Deceptus à Timagora, cui quadraginta, ut ferunt, talenta dederat: ut audiuisset eum à vobis interfectam ac ne suam quidem tueri vitam, nedum quæ pollicitus fuerat, præstare potuisset: animaduertit, se pecuniam non ei numerasse, penes quem

Conclusio, Damnam dum esse Aeschinæ.

Refutatio per inuersionem: Non propter cauendâ Philippi offensionem, veniam esse dandam Aeschini.

εν τῇ δ' απολωλότων συμμάχων χώρα, κτήματα & γεωργία παμπληθεῖς φιλοκράται μὲν τάλαντον ἔχουσα πόλις...

Μάρτυρες.

Οὐδὲν ἔτι θαυμάσιον αὐτῷ εἶναι καὶ τοῖς πολλοῖς λέγειν, ὡς ἐκ τῆν καλλιῶν δ' ὅταν ἦξιν ἐν τῷ τειρωλίω ποίησαι...

tū Sed in sociorum qui perierunt regione, possessiones & fundi plurimi, quæ Philocrati talentum, Aeschini tricenas minas penitent. Nonne vero graue est & miserabile sociorum vestrorum calamitates, reditus legatis vestris esse factas?

TESTES.

Neque verò mirabor, si etiam tale aliquid dicere audebit, non licuisse præclaram, neque qualem ego postularim, facere pacem, cum duces malè re bellicam administrassent. Quod si dixerit, obtestor vos ut memineritis eum interrogare, vtrum ex alia vrbe legatus abierit, an ex hac eadem? Nam si ex alia, quam bello superiore fuisse dicet, ac bonos duces habuisse: merito pecuniam accepit. Sin ex hac ipsa...

Alia refutatio nō propter bellū malè administratum, sed perfidia legato rum pacē iniquam esse acceptā.

φιλοκράτους, ταύτα μὲν ἀπαλείψαι, γράψαι δὲ ἀντικρυς
 ἀδελφάοις, καὶ τοῖς ἀδελφάων συμμάχοις οὐκ ἐβλήθη ἔ-
 τον οὐκ ἔμελλεν αὐτὸν οὐδὲνα τῶν αὐτῶν συμμάχων. καὶ γὰρ
 αὐτὰς συστράτευσθαι ἐφ' ἃ νῦν ἔχει τῶν ὑμετέρων ἐμελλον,
 ἀλλ' ἔξεν προφασιν τοῖς ὄρκοις ἕτε μῆρτυρας γῆρας τῶν
 ὑποσχέσεων, ἐφ' ἃς οὐδέποτε τὴν εἰρήνην ἐδέτετο δει-
 χθῆναι πᾶσι, ὅτι οὐκ ἄρα ἡ πόλις ἢ τῶν ἀδελφάων ἢ τῆς
 τῶν πολέμων ἀλλὰ φίλιππος ἔστιν ὁ τῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶν,
 καὶ ὁ πολλὰ ὑπάρχον ἄνθρωπος τοῖς ἀδελφάοις, ὡς τε τυχεῖν τῆς
 εἰρήνης. ἵνα δὴ μὴ γῆνη ταύτη, ἀλέγω, φανερόν δ' ἔστι ταύ-
 τα ἄετο δὲν αὐτοῖς μηδαμῶς βαδίζεν. οὗτοι δὲ ἐχαρί-
 ζοντο πάντες, ἐν δεικνύμενοι καὶ ἰσχυροὶ καὶ δυνάστες ἐκείνων.
 καὶ τοῖς αὐτῶν ὅταν ἐξελέγχων) πάντα, τοῖς χρόνοις ἀνη-
 λωκότες, τὰ ἐν θράκη προέμενοι, μηδὲν ὦν ἐψηφίσαντε
 πεποικότες, μηδὲ ὦν συμφέρον ἡμῶν, τὰ ψεύδη δὲ ὑπὲρ ἀ-
 πηγυλκότες πῶς ἐνεσι παρ' εὐ φρονούσι δικασταῖς, καὶ
 βουλομένοις διορκεῖν. * Τούτοις σαφὲς ἔδειξε, ἀλλὰ μὲν, ὅτι
 ταύτ' ἀληθὴ λέγω, λέγε προφάνη μὲν τὸ ψήφισμα, ὡς ὄρ-
 κοῦ ὑποσχέσθαι ἡμῶν. εἴτα τὴν ἐπιτολίαν τῆς φιλιππου
 εἴτα τὸ φιλοκράτους ψήφισμα εἴτα τὸ τῆς δήμου.

Ψήφισμα. Επιστολή. Ψήφισμα ἄλλο.

Καὶ μὲν, ὅτι τὸν φίλιππον ἐν ἑλλάδι οὕτω κατελάβομεν
 αὐτὸν, εἴπερ ἐπέθετό μοι, καὶ τὰ προσημασμένα ὑφ' ὑμῶν
 ἐποίησεν τὰ ψήφισμα, καὶ λέγει τοῖς ἐκείθεν παρόντας μῆρτυ-
 ρας. Μάρτυρες. Λέγε δὴ καὶ τὴν ἑτέραν μῆρτυρίαν, ἀπὸ τοῦ
 διελείδην ὑπερὸν ἑλθόντα τοῦτον, ἀπεκρίνατο φίλιππος.
 Μαρτυρία. Ὅτι τοίνυν οὐδὲ ἀνήσας ἔστιν αὐτοῖς, τῆς μὴ
 ταύτ' ὑπὲρ φίλιππου προέειπεν αἰούσα τέ μου, ὅτι γὰρ τῆς
 προτέρων ἀπὸ ἡμετέρων προσημασμένη, τῆς ἐπὶ τῆς εἰρήνης κή-
 ρυκα ὑμεῖς προσημασθήκατε, ὅς τις ὑμῶν ἀφείσεται. τότε
 μὲν τοίνυν ὡς τάχιστα εἰς ἄστυον ἤλθον, οὐκ ἀνέμενον τὴν
 κήρυκα, καὶ ἐποίησαν χρόνον οὐδένα. ἄλλοι δὲ πολιορκου-
 μένου διέπλευσαν ὡς τῶν καὶ πάλιν ἐντεῦθεν πρὸς
 παρμυθίωνα, τῆς πολιορκουμένη, ἐξελεθόντες, ἀπὸ ἡμετέρων
 τῆς πολέμων στρατεύματος εἰς παραστάς καὶ προίοντες, ἀ-
 πῆνταν ἐν λαρίσῃ τῆς κήρυκα. τῶν αὐτῶν αὐτοῦ καὶ προ-
 θυμία τότε ἔχοντες. ἐπειδὴ δὲ εἰρήνη μὲν ἡμῶν, ἀπασα δὲ
 ἀσφάλεια ἵεναι, καὶ προσημασμένη παρ' ὑμῶν ἀφείδειν τη-
 νικαῦτα ἕτ' ἐπέειπε βαδίζουσιν, οὕτε πλεῖν αὐτοῖς
 ἐπῆναι. τί δὴ ποτε; ὅτι, τότε μὲν τῆς εἰρήνης ὡς τάχιστα
 γῆρας, τῆς ὑπὲρ φίλιππου νῦν δὲ, τὸ ὡς πλείον, τὸν
 μεταξὺ χρόνον διαξέβληται, πρὸς τῶν ὄρκους ὑπολα-
 βεῖν. ἀλλὰ μὲν, ὅτι ἔστιν ἀληθὴ λέγω, λέγε μοι, καὶ
 ταύτην τῆς μῆρτυρίας. Μαρτυρία. Ἐσιν οὐδὲ ὅπως αὐτῶν
 μᾶλλον ἀφείσθησαν πάντες ὑπὲρ φίλιππου προέειποντες ἐ-
 ξελεγχθῆναι, ἢ τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἡνίκα μὲν ἀφείδειν ὑπὲρ
 ὑμῶν εἰδὲν, καὶ δὴ μὲν ὅτι οὐ βαδίζεν προσημασμένη, πρὸς
 ἑλθόν τὴν κήρυκα ἐπειρημένοι, ὅτι τοίνυν χρόνον ἡμῶν
 οὐδένα, καὶ καθεύδα ἐν πάλῃ σκέψασθε τὴν προσημασμένην ἡμε-
 ρας ἡμῶν ἀφείδειτο. ἐγὼ μὲν τοίνυν τοῖς ἀιχμαλώτοις
 ἀνασώζειν, καὶ ζῆτείν, καὶ παρ' ἡμαυτῶν γῆρας ἀνα-
 λίσκειν, καὶ φίλιππον ἀξιοῦν, ὡν ἡμῶν ἐδίδου ξενί-
 ὦν, τοῖς τοῖς λύσεισθαι. αὐτῶν δὲ, αὐτῶν ἀκούσεσθε, τὴν
 ποιῶν διετέλεσε; τί οὐκ ἡμῶν τῶν τῶν κοινῆ τὸν φίλιπ-
 πων γῆρας ἡμῶν διδόναι. ἵνα γὰρ μηδὲ τῶν ἀγνοῦτε
 ἐκείνος ἡμῶν διεκωδῆσεν ἀπαντας, ἐκείνων πᾶσι τῶν
 ὡν προσημασμένων ἴδια, καὶ πολὺ γὰρ ὡς ἀδρας ἀθη-
 ναῖοι, διδοῖς χρυσίον. ὡς δὲ ἀπετύχησαν ὅτου δὴ ποτε (οὐ γὰρ ἐμὲ γὰρ εἰπεῖν ἡμαυτὸν δεῖ, ἀλλὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ
 προσημασμένα αὐτὰ δηλώσει) τὰ κοινῆ δοθέντα, ἀπαντας ἡγεῖτο δὴ τῶν δὴ τῶν ἀλήθειαν ἀσφάλεια οὐκ

A Philocrates id delere, ac perspicue ponere, Athe-
 nienfes & Atheniensium socios noluisse id iusiur-
 randum ab ullo sociorum suorum dari. Neque
 enim ea quæ nunc vobis erepta tenet, oppugnatum
 illi iussent, sed iusiurandum excusassent: neque eos
 confcios esse voluisset pollicitationum, quibus pa-
 cem impetrasset: neque id ostendi palam omnibus
 non ciuitatem Atheniensium succubuisse bello, sed
 Philippum esse qui pacem expeteret, & ab Atheni-
 sibus pacem multis pollicitationibus impetraret.
 Ne igitur hæc quæ dico palam fierent: propterea
 censuit eis nusquam esse abeundum. Isti autem ei
 omnia gratificabantur, cum ostentatione, & insigni
 assentatione. Verum, si horum omnium conuin-
 centur, consumpsisse tempus, neglexisse Thraciam,
 nihil ex decretis egisse vestris, aut ex utilitate repu-
 blicæ, falsa huc renunciaffe: qui possunt isti à corda-
 tis iudiciis & religiosis conseruari? Quæ ut à me
 verè dici constet: recita primum decretum, quo pa-
 cto nobis fuerit exigendum iusiurandum: deinde
 literas Philippi: post, Philocratis decretum, mox ple-
 biscitum.

B DECRETVM. LITERÆ. DECRETA.

Iam ut appareat nos potuisse Philippum in Helle-
 sponto deprehendere, si quis mihi paruisset, & ve-
 stra mandata executus esset ex decretis: voca testes
 qui illic adfuerunt. Testes. Recita & alterum testi-
 monium, quid Euclidi post profecto Philippus re-
 sponderit. Testimonium. Eos igitur nec inficias ire
 posse, quin illa pro Philippo egerint, ex me audite.
 Cum priore legatione profecti sumus de pace faciē
 da: vos caduceatorem pramissistis ad impetrandam
 fidem publicam. Tum igitur, ut primum Oreum ve-
 nerunt, non expectarunt caduceatorem, neque vl-
 lam moram fecerunt: sed quamvis Alus obsideret-
 tur, tamen eò traiecerunt, & rursus inde ad Parme-
 nionem, qui oppidum obsidebat, egressi per hosti-
 lem exercitum, Pagas abierunt: & progressi, cadu-
 ceatori Larissæ occurrerunt: tanto studio & alacri-
 tate tum proficiscebantur. Cum autem pax esset, &
 sine omni periculo ire liceret, & à vobis properan-
 di mandatum haberent: tum nec iter accelerare, nec
 nauigare in mentem eis venit. Cur tandem? quia

C tum è re Philippi erat, pacem quamprimum fieri:
 eo verò tempore, moram quam longissimam inter-
 poni, priusquam iusiurandum exigeretur. Sed ut &
 hæc verè à me dici constet, etiam hoc cape testimo-
 nium. Testimonium. An igitur fieri potest, ut vlli
 homines magis cōuici possint, se omnia pro Philip-
 po agere, quàm qui in eodē itinere, cum pro vobis
 festinandū esset, defederūt: cum verò nō eundū esset
 ante caduceatoris reditum, festinarūt? Quo igitur te-
 pore illic fuimus, & Pellæ defedim? cōsiderate quid
 quisque nostrūm facere instituerit. Ego, capiuos re-
 dimere & quærere, & de meo pecuniam infumere
 & à Philippo petere, ut hospitaliū munerū vice, quæ
 nobis offerbat, illos missos faceret. Iste autem quid
 perpetuò fecerit, statim audietis. Quid igitur illud
 erat? ut Philippus cōmuniter pecuniā nobis largire-
 tur. Ut autē nec illud ignoretis, ille nos perichitat^r est
 oēs, ad singulos priuatim missitās, & multū fanè au-
 ri offerens. Ut autē frustra experiebatur quemcumque
 (neque .n. de me ipso mihi dicendū est, sed facta &
 res ipsa declarabūt) cōmuniter datam pecuniam v-
 niuersos putabat statim temerè accepturos: eos igitur

Narratio:
 Quid ante
 Philippi
 aduentum
 adū sit, ad
 sui cōmen-
 dationem,
 & aduerfa-
 riorum crī-
 minationē
 pertinens.

in tuto fore, qui se priuatim vendidissent, si vel minimum communiter data pecuniaz accepissent: ed dabatur: hospitalia autem munera prætexebantur. Ut autem ego prohibui: rursus isti de integro inter se partiti sunt. Cum verò peterem à Philippo vt eam pecuniam in captiuos impederet: neque opportunum illi fuit istos prodere, aut dicere illum vel illum accepisse, neque impensam fugere sed elusse, e ad Pana tenza illos amissurum pollicitus. Recita igitur testimoniū Apolliphanis, deinde aliorum qui adfuerunt. Testimonium.

Age, vobis exponam etiam, quot ipse captiuos redemerim. Dum enim ante reditum Philippi Pellæ commorabamur, nonnulli captiuorum, qui vades dederant, diffidentes, vt mihi videtur, se post à Philippo id impetraturos, dixerunt, se velle semetipsos redimere, neque id beneficium acceptum Philippo relatuos: & mutuo sumpserunt, alius tres minas, alius quinque, alius prout cuique conditiones erant propositæ. Postquam autem Philippus pollicitus fuit, se cæteros missos facturum: ego conuocatis iis, quibus mutuam pecuniam ipse dederam, & actorū commonefactis, ne suam sibi festinationem fraudi fuisse putarent, neve suis sumptibus redimerentur tenuous homines, cum spes esset, fore vt cæteri à Philippo dimitteretur: dono dedi pretium redemptionis. Quæ vt verè à me dici constet, recita & hæc testimonia. Testimonia.

Occupatio & trillatio cause: Se posteriorē legationē obuisse, vt captiuos redimeret.

Quam igitur remisit pecuniā, & dono dedi calamitosis ciuibus, hæc est. Quid si mox iste ad vos dicet, cur tandem, Demosthenes, ex mea, vt ais, Philocratis defensione cū intellexisses, nos sani nihil agere: posteriori legationi ad iusiurandum exigendum missa, interfuitis? cur eam non euertitis? hoc memento, me promississe iis quos redemeram, & allatum pecuniam, & eos, quantum in me esset, conferuaturum. Non committendum igitur erat, vt mentirer, & desererem calamitosos ciues. Neque etiam admodum honestum aut tutum erat, detrectata legatione priuatim illic oberrare. Nam nisi illos seruare voluissim: dij me omnes perdant & eradicent, si magnam mereri pecuniam voluissim, vt istorum in legatione collega essem. Cuius rei signum hoc est, quod ad tertiam legationem bis delectus à vobis, bis iureiurando reculaui, & in illa profectioe illis per omnia foi aduersatus. Quæ igitur in legatione mei arbitrij fuerunt: hoc se modo vobis habuerunt. In quibus autem isti, vt plures, vincebant: ea omnia perierunt. Quin & cætera omnia conuenienter his acta essent, si quis mihi paruisset. Neque enim ego ita infelix, aut vacors fui, vt pecuniam darem, cum alios accipere viderem, pro meo vestri studio: quæ autem & sine impensis confici potuissent, & vniuersæ ciuitati longe plus profuissent, ea fieri noluissem. Imò quid maluissem, Athenienses? Sed me vincebant isti nimirum. Agite verò quid inter hæc iste egerit, & quid Philocrates, spectate. Hæc enim inter se collata, clariora erunt. Primum igitur Phocenses & Alenses fœdere excluderunt, & Cerfobleptē, tū contra decretū, tū contra ea quæ ad vos relata erant. Deinde loco mouere atque immutare decretū, quod legati veniebamus, sunt aggressi. Postea Cardianos Philippo socios inscripserunt, & scriptas à meliteras ad vos nō mittendas cœsuerunt: ipsi aut vacordes suas literas miserunt. & tamē perclarus iste vir, me pollicitum esse Philippo dixit me

πρὸς ὑμᾶς, ἀπεψήφισαντο μὴ πέμψωσιν αὐτοὶ οὐδὲ ποῦ ὑγίης γραφάντες, εἰπέτευσαν. εἰδὲ ὁ γνηναῖος οὐ τοσὶ, ἐμὲ μὲν, τὸν δῆμον ἔφη τὸν ὑμᾶτερον καταλύσει ἐπιτηγῆλασι φιλιππῶν: ὅτι ταῦτ' ἐπιπληττον οὐ μὲν

A ἔσεσθαι τοῖς ἰδίᾳ πεπρακόσιν αὐτοῖς, εἰ καὶ μὴ μικρὸν τῆ κοινῇ λαβεῖν πάντες μετὰ χροῖον. δὲ ταῦτ' ἐδίδδοξεν ἔνια δὲ ἢ ἢ πρὸς φασίς. ἐπειδὴ δὲ ἐκάλυσα ἐγὼ πάλιν πρὸς διενείμαντο ἔτσι. τῶ φιλιππῶ δὲ, ἐπειδὴ ταῦτ' εἰς τοῖς ἀιχμαλώτοις ἢ ἰουμ αὐτ' ἀαλίσειεν ἐγὼ, ἔτε καταιπείν τούτων εἶχε καλῶς οὐδ' εἰπεῖν, ὅτι ἀλλ' ἐχρυσον ὁ δεινα. ὁ δὲ δεινα. ἔτ' φυγεῖν τὸ ἀάλωμα. ἀμολόγησε μὲν δὲ, διεκρέσατο ἢ, εἰς τὰ παναθλιώα φήσαις, δποπέμψεν. λέγε δὲ τὴ μάρτυριαν τὴ δπολλοφατοῖς, εἶτα τὴ τῶ ἄλλων τῶ παρόντων. Μαρτυρία. Φέρε δὲ ὁσοῖς αὐτὸς ἐλυστάμω τῶ ἀιχμαλώτων, εἶπω πρὸς ὑμᾶς, ἐν ὅσῳ γὰρ ἔχῃ παρόντος πῶ τὴ φιλιππῶ διεξίβορον ἐν πάλῃ. ἐνοιτ' ἐαλωκότων, ὅσοι περὶσαν ἔξῃ γνημῶν, ἀπισσοῦντες, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ δυνήσεσθαι μὴ ταῦτα πείσαι τὴν φιλιππων αὐτοῖς ἔφασαν βέλεισθαι λύσασθαι, καὶ κινδύμιαν τούτε φιλιππῶ χάριν ἔχεν, καὶ ἐδανείζοντο, ὁ μὲν, ἔεις μιν, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ ὅπως συνίβαιεν ἐμᾶς τὰ λύξα. ἐπειδὴ τούτων ἀμολόγησεν ὁ φιλιππῶς τοῖς λοιποῖς λύσασθαι, συγχελέσαις ἐγὼ τούτοις, οἷς αὐτὸς ἔχρησα τὰ ἀργύρια, καὶ τὰ πεπραγῆλα ἐπομήσαις ἵνα μὴ δοκοῖεν ἐλαττον ἔχεν ἐπιπληττες, μινδὲ ἐπὶ τὴ ἰδιων λελυξῶσθαι πέντεσ ἀθροῖποι τῶ ἄλλων ἔπὸ τῶ φιλιππῶ πρὸς δοκοῦσθαι ἀφελήσεσθαι ἔδωκα δωρεὰ τὰ λύξα, καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγε καὶ ταῦτα τῶ μαρτυρίας.

Μαρτυρία.

Οσοι μὲν τούτων ἀφῆκα χρέματα, καὶ δωρεὰ ἔδωκα τοῖς αὐτήσασιν τῶ πολιτῶν, ταῦτ' ἐστίν. ὅταν ἢ εἰδὲ λέγη ἀπίκα δὴ πρὸς ὑμᾶς, πὶ δὴ ποτε, ὡς φησὶ, δὴ μὲν δεινὸς δπο πῶ συνήπειν ἐμὲ φιλοκράτει, γνοῖς ἔδεν ἡμῶς ὑγίης κωρατόντας, τὴ μὲν ταῦτα πρὸς βέβαιον τὴ ὅτι τῶς ὅπως σιωπρῆσθούσαις πάλιν, καὶ οἷς ἐξωμόστω; ταῦτα μὲν μνησθαι, ὅτι τέτοις ἀμολόγησεν ἔξεν, οἷς ἐλυστάμω καὶ κομῆεν τὰ λύξα, καὶ σῶσθαι εἰς δύναμιν. δεινὸν οὐδ' ἢ ἢ δούσασθαι, ὁ πρὸς ἐξω μὲν δεινὸν ἐπὶ πῶ καλὸν ἐδ' ἀσφαλῆς ἢ ὅτι εἰσε πλανᾶσθαι, ἐπὶ εἰ μὴ δὲ τὸ τέτοις βέλεισθαι σῶσαις ἐξώλῃς ἀπολοῖμω καὶ κωραόλῃς, εἰ καὶ κωραολεβῶν γ' αὐτ' ἀργύριον πᾶν πολὺ μὲν τέτων κωρασθούσαις σημεῖον ἢ ὅτι γὰρ πῶ ἔστιν κωρασθούσαις δις με χροτονήσαντων ὑμῶν, δις ἐξω μὲν δεινὸν ὁ πρὸς ταῦτην δποδημίαν, πᾶντα τῶν ἀπῆτα κωρατόν τέτοις, ὡν μὲν τῶν αὐτῶ κωρατόντων ἢ ἐγὼ καὶ τὴ κωρασθούσαις τῶν ἔχῃ τὴ ὅσον ὑμῶν, ἀ δὲ ἔτσι πλείους ὄντες ἐνικῶν ἀπῆτα δπολωλε, καὶ τοῖς καὶ πᾶλλα ἀπῆτα, ἀκωραλούσθαις τέτοις ἐπὶ κωραόλῃς, εἰς ἐπὶ εἰς τῶ μοι. οὐ γὰρ ἔγωγε ἔπας ἀθλιος, ἐδ' ἀφῆκα ἢ, ὡς τε χρέματα μὲν δίδωνα, λαμβανούσας ὅσον ἐπὶ εἰς, ἢ ὅτι πρὸς ὑμᾶς φιλομίας ἀ δὲ αἰδῶ μὲν δαπάνης, οἷα τε ἢ κωραχθῆναι, πολλὰ ἢ μείζονας εἶχεν ἀφελείας πᾶση τῇ πόλει. ταῦτ' οὐκ ἐβουλόμω γῆνεσθαι καὶ σφόδρα γε, ὡ ἀθροῖς ἀθλιώοι, ἀλλ' οἷμα, κωραόλῃς ἐμοι. φέρε δὲ, τὴ τέτω πῶ κωραόλῃς κῆλα κῆλα ταῦτα, καὶ τὴ τῶ φιλοκράτει, θεάσασθαι κῆλα κῆλα γὰρ ἐστὶ φανερότερον. κωρατόν μὲν τῶν κωραόλῃς ἐκωραόλῃς ὁ αἰδῶ ἀπῆτην, καὶ κωρασθούσθαι, ὁ πρὸς τὸ ψήφισμα, καὶ τὰ πρὸς ὑμᾶς εἰρημῆα. εἶτα τὸ ψήφισμα ἐπιπληττοῦσθαι κινεῖν, καὶ μετ' ἀφῆκα, ἐπὶ ὁ κωρασθούσθαι ἢ κωραόλῃς. εἶτα κωραόλῃς φιλιππῶ συμμάχοις ἀπῆτην. καὶ τῶ μὲν κωραόλῃς ἐπιπληττοῦσθαι ἢ κωραόλῃς ἢ κωραόλῃς

οὐ μὲν

ου μόνον αὐτὰ νομίζων, ἀλλὰ καὶ δεδιὼς, μὴ συμφορὰ
 πόλωμα δὲ τοῖς αὐτοῖς ἵδία πάντα τὰ χρόνον ἐντυ-
 χάνων, ἐδοκίμην ἐπαύσατο φιλιππῶ. Ἐτὰ μὲν ἀλλὰ, σὺ-
 πῶ. Δερκίλλος δὲ αὐτὸ ἐν φρεσὶς τὴν νύκτα ἐφύλαττειν,
 ἐκ ἐγὼ τὸ παῖδα ἔχων τὸν ἐμὸν τουτόν, καὶ λαβὼν ὄξιν ἔτα-
 ἐκ τὸ φιλιππῶ σκηνῆς, ἐμοὶ τὸν παῖδα ἐκέλευσεν ἐπαγ-
 γέλλειν, καὶ αὐτὸν μεμνησθαι, καὶ τὸ τελευτάϊον ὁ βεβουλοῦς
 ὄξιν καὶ ἀναιδῆ, νύκτα καὶ ἡμέραν ἀπόντων ἡμῶν, ἀπελεί-
 φθη ὡς φιλιππῶ, καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ λέγω, ὡς ἔσθον
 μὲν αὐτὸς ἐγὼ συγγραφεὺς ἰδὼς, καὶ καταστάσας ἐμαυτὸν
 ὑπὸ βίβλων, μαρτυρήσω. εἴτα τῶν ἄλλων ἀρέσκειον ἔκα-
 στον καλῶ, καὶ δυνὸν διατρέχειν, ἢ μάρτυρεῖν, ἢ ὀξέμνουσας ἀ-
 ναγκάσω. εἴαν δὲ ὄξιν ἔλαβον, ὅτι ποικιλῶν ὄξιν ἐλγῶ
 παρ' ὑμῶν φανερός. **Μαρτυρία.**
 Οἷοις μὲν ὅτι νῦν κακοῖς καὶ ἀκαταστάσι καὶ τὸ δποδημίαν
 ἀπασαν συνεχόμενα, ἐωρεσάμεθα. ἢ γὰρ αὐτοῖς ὄξιν ἐκεῖ
 ποιῆσαι, ἢ γὰρ ὄξιν τὸ δποδημίαν ὄξιν ἐκεῖ καὶ π-
 μῆσαι κυρίων ὄξιν, καὶ τοῦ ἀνθίου κολλῶσαι, ὅτι αὐτὰ ποιῶ-
 σι, συλλογισάμεθα δὴ βέλτερον τὰ κατηγορημένα ἀπαρχῆς
 ἢ αὐτὰ ὑμῶν ὑπερχόμενα ἀρχόμενος τὸ λόγῳ, δέξω πε-
 ποικιλῶς, ἐπεὶ δεῖξα ἔδωκεν ἀληθῆ ἀπὸ γελῶντα, ἀλλὰ φε-
 νακίοντα ὑμῶν, μάρτυσι τοῖς γρηγορήσοις αὐτοῖς, οὐ λό-
 γοις γρηγορήσοις ὅτι δεῖξα αἰπὸν γρηγορήσοις τὸ μὴ δελεῖν
 ὑμῶν ἀκούειν ἐμοῦ τάληθῆ, τοῖς ὑποχρέτεσι, καὶ τοῖς ἐ-
 παγγέλλοις τοῖς τούτοις καταληφθέντας τότε πάντα τα-
 ναντὰ συμβεβούσαντα, ἢ ἔδειξεν τῆ μὲν τῶν συμφορῶν
 ἀντιπόντα εἰρήνη, τῆ δὲ σιλοχράτους συναχρόδουσαν
 τοῖς χρόνοις κατὰ τὴν ἰσῆα, ἢ αὐτὴ δὲ εἰ βέλτερον, δὴ αἰ-
 δεῖ ὄξιν εἰς φωνῆς καὶ ἀλλὰ ὅτι τὸ δποδημίαν, πολ-
 λα καὶ δεινὰ εἰργασμένων κατὰ δεικνύοντα πάντα, πεπερα-
 κότα, δὴ ὄξιν ἔχοντα, οὐδὲν ἐλλειπτότα μορθησίας, οὐκοῦν
 ταῦτα ὑπερχόμενα ἐν ἀρχῇ, ταῦτα ἐπεὶ δεῖξα ὄξιν τῶν
 νῦν τὰ μετὰ ταῦτα. ἀπλοῖς γὰρ ὄξιν ὁ μέλλων λόγος ἔ-
 τοσὶ κατὰ ὑμῶν ἢ δὴ ὁμομῶκατε ψηφισάμεθα καὶ τοῖς νό-
 μοις ἔτα ψηφισμάτα τὸ δήμου, καὶ τῆς βουλῆς τῶν πεν-
 τακοσίων. φανερὰ δὲ ὄξιν πάντα ταῦτα, τοῖς νόμοις,
 τοῖς ψηφισμασι, τοῖς δικαίσις πεπερασμένους. οὐκοῦν
 ἐαλωμέναι κατὰ τῆς, ὄξιν γαυνοῦ ἔχουσι δικασταῖς. εἰ
 ἄλλο μὴ δὲν ἢ δεικνύει δὴ τῶν πεπερασμένων ὄξιν ἰκανὰ
 αὐτὸν δποκτείναν. οὐ γὰρ μόνον φωνῆς, ἀλλὰ καὶ θράκιον
 κατὰ δεικνύει φιλιππῶ. καὶ τοῖς δὴ χρησιμότεροις τό-
 ποις τῆς οἰκουμένης, οὐδὲν αὐτὸς ὄξιν ἐπιδείξω τῆ πόλει. καὶ
 μὲν γὰρ, πύλων ἐκ θαλάττης ὄξιν ἐλλειπόμενα. ἀ σὺ-
 αμφοτέρω οὐτὶ πεπερασμέναι ἀρχῆς, καὶ κατὰ ὑμῶν ἔγ-
 νεχειρέεσσι φιλιππῶ. τὸ τῶν αὐτῶν αὐτὸ αἶνον τῶν ἄλλων,
 ἢ λίκον ὄξιν ἀδίκημα, τὸ θράκιον καὶ τὰ τήχη κατὰ δεικνύει
 μῦθια, δὴ αὐτὴ λέγειν, καὶ ὄξιν τὰ ταῦτα δπολώλασι
 παρ' ὑμῶν ὄξιν, ὅτι χημάτα πάντοτε ἀφλήκασιν, ἔχα-
 ληπὸν δεῖξα, ἐργασίος, κήρυστος, πμόμαχος, τὸ πα-
 λαίον πεπερασμένους, διονύσιος, ἀλλὰ, οἷς ὄξιν δεικνύει
 σὺμπαντας εἰπεῖν, ἐλθόντων τῶν πόλιν βεβλαφένων τότε.
 ἀλλ' ἐπὶ γὰρ τότε, ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, ἐκ λογισμοῦ τὰ δει-
 νὰ ἐφύλαττεσθε ὑμῶν, καὶ κατὰ δεικνύει. νῦν δὲ, πᾶν
 μὴ κατὰ ἡμέραν ὑμῶν ὄξιν, καὶ παρὰ λυπή, παρὰ δει-
 τε. εἴτα πνιγνῶς ἐν ταῦτα ψηφισάμεθα, δποδουμά μὲν
 καὶ κερτοβλέπῃ τὸ φιλιππῶν τοῖς ὄξιν, μὴ μετέχων ὄξιν
 ἐν ἀμφοτέρωσιν, ἐπανορθώσαμε δὲ τὴν εἰρήνην. καὶ τοῖς
 ταῦτων οὐδενὸς αὐτῶν ψηφισμάτων ἔδει, εἰ πλεον ὄξιν
 ἢ δελεῖ, καὶ τὰ κατὰ τῆς ποιῆν. νῦν δὲ αὐτὸν μὲν πᾶν ὄξιν σὺν δεικνύει, ὅτι δεικνύει, ὅτι δὲ εἰ πᾶν

A rempub. vestram abrogaturum, quod illas repre-
 hendebam, quas non modò turpes existimabam,
 sed & verebar, ne infons ego meo interitu culpam
 illorum luerem. Aeschines verò numquam delitit
 priuatim congredi cum Philippo. ac cætera quidē
 taceo. Dercyllus autem Pheris eum nocte quadam
 obseruauit, non ego, adhibito puero hoc meo: eò-
 que deprehenso, è tabernaculo Philippi exeunte,
 puerum mihi renunciare iussit, & ipsum id memi-
 nisse. Denique nefarius iste, & impudens, noctem
 & diem, digressis nobis, remansit apud Philippum.
 Et hæc verè à me dici vt appareat, primum ego i-
 pse in tabellas referam, & meo periculo testifica-
 bor: Deinde cæterorum legatorum singulos cita-
 bo, & omnino aut testificari, aut eiurare cogam.
 Quod si eiurarint: perituri eos manifestè in conspe-
 ctu vestro conuincam. **Testimonium.**
 Quibus igitur malis & negociis in toto itinere sim
 conflictatus, vidistis. Quid enim eos illic fecisse pu-
 tatis, dum prope largitorè essent: cum videntibus
 vobis qui habendi honoris, contraque irroganda
 multa: potestate valetis, ista designent? in summa
 igitur capita accusationis ab initio colligam, vt ea
 me præstitisse demonstrarem, quæ in principio ora-
 tionis, me vobis ostensurum esse sum pollicitus.
 Demonstravi eum nihil renunciaisse veri, sed fucū
 fecisse vobis: ipsarum rerum non verborum testi-
 moniis vsus. Demonstravi, eum in causa fuisse, ne
 vos vera ex me audire velletis: tum istius promissis
 & pollicitationibus occupati, cum is omnia con-
 tra quàm oportuit suasisset: & sociorum refragatū
 esse paci, Philocraticæ suffragatum: tempora con-
 trariis, vt nec si velletis, possetis educere copias in
 Phocidè: & alia multa & atrocia in itinere commi-
 sisse: prodidisse omnia, vendidisse, accepisse munera,
 nullum præterisse improbitatis genus. Hæc igitur
 in principio promissi: hæc demonstravi. Iam quid
 reliquum sit. Simplex enim est quæ mihi iam vo-
 biscum erit oratio. Furastis vos pronunciaturos ex
 legibus & plebiscitis, & decretis senatus quingen-
 torum. Constat autem, istum omnia con-
 traria legibus decretis, institutis in legatione fecisse.
 Eum igitur condemnari conuenit à cordatis iu-
 dicibus. nam si nihil aliud commississet, duo tamen
 eius facinora morte mulctanda essent neque enim
 Phocenses tantum, sed & Thraciam prodidit Phi-
 lippo. At duo loca utiliora reip. in orbe terrarum
 nemo possit ostendere: in terra, Pylis: Helleponto,
 in mari. quæ vtraque isti flagitiose vendiderunt, &
 vestro malo Philippo tradiderunt. Illud ipsum igitur,
 præter cætera, quantum scelus est, Thraciam &
 Muros prodidisse? Infinita dici possent, quàm multi
 propter talia facinora etiã interfecti sint apud vos.
 alios aut magna esse pecunia mulctatos, ostensum
 non est difficile: vt Ergophilum, Cephisodotū, Ti-
 momachum: vt olim aliquando Ergoclem, Dionis-
 sium, alios, quos vniuersos parum abest quin dicam
 minus quàm istum nocuisse reipub. Nam eo tem-
 pore Athenienses, pericula vos etiamnum consilio
 cauebatis & prospiciebatis: Nunc, nisi quod vos quo-
 tidie vexat: & præsentia sua molestis afficit, negli-
 gitis. Postea frustra hic decernitis, & Cerfobletæ à
 Philippo dandum esse iusturandam, & Philippo nõ
 dandum esse locum inter Amphictyones, & pacem
 esse corrigendam. quorum decretorum nullo fuis-
 set opus, si nauigare iste, & officio fungi voluisset.
 Nunc quæ nauigando conseruare potuissent, ea
 dum ire iubet, perdidit. quæ dicenda veritate,

Aeschines nocturni congressus cum Philippo & mora.

Obiecta Aeschini crimina in summa colligit, iudicisque citat.

Refutatio. Etiam verborum reddenda esse rationem legato & oratori in libera praesertim civi tate.

mentiendo. Indignabitur aut statim, ut ego audio, si soli sibi popularium oratorum, verborum ratio reddenda sit. Ego vero æquum esse, ut omnes eorum quæ dicant, si propter argentum dicunt, rationem reddant, præmittam, sed illud dico: Si Aeschines, ut homo rerum impetitus, deliravit alicubi, & frustratus est: ne severius inquitur: sed missum facite, veniam date. Sin legationem obiens, accepta pecunia, de industria vos fefellit, ne absoluite, neque admittite illud: pœnas verborum non esse dandas. Cuius enim alterius rei, quam verborum ratio, a legatis reposcenda est? neque enim legatis committuntur triremes, aut loca, aut legiones, aut arces: nemo hæc legatis tradit: sed verba & tempora. Quod si rei publicæ tempora non præripuit: non peccavit. Sin præripuit: peccavit. Verba autem si vera renunciavit, aut vtilia: absolvatur. Sin & falsa, & corruptus, & inutilia: teneatur. Nulla enim re populus lædi grauius potest, quam audiendis mendaciis. Quorū enim in verbis sita est respublica: quo pacto si ea vera non sunt, tutò geri potest respublica? Quod si quis insuper ea quæ hostibus conducant, accepta mercede dicat: an non etiam in magno periculo eritis? Neque etiam eadem iniuria est, tyranno, aut oligarchiæ præripere tempora, quæ vobis: neque patum interest. in illis enim imperiis omnia ex edicto celeriter fiunt. apud vos autem in primis ad senatum omnia referenda, & ab eo decernenda sunt: idque duntaxat, cum præconibus & legationibus adscriptum fuerit, non semper. Deinde indicenda concio, eaque tempore legibus constituto. Post vincendi & superandi sunt iis qui rectissimè consulūt, illi qui ex inscitia, aut ex improbitate aduersantur. Post hæc autem omnia, cum iam & decretum aliquid fuerit, & iam conducibile esse videtur: spatiū dandum est multitudinis tenuitati, in quo ea comparent, quorum indigent, ut decreta etiam exequi possint. Qui igitur eo tempore sustulit in tali, qualis apud vos est, republica: non tempora sustulit in tali, qualis apud vos est, republica: non tempora sustulit, non: sed ipsas actiones planè vobis eripuit. Et si autem impromptu est quedam iis qui vos decipere volūt, omnibus, oratio: illi qui civitatem turbat: qui Philippū reipublicæ benefacere prohibent: iis tamè ego nihil respòdebo: sed literas vobis Philippi legæ, & tēpora singula, quib⁹ decepti estis, redigā vobis in memoriā: ut sciatis, frigidū illud nomen, ad fastidiū vsq; repetitū decipiēdis vobis illū cōsūpsisse. LITERÆ PHILIPPI. Cū igitur tā turpia tā multa, omnia deniq; cōtra vos in legatione cōmissit, passim dictitat: Quid de Demosthene est dicēdū, qui collegatos accuset? Mehercule siue velim, siue nolim, cūlim & tot à te in toto itinere insidiis appetitus, & duarū nunc mihi rerū detur optio, aut ut taliū actorū vestrorū socius esse videar, aut vos ut accusem. Ego verò tuum me collegam fuisse nego, & te in legatione multa non ferenda designasse: & ea me fecisse dico, quæ essēt reipub. vtilissima. Philocrates quidē collega tu⁹ fuit, & tu illius, & Phrynō. Vos. n. ista agitabatis: ista vobis omnib⁹ p̄babatur. Vbi aut sal? vbi mēsa? vbi libationes? Hoc, n. passim tragicè declamitat: quasi non homines iniurij, rerum illarum sint proditores: sed ij qui officio funguntur. Ego verò scio, eos omnes qui summæ rerum præfunt, semper rem diuinam facere, cōmuniter, & cōcœnare inter se, & vnā libare: neque tamē

Refutatio: cauillatio: nis de Philippi beneficentia.

Refutatio: rectè à se improbos collegas accusari: idq; omnium magistratū exemplo.

A τάλην δὲ, ψόδ' ἄδελφος, ἀγαπηκτῆσει τῶν αὐτῆκε δὴ μάλα, ὡς ἐγὼ πυνθάνομαι, εἰ μόνος τῆν ἐν τῆ δῆμα λέγοντων, λόγων δύθυνας ὑπέξει. ἐγὼ δ' ὅτι μὲν πάντες αὐ εἰκότως ὦν λέγουσι δῆμον ὑπέχειν, εἴπερ ἐπὶ ἀργυρίω τί λέγουσιν, ὡς γὰρ λέγει ψά. ἀλλ' ἐπέκειν λέγω, εἰ μὲν αἰσχίης ἰδιώτης ὦν ἀπελήρησε τι καὶ δὴ μῦρτε μὴ σφόδρα ἀκεβολορήσῃσθε: ἀλλ' ἐάσατε συγγνώμην ἔχειν, εἰ ὅ προσβούτης ὦν, ἐπὶ χρεῖμασιν ὄξεπὶ πηδεις ὄξεπὶ πηκεν ὑμῶς μὴ ἀφῆτε, μὴ δ' ἀιγάσθε, ὡς εἰ δὲ δῆμον ὦν εἴπαν ὑποχρεῖν πνος γδ ἄλλου δὲ δῆμου ὡς ὅ προσβούτων, ἢ λόγων λαμβάνειν. εἰσὶ γδ οἱ προσβούτοι, οὗ ἔρηρον, οὐδὲ τόπον, ἢ δὲ ὄπλι τῆν, ἢ δ' ἀεροπόλους κύριοι (οὐδὲ γδ προσβούτοι ταῦτα ἐγχειρίζει) ἀλλὰ λόγων ὄχρονων. τοῖς μὲν οὖν χρονοῖς, εἰ μὲν μὴ ὡρανεῖλε τὸ πόλεως οὐκ ἀδικοῖ. εἰ δὲ ἀπειλεν, ἢ δῆμον. τοῖς ὅ λόγοις, εἰ γὰρ ἀληθεῖς ἀπίστηκεν. ἢ συμφέροντας, διποφορ γέτω. εἰ καὶ ψόδ' αἰς, καὶ μισοῦ, καὶ ἀσυμφέροντας ἀλυσκέδα. ἐδῶν γδ ἐδῶ ὅ, τι μείον αὐ ὑμῶς ἀδικήσεται, ἢ ψόδ' ἢ λέγων. οἷς γὰρ ὄσον ἐν λόγοις ἢ πολιτείαι: πῶς, αὐ οὗτοι μὴ ἀληθεῖς ὦσιν, ἀσφαλὼς ὄσιν πολιτεῖαι; εἰ δὲ ὅ δὴ καὶ ὡρανεῖ ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον, δωρὰ τις λαμβάνων λέγει πῶς οὐ καὶ κινδυνούσεται; εἰ δὲ γε τοῖς χρο. καὶ ἴσον ἐς ἀδικήματα ὀλιγαρχίας, ἢ τυράννου παρελέδαται, καὶ ὑμῶν οὐδὲ ὀλίγη γε δὲ εἰ. οἱ ἐκείνας γδ οἱμα τὰς πολιτείας, πῶς ὄξε ὄππῆματος ὄξεως γίνετα. ὑμῶν ὅ προσβόν μὲν ὡρανεῖ πᾶν τῶν τῶν βουλλῶ ἀκούσῃ καὶ προσβούλουσῃ δὲ καὶ τῶν ὄσιν, ὄσιν ἢ κηρυξὶ καὶ προσβούτοις προσγεγραμμένον, οὐκ ἀεὶ εἰτὶ ἐκκλησίαι ποίησῃ, καὶ ταύτῃ ὄσιν ἐκ τῆν νόμων καθήκοντα κερτήσῃ, καὶ ὡρανεῖ δὲ δὲ τῶν βέλπῃσιν λέγοντας, τῆν ἢ δὲ ἀγορῆν, ἢ δὲ μολοθῆσαν ἀπληρόντων. ἐφ' ἀπασὶ ὅ τούτοις, εἴπερ δὴν καὶ δεδογμένον ἢ, ὄ συμφέρον ἢ δὲ φαινηται; χρονον δὲ δεδῆναι τῆ τῆν πολλῶν ἀδυναμία, ἐν ὅ καὶ ποιοῦνται ταῦτῶν, ὦν αὐ δέων; ὄσιν αὐ τὰ δὲ ξαντα, καὶ διωκησῶσι ποίησῃ. ὄ δὴ τοῖς χρονοῖς τούτοις ἀναγρον, τῆς ὄσας παρ ἡμῶν ὄσιν πολιτείας: ἢ χρονοῖς ἀιρηρικῶν οὗτος, οὐ ἀλλὰ τὰ προσβούτα ἀπλῶς ἀιρηρῆ) ἐστὶ τῶν τῶν προσβούτοις λόγος, πᾶσι τοῖς ὄξε παταται ὑμῶς βελομέτοις: οἱ ταράττοντες τῶν πῶν. οἱ δὲ καλοῦντες φίλιππον εἰ ποίησῃ τῶν πόλιν. ὡρανεῖ εἰ ἐγὼ, λέγον μὲν οὐδένα ἐροῖ, τὰς ὄ ὄππῆσας ὑμῶν ἀναγνώσομαι τὰς τῶν φίλιππου, ὄ τοῖς χρονοῖς ἐφ' ὦν ἔκαστα ὄξεπὶ πηκεν, ὄσιν μνήσω ἵνα εἰδῆθ, ὄπτι τὸ ψυχρόν τῶν ὄνομα, τὸ ἀρχικῶρεν παρελήλυθ' ὄσιν φενακίζων ὑμῶς. ὄππῆσιν οἱ λίππῃσιν. οὐ πῶ τῶν αἰσχῶ, καὶ πολλὰ, καὶ πᾶν τῶ καὶ ὄσιν μὲν προσβούτοις, ὡρανεῖ ὡρανεῖ, τί δὲ αὐ εἰποι τῶν προσβούτοις, ὄσιν συμφέροντων κατηγορεῖ; ἢ δὲ εἴπε βελομέται γε εἴτε μὲν παρ ὄσιν μὲν ὄσιν ἀπληροῦν ὄσιν τοιαῦτα ὄππῆσιν βελομέτοις: δῶν ὄσιν ἀιρέσεων οὐσῶν μιν ὡρανεῖ, ἢ τοιαῦτων ὄντων τῶν προσβούτοις, δῶν κοινῶν ὡρανεῖ ὑμῶν ἢ κατηγορεῖν. ἐγὼ δὲ εἰ δὲ συμπεπροσβούτοις φημῶσιν προσβούτοις μείτοι, ὄσιν μὲν πολλὰ καὶ δεινὰ, ἐμαυτ δ' ὡρανεῖ τῶν τὰ βέλπῃσιν. ἀλλὰ φιλοκράτης σοι συμπεπροσβούτοις, καὶ κείνω σὺ καὶ φύνων, ὑμῶς γδ ταῦτα ἐπράττετε, καὶ ταῦτα ἀπασιν ὑμῶν ἦρεσθε. πῶ δὲ ἀιρες πῶ εἰ πῶ πῶ, πῶ ἀπονδαί; ταῦτα γδ τραγωδῶν ὡρανεῖ. ὡρανεῖ οὐχὶ τοῖς ἀδικουῦται τούτων ὄσιν προσβούτοις, ἀλλὰ τοῖς δὲ δικαίωσιν. ἐγὼ δ' οἱ δὲ ὄπτι πάντες οἱ ὡρανεῖς δῶν οὐσιν ἐκαστὸ κοινῶ, καὶ σωδῆν οὐσιν ἀλλήλοῖς, καὶ σωδῆν οὐσιν, καὶ οὐδὲ τῶν ὄσιν χρονοῖς μισοῦ) ἀλλ' εἰ δὲ ἀδικουῦται, λαβῶσιν τῶν αὐτῶν, τῆ βου-

τῆ βουλῆ καὶ τῶ δήμῳ δημοῦσι καὶ ἡ βελὴ τὰ αὐτὰ ταῦτα εἰσπείρα ἐδυσσε, συμεισάδῃ ἀπονδῶν, ἰερόν ἐκοινώθησαν οἱ στρατηγὸν, ῥεδὸν, ὡς εἰπεῖν, ἀρχαὶ πάσαι. ἀρ οὐδὲ δὲ τὰ ταῦτα τοῖς ἀδικούσιν αὐτῶν, ἔδωκεν ἀδειαν, πολλοῦ γὰρ δὲ. λέων πιμαγρὸς κατηγρῶρει, συμπεπρωσεβδουκῶς τέτταρα ἐπὶ εὐβουλος, ἀρρῆκος, καὶ σμικύθου, συσεσιπτικῶς, κείων ὁ παλαῖος ἐκείνος, ἀδειμαῖτα συστρατηγῶνας, πότε οὐδὲ τοῖς ἀλας, καὶ τοῖς ἀπονδῶς παρέβαινον, ἀρχῆσι, οἱ ἀποδιδόντες, καὶ ὡς ἀποσεβδουκῶς, ἔοι δὲ ἀποδοκούτες ἢ οἱ κατηγρῶντες, οἱ ἀδικούτες δηλονότι τὰς ὄλης γὰρ τῆς παρὶδὸς ἀπονδῶς ὡς ἀρ σὺ, καὶ οὐ μόνον τὰς ἰδίας. ἵνα ἴδινω εἰδῆπ, ὅπ οὐ μόνον τῶν δημοσίων ποτὲ ἐλιλυδοτῶν ὡς φίλιππον ἀποδιδόντων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰδίων, καὶ πάντων, οὗτοι φασὶν ὅτι καὶ πονηρότατοι γρηγόρασαν μὲν ἀκούσατέ μου ἔξω τὴν ἀποσεβείας τωπιῶσι. ἐπειδὴ γὰρ εἶλεν ὀλυμπιον φίλιππος ὀλυμπια ἐποιεῖ, εἰς τὴν θυσίαν ταύτην καὶ τὴν πανηγύρεν, πάντας τοὺς τεχνίτας στυγερῶν ἐστῶν δὲ αὐτοῖς, ἔσφαιων τοῖς ἑλωπεκῶτας ἠρεῖ ὁ σάτυρον τουτονί, τὸν καμικόν, ἐσοκρίτιόν τὴν δὴ μόνος ἐδὲν ἐπαγγέλλεται, ἢ ἵνα ἐν αὐτῶν μι κερύχην, ἢ ἀποδὲν ἀποδιδόντων ἐνωρεκῶς εἴη; εἰσπείν δὲ φασὶ τὸν σάτυρον, ὅπ οὐ μὲν οἱ ἄλλοι δίδονται, οὐδενός ὄν ἐν γρηγόρα τυχάνει δὲ ἀπὸ αὐτῶν ἐπαγγέλλεται ἢ δέως, ῥῆσαι ἀπὸ φίλιππον δουῶν, καὶ χερσαῶν πάντων, δεδουκέναι τὴν δὲ ἀπὸ τῆς κελύσαντος δὲ ἐκείνης λέγει, καὶ π καὶ νεικίον σαμύρου τοῖσιν, ὡς οὐδὲν ὅπ ἐ ποιῶσαι. εἰπεῖν αὐτὸν φασὶν ὅπ ἡ αὐτῶν ἀπολλοφάνης ὁ πύδναῖος, ξένος, καὶ φίλος, ἐπειδὴ ἡ δολοφονηθεὶς ἐταλῶτι σεν ἐκείνος φοβηθέντες οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ, ὑπέξεδυτο τὰς θυγατέρας, πᾶν δὲ οὐσας, εἰς ὀλυμπιον. αὐτῶν νῦν ἐφθ, τῆς πόλεως ἀλύσης, ἀρχηγῶν γρηγόρασι, καὶ εἰσὶ ὡς ἀπὸ σὺ, ἠλικίαν ἔχουσαι γάμου. ταύτας αὐτῶς, ἔδδομαι, δὸς μοι. βούλομαι δὲ σε ἀκούσαι καὶ μαθεῖν, ἵνα μοι δώσεις δωρεάν, ἐὰν ἀρεὰ δῶς. ἀρ ἢς ἐγὼ κερδαίνω μὲν ἐδὲν ἀποδιδόντες ἢ ἀποδιδόντες, ἐκ δὲ ὡς, καὶ ἐπὶ ἀποδομῶν παδούσας οὐδὲν ἀνάξιον, οὐδὲ ὑμῶν, ἐπεὶ τὰ παρὸς, ὡς δὲ ἀκούσαι τοῖς παρὸς ἐν τῶ συμποσίῳ, τοσοῦτον κέρδιον καὶ ἐπαμῶν ἔσφαιον ὡς ἀπὸ πάντων γρηγόρασι, ὡς τε τὸν φίλιππον παθεῖν π, καὶ δουῶν. καὶ τοῖ τῶ ἀπολλοφάνητων ἡ ἀλέξανδρον τὸν ἀδελφὸν τῆς φίλιππου, ἔδδοτ ὁ ἀπολλοφάνης, ὄξεται σάμυρ δὲ ἀποδὲν τὸ τῆς σάτυρου τούτου συμποσίον, ἐπερὶν συμποσίον, τὸ τούτων, ἐν μακεδονία γλυκύμυρον καὶ θεάσαθε εἰ ἀπὸ ἀπλήσιον τούτω, καὶ ὁμοιον. κληθέντες γὰρ οὗτοι ἀποδὲν ξενόφρονα, τὸν ἡνὲ φαιδίου, τῆς τῶ ξίακοντα, ὡς ὄν. ἐγὼ δὲ ἐκ ἐποδιδῶν. ἐπειδὴ ἡ ἡκον εἰς τὸ πίνειν, εἰσάγει πνυόλυμθια γυνῶν κα, ὁ ἀποδιδόντες μὲν, ἐλδύδρα ἢ ἢ ἀποδιδόντες, ὡς τὸ τέλος ἐδήλωσε. ταύτην, τὸ μὲν ἀποδιδόντες, οὗτοι πίνειν ἡ ἀρχηγῶν ἢ συγγ, καὶ ξένων οὗτοι, μοι δοκεῖν, ὡς ἀποδιδόντες ἰαξοιλῆς ἐμοὶ τῆ ὑπεραία, ὡς ἢ ἀποδιδόντες ἀποδιδόντες, καὶ ἀποδιδόντες ἀποδιδόντες, καὶ τοῖ καὶ ἀδὲν ἐκέλευον ἀποδιδόντες ἢ τῆς ἀποδιδόντες, καὶ ἐπε ἐδελείσης, οὐτε ἀποδιδόντες ὑβερν τὸ ἀποδιδόντες ἐφασαν, οὐ τοῖ ἔοφρῶν, καὶ ἐκ ἀποδιδόντες, τῶ ἀποδιδόντες, ἔδδοτ ἀποδιδόντες ἀποδιδόντες ἀρχηγῶν οὐσαν, ἔσφαιον, καὶ κλει παῖδα, καὶ ἰμάντα πς φερέτω. ἡκον οἰκέτης ἐγὼν ῥυτῆρα, καὶ παποκότων οἰμα, καὶ * μισθὸν ὄντων τῶ ἀποδιδόντων, εἰπούσης π, καὶ ἀποδιδόντες ἐκείνης, ἀποδιδόντες τὸν ἀποδιδόντες ὁ οἰκέτης, ξένος κατὰ τῆ νότου πολλὰς, ἔξω δὲ αὐτῆς οὐσα ἀπὸ τῆ κακῶν, καὶ τῆ ἀποδιδόντες ἢ γυνή,

A propterea boni malos imitantur: sed si quem suorum in facinore deprehenderint: apud senatum & populum deferunt. Senatus item communia sacra habet auspiorum, communia conuiuia: vna libant, vna sacrificant duces: parum abest, quin magistratus dicā omnes. Nunquid propterea collegis delinquentibus dant impunitatem? Minime verò. Leo Timagoram accusauit, cum quadriennium in legatione cum eo fuisset: Eubulus Tharream, & Smicythum, cum quibus communem mensam habuit: Conon antiquus ille, Adimantum, imperij militaris socium. Vtri igitur, Aeschine, salem & libationes negligebant: imo qui prodebant, & legationem ementiebantur, & largitionibus corrumpebantur: an ij qui accusabant? in nimirum, qui totius patriæ libationes violabant, vt tu, & non solum priuatas. Vt autem sciat istos non eorum modò qui publicè vnquam, sed eorum etiam qui priuatim ad Philippum venerūt, atque aded mortaliū omnium nequissimos & improbissimos extitisse: pauca ex me audite, quæ ad hanc legationem nihil attinent. Olyntho capta Philippus Olympia celebrabat: ad id autem sacrificium & celebritatem, omnes artifices congregarat: quos, cum exciperet epulis, & victores coronis ornaret: interrogabat Satyrum, comicum histriōnem, cur tandem sol' nihil postularet: num in se aliquas sordes, aut aliquam animi erga ipsam offensionem perspexisset? Respondisse aiunt Satyrum. Quæ alij requirerent: eorum tibi nihil esse opus. Quæ verò ipse libenter postularet: ea Philippo quidem datu esse omnium facilima, & donatu: sed vereri se, ne repudiare tu. Cum autem ille dicere iussisset & iuuenilius aliquid addidisset, se nihil non esse facturum: respondisse illum ferunt, Apollophanem Pydnæum sibi fuisse hospitem & amicum: quo per insidias occiso, à cognatis eius, metu perterritis, filiolas eius puellas Olynthum, quò tutiores essent, esse missas. Ex nunc, inquit, expugnata vrbē, captæ, penes te sunt, atate iam nubili. Eas à te peto, & quæso vt mihi des. Quas si mihi dederis, quale munus daturus sis, audire & cognoscere te velim: quo ego lucri nihil faciam, sed eas dote data elocabo: neque committā, vt aliquid indignum vel nobis, vel patre patiantur. Quod vt conuiuæ audiuerunt: tantus plausus, tanta collaudatio, tantus tumultus excitatus est ab omnibus, vt Philippus humanitate motus concederet. quanquam ex interfectoibus Alexandri, fratris Philippi, fuerat is Apollophanes. Agite, conferamus cum hoc Satyri conuiuio, aliud conuiuium istorum in Macedonia celebratum: vt spectetis, an æquale huic & simile videatur. Inuitati isti ad Xenophronem Phædimi F. vnus è triginta tyrannis: propter abierunt. Ego verò non abij. Vt autē ad pocula ventum est, introducit is mulierem quandam Olynthiā formosam quidem illam, sed ingenuam & modestam, vt exitus declarauit. Eam primū bibere paulatim cogeant, atque edere (nisi fallor) isti, vt mihi postridie Iatrocles narrauit. Vt autē res pcedebat, & mero incallescere animi: assidere, atq; etiā aliquid canere iubebat. Aestuante muliere, vt quæ neq; veller, neq; sciret: cōtumeliā id factū interpretantur iste & Phrynō, & nō ferēdū esse dicitāt, vt captiua ex diis inuisis & nefariis Olynthiis, delicias faceret. Age voca seruū, inquit, & lorū aliquis afferat. Venit seruus scuticā gestās. Cum autē potassent scilicet, & leui de causa bilis moueretur: vt aliquid illa dixerat, & illacrymarat, lacerata & direpta tunica, seruus crebras plagas tergō ingerit. Tū amēs animi præ dolore &

Digressio, qua petulātia Aeschini in mulierem Olynthiam, odiose exagitur: collatione adhibita Satyri histriōnis, à quo filiz hospitis sint libertate.

Exclama-
tio, & infe-
ctatio vitæ
Aeschiniis.

rore mulier, subfiliens ad genua Iatrocli accidit, & A
mensam subuertit. Quod nisi is eam eripuisset: in-
terfecta esset in illa ebrietatis infania. Temulen-
tia enim istius impuri, crudelis est. Ac de hac mu-
liere & in Arcadia sermo fuit percelebris, inter de-
cem illa virorum milia: & Diophantus apud vos
renunciauit, quem mox dicere cogam testimoniū?
peruulgatus rumor fuit, & in Thessalia, & vbiq̄ue
gentium. Et tamen talium sibi conscius facinorum
impurus iste vos audebit intueri? & actam à se vi-
tam clara statim voce prædicabit? quæ res mihi spi-
ritum intercludit. Nam hi nesciunt, te à primor-
dio ætatis lectitasse libros matri initiati: & pue-
rum etiamnum in cœtibus. Liberi patris, & inter
ebriosos homines esse volutum? Post autem scri-
ptioni apud magistratus dedisse operam, & propter
binas aut ternas drachmas fuisse sceleratum? Po-
stremò, non ita olim alienis sumptibus ad tertias
partes acsitandas, cum bene tecum agi putares, vi-
ctitasse? quam igitur vitam referes? quam non vixi-
sti? nam eam quidem quam vixisti, talem esse con-
stat. Sed ò licentiam. Iste apud vos alium impudici-
tiae reum egit. Verùm nondum hæc, sed testimonia
mihi prius ista recita.

Testimonia.

Scilicet esse
sociū acto-
rū Aeschi-
nis, & fuit
& legato-
rum factis
declarari.

Cum igitur ea quæ in vos commississe conuictus est
tot & tanta sint, Iudices, in quibus quid mali non
inesit? corruptus, assentator, diris obligatus,
mendax, amicorum proditor: omnia insunt
atrocissima: nihil horum defendet, neque
quicquam æqui aut boni respondere poterit. Quæ
autem ego eum responsurum esse audio, sunt illa
quidem infantiæ proxima: sed eum fortasse qui nul-
lam iustam habet excusationem, quiduis necesse est
comminisci. Dicturum audio, eorum me quæ ac-
cusem, socium sibi fuisse, & approbatorem & adiu-
torem omnium: ac deinde repente mutatum, accu-
sare. Quamquam autem actorum illa neque iusta est
defensio, neque conueniens, sed mei quædam accu-
satio (ego enim, ista si feci, nequam homo sum, res
autem propterea nihilo sunt meliores: neque mul-
tis verbis est opus) tamen officij mei esse puto, vtrum
que vobis vt ostendam, & mentiturum eam, si talia
dicet, & legitimam defensionem declinatorum. Quæ
ita fuerit iusta & simplex, si aut non fecisse se quæ
accusentur, ostenderet: aut acta quæ sint, profuisse
reipublicæ. Quorum iste neutrum facere poterit.
Neque enim profectò dicere poterit, expedire vt
Phocenses perierint, vt Pylas Philippus teneat, vt
Thebani sint potentes, vt milites in Eubœa ven-
sentur, vt Megaris insidiæ fiât, vt pax nullo sit iure iurâ-
do confirmata: quibus tum contraria vobis nuncia-
uit, vt quæ & vtilia essent, & futura essent: neque il-
la non esse facta, persuadere vobis poterit, qui vidi-
stis ipsi, & comperta habetis. Reliquum est, nihil i-
storum omnium ad ræc attinere vt ostendam. Vul-
tis igitur me, cæteris omnibus ommissis, vt scilicet a-
pud vos in eos sim inuectus, vt in itinere eos offede-
rim, vt eis omni tempore sim aduersatus: istos ipsos
producere testes, omnia inter me & illos contraria
esse facta? istos pecuniâ cõtra vos accepisse, me recu-
sasse? Videte igitur, quæ in ciuitate fateamini ef-
se væcordissimū, & temeritatis atq; impudetiæ refer-
tissimū? neminē vestrū vel per errore aliū scio dictu-
rum, quàm Philocratem. Quem autē omnium clamo-
rissimum, & quælibet clarissima voce pronuncian-
tū, ad amicum vestrū alium eū oīd' òπ φήσεται. ñ φιλοκράτην. τῆνα δὲ φθίζεσθαι μέγιστον ἀπάντων, καὶ σαφέ-
στατ-

αἰαπηθήσασα, προσήπει πρὸς τὰ γένητα τῶ ἱερο-
κλεί, & τὴν ξάπτεζαν ἀναξίπτι καὶ εἰ μὴ οὐκ εἰσὶν ἀφείλε-
το ἀπόλειτ' αἱ παροικησάντων γὰρ ἡ παροικία τῆ κατὰ
μαίος τοῦ ἐπὶ δυνῆ καὶ αὐτῆς τῆς ἀφ' ἑσθ' ἡ κατὰ
ἀρχαία λόγος ἡ ἐν τοῖς μυθίοις καὶ διοφαντος ἐν μὴν
ἀπὸ γαίαν, ἀ νυκτὸς μὲν τρεῖς αὐτὸν ἀναγκάστω καὶ καὶ
θετ' αἰατὴν πόλις λόγος, καὶ πανταχοῦ καὶ τοιαῦτα συνε-
δῶς ἑαυτὰ πεπεραγμένα ὁ ἀνακταίος οὐ τοσοῦτο, τολμήσῃ
βλέψῃ εἰς ὑμᾶς, καὶ τὸ βεβιωμένον αὐτῶ βίον, αὐτῆς δὲ
μάλα εἰρεὶ λαμπαρῶ τῆ φωνῆ; ἐφ' οἷς ἐγὼ γε ἀποκωλύ-
μα. οὐκ ἴσασιν οὐτοῖ, τὸ μὲν ἔξαρχης τὰς βίβλους ἀνα-
νώσκοντά σε τῆ μὲν τελευτῆ; & παρὰ ὄντα ἐν διασῆς
καὶ μεθύουσιν ἀφ' ἑσθ' ἡ κατὰ δούμυρον, καὶ ταῦτα ἵ
ταῖς ἀρχαῖς ὑπογραμμῶ δούμυρον, καὶ δούμυρον ἡ εἰσὶν ἀρα-
χιδῶ κωπητῶν ὄντα; τὰ τελευτῶτα δὲ, ἐναρχος ἐν χρη-
μοῖς ἀλλοθ' οἷος ὅτι τῶ εἰσὶν ἀναγκάστω ἀναγκάστω ἀνα-
ξέφ' οἷος, ποῖον οὐκ εἰρεὶς βίον; ὅν οὐ βεβιωμένος ἐσθ' ἑ-
ὄγε βεβιωμένος σοι, τοιοῦτος φαίνεται. ἀλλὰ δὲ ταῖς
ἔξουσίας ὁδοῖ ἄλλον ἐκεῖνε παρ' ὑμῖν ὅτι κωπητῶν. ἀλ-
λά μὴ πω ταῦτα; ἀλλὰ τὰς μὲν τυρίας μὲν λέγε πρὸς
τον ταυτασί.

Μαρτυρία.

Τοσοῦτων τοίνυν καὶ τοιοῦτων ὄντων, ὡ ἀδρες δικασταί,
ὡν ἀδικῶν ὑμᾶς ἔξελέληκα καὶ ἐν οἷς τί κερδὸν οὐκ εἰς
δωρεδός, κόλαξ, τὰς ἀρχαῖς ἐνοχός, ψεύστης, τῶ οἴλων
προσδοκῆς, πάντα ἐνεστὶ τὰ λεγόμενα πρὸς ἐν οὐδ' οὐδ' οὐδ'
τούτων ἀπολογίσηται. οὐδ' ἔξει δικήμα ἐδ' ἀπὸ πᾶσι
πρὸς ἀπολογία οὐδεμίαν. ἀ δὲ ἐγὼ πέπυσμαι μέλλειν
αὐτὸν λέγειν. ἐστὶ μὲν ἐγγυτάτω μανίας. ἐ μὲν ἀλλ' ἴσως
τῶ μὲν ἐγγυτὸν δικήμα ἄλλο εἰπεῖν ἀνάγκη πάντα μα-
χανάσθαι. ἀκούω γὰρ αὐτὸν εἰρεῖν, ὡς ἀρα ἐγὼ, πάντων ὡ
κατηγεσθ', κοινῶς γέροντα, καὶ σωήροσε καὶ ταῦτα μοι, καὶ
σωήροσε αὐτῶ. ἐπειτα ἔξαρχης μετὰ βέλμη καὶ
κατηγεσθ'. ἐστὶ ἵ ὑμῶ μὲν τῶ πεπεραγμένων, οὐτε δι-
κήμα, ἐπε πρὸς ἡσθ' ἡ κατὰ ἀπολογία ἐμοῦ μὲν τοῖ
πῆς κατηγεσθ'. ἐγὼ μὲν γὰρ εἰ ταῦτα πεπύσθη, φάωτος
εἰμὶ ἀφ' ἑσθ' ἡ κατὰ ἀπολογία οὐδ' ἐν βέλμη ὄξ' ἴσο, ὡ
ἐδ' πολλοῦ δὲ. οὐ μὲν ἀλλ', ἐγὼ γε οἶμαι μοι προσέπει
ἀμφοτέρω ὑμῖν ὅπ' ἔδειξαι καὶ ὅπ' ὑδύσεται, ταῦτα εἰ
λέγει, καὶ τῶ δικήμα ἡ πῆς ὅπ' ἀπολογία φούξ' ἔ. ἡ μὲν
τοίνυν δικήμα καὶ ἀπὸ πᾶσι, ἡ ὡς οὐ πεπεραγται τὰ κατη-
ρημένα, δειξ' ἡ ὡς πεπεραγμένα συμφέρει τῆ πόλει.
τούτων δ' οὐδ' ἔτερον δύναιτ' αἰ ὁδοῖ πύσση. ἐπε γὰρ ὡς
συμφέρει δὴ πῶ φωκίας ἀπολωλένα, & πυλας φίλων-
πον ἔχειν, καὶ θηβαίους ἰσθ' ἡ κατὰ δούμυρον, καὶ ἐν δούμυρον
εἶ, καὶ μαγιστῶς ὅπ' ἔβουλεύειν, καὶ ἀνάμωτον εἶ τῶ εἰ-
ρήμῶ λέγειν αὐτῶ ἐνεστ' ὡς ὅτε τῶ ἀπὸ πᾶσι ἀπὸ γαίαν
πρὸς ὑμᾶς, ὡς συμφέρει τῶ καὶ γρηγορήμα. ἐπε ὡς οὐ
πέπεραγται ταῦτα δυνήσεται πύσση τοῖς αὐτοῖς ἐσθ' ἡ
κότας ὑμᾶς & εἰ εἰδ' ὄξ' οὐκ οὐκ ὡς ἐ κεκοινώθηκα τῶ
τοῖς μηδ' ἐνός, λοιπὸν μοι δειξ' ἡ κατὰ βούλεσθε οὐκ, ὑμῖν, πᾶσι
τὰ ἀλλὰ ἀφ' ἑσθ' ἡ κατὰ ὑμῖν ἀπὸ πᾶσι, ἀ ἐν τῆ ἀποδημία
προσέπεσον, ὡς ἀπὸ πᾶσι τὴν χρόνον ἡ ἀπὸ πᾶσι αὐτοῖς
ὡδ' ἀρχαίω μὲν τυρίας τουτουσί, ὡς πάντα τῶ ἀπὸ πᾶσι
μοι, καὶ τούτοις πέπεραγται καὶ γρηγορήμα. οὐτοῖ μὲν ἔχου-
σιν ἐφ' ὑμῖν, ἐγὼ δὲ οὐκ ἠδέλησα λαβεῖν; θεάσασθε
δὴ τῶ τῶ ἐν τῆ πόλει φήσεται αἰ βεβιωμένον εἰ-
να, καὶ πλείσθ' ὀλιγωρίας καὶ ἀναδεδείας μεσόν; οὐδ' εἰς
σατ-

σατ' αὐτὸν εἰπεῖν ὅ, π βέλτοιο τῆ φωνῆ; αἰχίνω οἰδὶ ὅπ τε-
 τονί. τίνα δὲ οὔτοι μὲν ἀπολμον κὶ δειλὸν πρὸς τοὺς ἑ-
 χλούς φασίν, ἐγὼ δὲ δύλαβη; ἐμὲ δὲ ἐν γὰρ πώποτ' ἔτ' ἠνώ
 χλήσα, ἔτα μὴ βελωδύροις ὑμῶν βεβίασμαι. οὐκοῦν ἐν
 πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις, ὅσάκις λόγος γέγονε πρὸς τοὺ-
 τῶν, καὶ κατηγορουμένου ἀκούετε μου, κὶ ἐλέγχοντος αἰεί
 τοῦτο, κὶ λέγοντος ἀπικριε, ὅπ γρήματα εἰλήφασι, καὶ
 πάντα πεπεσμένα τὰ πρῶτα τῆς πόλεως, καὶ τού-
 τῶν ἐδίδεσκέ πώποτ' ἀκούων ταῦτα, ἀντίπτεν, ἐδὲ δῆρε τὸ
 ζῆμα, οὐδὲ ἐδεδίξαν ἐμῶν. τί ποτ' οὐκ ἐστὶ τὸ αἶπον, ὅπ
 οἱ βελωδύροις πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, κὶ μέγιστον φθὸν
 γράμμοι, ἢ κὶ ἀπολμοτάτου πάντων ἐμῶν, καὶ οὐδενὸς μετ-
 ζον φθονοῦ μὲν. ποσοῦτον ἦ τῶν ταῦτα; ὅπ τάλιηδες ἰχθυῶν ἐ-
 σι, κὶ τοῦναντίον ἀδυνάεις. τὸ σμειδῆναι πεπεσμένον ἐαν-
 τοῖς τὰ πρῶτα, τὸ πρῶτον εἰρηθεῖται τὴν θεασύτητα
 τῶν τούτων. τὸ πρῶτον εἰρηθεῖται τὴν γλῶτταν. ἐμφρα-
 τει τὸ ζῆμα. ἀγγει. σιωπῶν ποιεῖ. τὸ τοῖνυ τελευ-
 τῶν, ἴσε δῆπου, πρῶτον ἐν πειραμαί ὅτ' αὐτὸν οὐκ εἰ-
 ἄτε πρῶτον ἐβλάστη ὡς εἰσαγγελεῖ με, κὶ γράφεται,
 καὶ ἰκίον. καὶ τοῖ, ταῦτα μὲν ἐστὶ μακροῦν, καὶ πολ-
 λῶν ἀγώνων κὶ λόγων ἀρχὴ ἐκείνη ἢ ἀπλά, ἢ δὲ ἢ εἰς
 ἴσως ῥήματα. ἀ καὶ ἐχθρὸς ἐωνιμῶρος ἀνδρῶν εἰπεῖν
 δυνάμει. ἀδρες ἀθηναῖοι, τοῦτ' ὅ πρῶτον πάνδε πρὸν
 ἔστιν οὐ ποσὶ κατηγορεῖ ταῦτα ἐμῶν, ὡν ἀπὸς κοινῶν γέ-
 γονε καὶ γρήματα εἰληφέναι φησὶν ἐμὲ, αὐτὸς εἰληφῶς, ἢ
 μετ' εἰληφῶς. τούτων μὲν τοῖνυ οὐδὲν εἶπεν, ἐδὲ ἐφθέρ-
 ξατο, ἐδὲ ἠκούσεν ὑμῶν οὐδὲν ἀλλῶ ἢ ἠπείλει. ἔτα ἢ
 π ταῦτα ὑπὸ αὐτῷ σμῆδει πεπεσμένα, κὶ δούλας ἦν
 τῶν ῥημάτων τούτων. ἐκίω πρῶτον πρὸς ταῦτ' ἢ ἔτα-
 νοῖα. ἀλλ' ἀεδύετε. ἐπάλαμπε γὰρ αὐτοῖς τὸ σμειδῆναι.
 λοιδορεῖσθαι ἢ ἄλλα ἄττα, οὐδὲν ἐκώλυεν αὐτὸν οὐδὲ
 βλασφημεῖν. ὅ τοῖνυ μέγιστον ἀπάντων, κὶ οὐ λόγος ἀλλ'
 ἔργον ἦδη. βελωδύρου γὰρ ἐμῶν τὰ δίκαια. ὡσπερ ἐπὶ εἰ-
 βύσα δις, οὐτῶ καὶ λόγον ὑμῖν δοῦμαι δις πρῶτον
 αἰχίνης οὐ ποσὶ τοῖς λογισαῖς, ἔχων μῦθους πολλοὺς, ἀ-
 πηροῦσε, μὴ καλεῖν ἐμὲ εἰς τὸ δίκασθαι, ὡς δεδωκό-
 τα δούλειας κὶ οὐκ ὄντα ὑποδούλειον. καὶ τὸ πρῶτον μὲν
 ὑποδούλειον. τί οὐκ ἔτα; τῆς πρῶτης ἐκείνης πρῶ-
 βείας, ἢς οὐδὲν κατηγορεῖ δις λόγον, ἐκ ἐβλάτο αὐτῆς
 εἰσέναι πρὸς ταῦτα, ἢς νῦν εἰσέρχεται, ἐν ἢ πάντα τὰ ἀ-
 δικήματα ἐκίω. ἐν ἢ τῆ δις ἐμὲ εἰσελθεῖν, ἀνάγκη πα-
 εἶσαι τοῦτο, πάλιν εἰσέναι. ἔτα ταῦτα οὐκ εἶα κα-
 λῆν. καὶ τοῖ τῆ τὸ ἔργον, ὡ ἀδρες ἀθηναῖοι, ἀμφοτέρῳ ὑ-
 μῖν ἐπιδένουσι σαφῶς, κὶ κατηγοροῦντα ἐμῶν ἔττον, ὡς τε
 μηδὲν νῦν ὑμῶν δούλειας ἔχων ὑποδούλειον αὐτῶ κὶ
 μηδὲν ἀληθῆς ἐργῶτα πρὸς ἐμῶν. εἰ γὰρ εἴχε, τότε αὐτὸ ἐλέ-
 γων, καὶ κατηγοροῦν ἔτα ἔτα. οὐ μὲν δὲ οὐκ ἀπηγῶ-
 ροῦε καλεῖν. ὡς τοῖνυ ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, καλεῖ μοι
 τούτων τοὺς μῦθους. Μάρτυρες.

Αλλὰ μὲν, ἐὰν γέ π ἔξω τῆς πρῶτης βλασφη-
 μῆ πρὸς ἐμῶν, κατὰ πολλὰ οὐκ αὐτὸ εἰκότως ἀκούοιτε
 αὐτῶ. οὐ γὰρ ἐγὼ κείνομαι τήμερον, οὐ δὲ ἐγγεῖ μα-
 τὰ ταῦτ' ὑδὲρ οὐδὲν ἐμῶν. τί οὐκ ἔτα ταῦτα, πάλιν δι-
 κῶν λόγων ἀπορία; τίς γὰρ αὐτὸν κατηγορεῖν ἔλοιτο κει-
 ῖμος, ἔχων ὅ, π ἀπολογησεται; ἐπὶ τοῖνυ κακῆνο
 σκοπεῖτε, ὡ ἀδρες δικασταί. εἰ ἐμὲ ἐμὲ μὲν ἐγὼ, κα-
 τηροῖ δὲ αἰχίνης οὐ ποσὶ, φίλιππος δὲ μὲν ὁ κείνων
 εἶτα ἐγὼ μηδὲν ἔχων εἰπεῖν ὡς οὐκ ἀδικῶ, κακῶς ἔλεγον
 τουτονί, καὶ πρῶτον λακίζεν ἐπιχειροῦν. οὐκ αὐτὸ
 εἶτα καὶ αὐτὸ τῆτο ἀνακατήσασθαι τὸν φίλιππον, εἰ παρ' ἐμῶν τοῖς ἐκείνου τίς δούλειας κακῶς λέ-
 ο 2

A tem? Aeschinem nimirum. Quem autem isti carere
 audacia, & timidum esse ad turbas dicunt, ego autē
 verecundum? me. Neque enim ynquam vobis mole-
 stus fui, aut coegi inuitos. Atqui in omnibus cōciq-
 nibus, quoties de his mētio facta est, & accusantem
 me audistis, & semper istos redarguentem, & palām
 dicentem, eos accepisse pecuniam, & omnia vendi-
 disse negotia civitatis. Quae isti cum audirent: ne-
 monquam eorum iuit inficias, non os aperuit, nō
 se ostendit. Quae igitur causa est, vt omnium va-
 cordissimi in civitate, & voce amplissima praediti, a
 me omnium timidissimo, & nemine clarius loque-
 te, tantum superentur? Quia veritas est potens, con-
 trarium infirmum. Conscientia proditorum, eripit
 eis audaciam. Ea linguam reprimat, obturat os, an-
 git, silentium imponit. Postremū autem illud profe-
 ctō nostis, eum, cum nuper legatum ire non sineretis
 clamitasse, diem se mihi dicturum apud senatū,
 & accusaturum: & heu, heu. Atqui illa sunt longo-
 rum & multorum certaminum atque orationum
 exordia: haec autem simplicia, & duo aut tria circi-
 ter verba, quae vel heri emptum mancipium pro-
 ferre possent: Athenienses, negotium hoc perindi-
 gū eū: iste me earū rerū accusat, quarū ipse socius
 fuit: & pecuniam accepisse me dicit, cum ipse acce-
 perit, aut in partem venerit. Horum quidem nihil
 dixit, nec locutus est, nec ex eo quisquam vestrum
 audiuit: sed alia minitabatur. Quamobrem? Quod
 ea a se esse facta sibi conscius erat, & haec verba fer-
 uiliter reformidabat. Non igitur eō accedebat ani-
 mus, sed resiliēbat: retrahebatur enim a conscien-
 tia, alia verō quaedā conuiciari, nemo eum prohibe-
 bat, & maledicere. Quod autē est maximū omnium,
 & non verba iā, sed res ipsa: cū ego vellem, quod a-
 quum erat, vt bis legatus ieram, sic bis reddere vobis
 rationē: Aeschines multis testib' adductis, ad Ratio-
 num magistrōs accessit, mēque vocari in pratorium
 vetuit, vt qui rationē reddidisset, nec postulari pos-
 sem. Et res fuit per quam ridicula. Quae igitur illa,
 fuit? cum de priore legatione rationem reddidisset
 quam nemo accusabat: nolēbat denuō in ius veni-
 re de hac, qua nunc reus agitur: in qua omnes iniu-
 riā inessent. Quod autem ego me bis fuisse, ex
 eoque & ipsi necessitas imponebatur, se denuō si-
 flendi: propterea citari me non sinebat. Id autem
 factum Athenienses, vtrumque vobis ostendit aper-
 te, tum illum semetipsum damnasse, vt iam nemo
 vestrum eum sine impietate possit absoluerē, tum
 nihil de me veri dicturū. Si enim habuisset, ibi & di-
 cendo & accusando protulisset: non mediūfidius ci-
 tari vetuisset. Hoc a me verē dici vt constet, voca mi
 hi huius rei testes.

TESTES.

Iam si quae in me conuicia extra legationem dixe-
 rit, multis nominibus eum audire non debebitis.
 Non enim ego sum hodie reus, neque deinceps
 mihi quisquam infundet aquam. Quid igitur aliud
 illa sunt, quam iustarum rationum inopia? Quis
 enim accusare velit, dum reus agitur, si, quo se
 defenderet, haberet? Illud etiam considerate, Iu-
 dices, si ego ipse reus essem, & Aeschines accusa-
 ret, Philippus autem esset iudex, atque ego non
 negare possem me deliquisse, sed isti maledi-
 cerem & eum exagitare instituerem: nonne pu-
 tatis illud ipsum agrē laturum Philippum, si quis
 apud eum hominibus de ipso benemeritis maledi-

Conuicia
 Aeschinis
 nō esse au-
 diēda: nec
 credēdum
 testibus,
 aut magnā
 rudini vo-
 cis quic-
 quam con-
 tra cōscien-
 tiam tri-
 buendum.

ceret? Ne igitur vos deteriores sitis Philippo: sed ad ea respondere eum cogite, quorum accusatur. Recita testimonium.

TESTIMONIUM.

Ego igitur integritatis meæ conscientia fretus, & rationem reddendam, & quæ legibus iubentur, præstanda omnia ducebam. Ille contra. Quare qui fieri potest, ut in eodem negotio ego & iste fecerimus eadem? Aut qui convenit isti nunc apud vos ea dicere, quorum me antea nunquam infimulavit? nequam certè: sed tamen dicet, nec mehercule iniuria. Scitis enim utique hoc, ex quo nati sunt homines, & iudicia exercentur: neminem unquam, qui crimen fateretur, esse condemnatum: sed frontem perficiat, negant, mentiuntur, causas comminiscuntur, omnia faciunt ne pœnas luant. Quarum rerum nulla vos oportet hodie decipi, sed ex vestra conscientia de causa iudicare: nõ meis aut istius credere sermonibus aut testibus, quos iste paratos habebit ad quid uis testificandum, Philippo præbitore utens. Videbitis autem, quam pro eo sint expeditè dicturi testimonium: neque illud etiam vos moueat, si vox illius clara & magna est, mea verò tenuior. Neque enim de oratoribus, aut orationibus si sapitis, iudicium hodie facietis: sed ignominiam propter res flagitiosæ & sceleratè perditas, susceptam in autores re torquebitis, negociis, quæ omnes nostis, examinatis. Quæ igitur illa sunt? quæ vos scitis: neque opus est, ea vos è nobis audire. Nam si ea, quæ vobis pollicitus est, omnia pacem sequuta sunt, tantæque ignavia & timiditate vos esse refertos fatemini, ut, (cum in agro nostro nulli hostes versarentur, cum neque mari oppugnaremur, neque vlla alia calamitas rei publicæ accidisset: sed & annona parvi emeretur, & nihilo peius quam nunc vobiscum ageretur (etsi præscissetis, atque ex istis prioribus audissetis, & socios perituros & Thebanos potentes fore, & Thraciam Philippum occupaturum, & in Eubœa castella extructum iri ad vos oppugnandos & omnia quæ facta sunt futura esse, tamen cupidè facturi pacem fueritis: absolute Aeschinem, nec cum tot flagitiis periurium coniungite, neque enim vobis iniuriam facit: sed ego infans, & sum attonitus, qui eum nunc accusem. Sin omnia horum contraria, & multa benigna locuti, Philippum bene velle reipub. Phocenses conservaturum, Thebanorum insolentiam repressurum, quin ultra hæc maiora in vos quam quæ cum Amphipoli conferenda sint, collaturum, si pacem impetrasset: Eubœam, Oropum redditurum: si hæc inquam locuti & polliciti, omnia fefellerunt, si fucum vobis fecerunt, si vobis tantum non Atticam eriperunt: condemnate, neque ad alias factas vobis contumelias (neque enim ego scio quo illa nomine alio appellanda sint) propter istorum corruptelas, vos diras & periurium domum reportate. Iam illud etiam considerandum Athenienses, quanam ego de causa istos, infantes si essent, accusare instituissem? nullam enim reperietis. Num suave est, multos habere inimicos? imò ne tutum quidem. At cum isto aliqua mihi simultas intercedebat? nulla. Quid igitur? de te ipse pertimueras, & propter metum hoc tibi salutis fore putabas? hoc enim eum dicere audivi. At nihil erat periculi Aeschine, nihil peccatum erat, ut tu ais. Nam si hæc dicet, considerate Iudices, si acta eiusmodi fuerunt, ut ego prorsus infans timerem, ne propter istos mihi periculum esset: quo

Nulla fuit se causam, cur infantes accusaret.

ταύτ' ἐρεῖ σκοπιῦτε ὡς ἄνδρες δικασταί, εἰ ἐφ' οἷς ὁ μηδουνοῦ ἀδικῶν ἐφοβούμην ἐγὼ, μὴ δεῖ τούτους δαπόλωνται πὶ τού-

ρει, μὴ τόνου ὑμεῖς χεῖρεσσι γρήψατε φιλιππου. ἀλλ' ἑστὼ ἂν ἀγωνίζεσθε, ὡς τούτων ἀδικεῖσθε δαπόλωνται. Δεῖ μοι τὴν μαρτυρίαν.

Μαρτυρία.

Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν ἐκ τῆς μηδὲν ἐμαυτῷ συνειδέμεν δεινόν, καὶ λόγον δίδοναι, καὶ πάντα τὰ ἐκ τῆς νόμου ὑπέχεσθαι ἀπέχεσθαι δὲ ἐπιτοῖς ἢ τῶν πάντα. πῶς οὐ ταῦτα ἐμοὶ καὶ τοῦ τῶ ταῦτα πῶς ἀπὸ πῶς ἐνεσι τούτων ταῦτα. ὡς ὑμῶς λέγειν, ἀ μὴδὲ ἤπατο πρὸς τὸν πῶς, ἔδαμῶς δὴ πῶς. ἀλλ' ὑμῶς ἐρεῖ, καὶ νῆ δὲ εἰκότας γε. ἴτε γὰρ δὴ πῶς τῆς δ' ὅτι, ἀφ' ἧς γρηγόρασιν ἀφ' ἑσθῶποι, καὶ κείσεσσι γίνονται, εἰς πῶς πῶς ὁμολογῶν ἀδικεῖν, ἑάλω ἀλλ' ἀναχρηστεσιν, ἀνοῦται, ἀβύδονται, πρὸς φάσεις, πῶς ἴστοι, πῶς ἴστοι, πῶς ἴστοι, πῶς ἴστοι. ὡς οὐδὲν δεῖ δὲ ἀπερῶσθαι τὴν ἡμέραν ὑμῶς ἀλλ' ἀφ' ὧν ἴτε αὐτοὶ, τὰ πρὸς ἡμᾶς κείσεσσι μετὰ τοῖς ἐμοῖς λόγοις, μὴ ἵστοι τούτου πρὸς ἡμᾶς. μηδὲ γε τοῖς μάρτυσιν, οἷς ὁδεῖ ἐπιμοῖς ἔχει μάρτυρεῖν ὅπως, φιλιππῶ χρηστῶ χρωόμενος ὄψεσθε δὲ ὡς ἐτοίμως ἀπὸ μάρτυρησῶσιν, μηδὲ γε εἰ καλὸν καὶ μέγα ὄψεσθε φεγγεῖται, μηδὲ εἰ φαῦλον ἐγὼ οὐ γὰρ ῥητόρων, εἰ δὲ λόγων κείσεσσι ὑμῶς τῆμερον, εἴπερ εὐφρονεῖτε, πρὸς ὁμοῖς ποιεῖν ἀλλ' ἑστὼ πρὸς ἡμᾶς, ἀιχρῶς, καὶ δεινῶς δαπόλωνται τῶν ὑπάρχουσαν ἀιχρῶν εἰς τοῖς ἀιχρῶς ἀποστάσαι, τὰ πρὸς ἡμᾶς ἀπαιτεῖς ὁπίσταδε ἐξετάσαντες, τίνα οὐκ ἐστὶ ταῦτα; ἀ ὑμῶς ἴτε, καὶ ἐπὶ ἡμῶν ὑμῶς ἀκούσασθαι δεῖ. εἰ μὲν γὰρ ἀπαιτεῖσθαι ὑπέχεσθαι ὑμῶν ἐκ τῆς εἰρήνης, γέροντε, καὶ τοσαύτης ἀνανδρίας καὶ κακίας ὁμολογεῖτε ὑμῶς εἶ μὲν οἱ, ὡς τε μήτε ἐν τῇ χώρα τῆς πολεμίων ὄντων, μήτε ἐκ θαλάσσης πολιορκουμένων, μήτε ἐκ ἄλλῳ μηδὲν δεινῶς τῆς πόλεως οὐσης ἀλλὰ καὶ οἷον εὐάνων ὠνούμενοι, καὶ τὰ ἄλλα εἰδὲν χεῖρον πρὸς ἡμᾶς ἢ ὑμῶν πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς ἡμᾶς ὡς τούτων, καὶ τοῖς συμμάχοις δαπόλωνται, καὶ θηβαίοις ἰαχρῶς χρωόμενοι, ἐκ τῶν ἐπιθράκης φιλιππων λιφόμενοι, καὶ ἐκ δὲ βόια κατασῶσθαι ἀπὸ σῶσθαι ὁμηθηῖα ἐφ' ὑμῶς, καὶ πάντα ἀπὸ πρὸς ἡμᾶς χρωόμενοι: εἴτα τῶν εἰρήνῶν ἐποισάσαι ἀγαπητοῖς, δαπόλωνται ἀιχρῶν, καὶ μὴ πρὸς τοσαύτοις ἀιχρῶς, καὶ ἐπιτοῖς ἀποστήσασθαι οὐδὲν γὰρ ὑμῶς ἀδικεῖ ἀλλ' ἐγὼ μάγονται, καὶ τετύφωμαι, νῦν κατηγόρων αὐτῶν. εἰ δὲ ἀπαιτεῖσθαι τῶν πάντα τούτων, καὶ πολλὰ, καὶ φιλιπποῦτα εἰπόντες, φιλιππων φιλεῖν τῶν πόλιν φακίας σώσασθαι, θηβαίοις παύσασθαι τῆς ὑβρεως ἐπὶ πρὸς τούτοις μείζονα, καὶ κατ' ἀμφίπολιν εὐποισάσαι ὑμῶς, ἀπὸ τῆς εἰρήνης εὐβοῖαν, ὡς ὅσον δαπόλωνται εἰ ταῦτα εἰπόντες καὶ ἀποχρόμοι, πάντα ἐξήπατήροισι, καὶ περὶ ἀδικεῖσθαι, καὶ μόνον οὐ τῶν ἀπὸ τῶν ὑμῶν περὶ ἡμᾶς κατὰ ψήφισάσαι καὶ μὴ πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ὑβρεῖσθαι (οὐ γὰρ ἐγὼ οἶδ' ὅτι καὶ λέγειν ἄλλο) καὶ ἑστὼ ὡς οὗτοι δεδωροδοκῶσασιν, ὑμῶς τῶν ἀπὸ καὶ τῶν ἐπιτοῖς οἷα δε ἀπενέγκασθαι. ἐπὶ τόνου καὶ κείσεσσι σκοπιῦτε, ὡς ἄνδρες ἀθληταῖοι, τίνας ἐνεκα ἐγὼ μηδὲν ἠδικηκότων τούτων κατηγόρεῖν ἀπὸ πρὸς ἡμῶν, οὐ γὰρ δὴ ῥησῶσθαι ἢ δὲ πολλοὺς ἐχθροὺς ἔχοντες, οὐδὲ ἀσφαλές. ἀλλ' ὑπὸς μοι πρὸς τῶν ἀπὸ πρὸς ἡμῶν, οὐδὲ μία. τί οὐκ ἐφοβῶσθαι πρὸς σῶσθαι, καὶ δεῖ δειλίαν, ταῦτῶν ἠγῶσθαι σωθηῖα; καὶ γὰρ ταῦτα ἀδικεῖσθαι αὐτὸν λέγειν καὶ τοι, μηδὲν ὄντος ἀισχρῶν, δεινοῦ, μηδὲ ἀδικηματος ὡς σὺ φῶς. εἰ γὰρ αὐ-

ή τούτοις προσήκη παρ' είν, τοις αὐτοῖς ἠδ' ἠπικότες, ἀλλ' ἄ
 οὐδ' ἔγωγε ταῦτα, ἀλλ' ὅτι σου κρατηροῦ, συμφορῶν τῶν
 δια. ἵνα ἀργύριον λάβω ὡς δὲ σὺ; καὶ πότερον κρείτ-
 τονίω μοι, ὡς δὲ φιλίππου λαβεῖν τὸ διδόντος πολλῶν,
 καὶ μηδένος τούτων ἐλαττόν, καὶ φίλον κακείνον ἔχειν ἢ
 τούτους ἢ ἴσταν γὰρ αἱ ἴσταν φίλοι μοι τῶν αὐτῶν κεραιωνη-
 κόπ. οὐδὲ γὰρ νῦν ἔχθραν παρ' ἐκείνῳ ἔχουσι πρὸς ἐμὲ.
 ἀλλ' ὅτι τῶν περὶ ἡμῶν οὐ μετέσχηκα) ἢ ὡς δὲ τού-
 των, ἀφ' ὧν εἰλήφασαι, μεταίτην, κακείνῳ τὸ ἔχθραν εἶναι καὶ
 τούτοις; καὶ τοῖς αὐτοῖς ἀιχμαλώτοις ἐκ τῶν ἰδίων, τοσού-
 των χρημάτων λιπαράται; μικρὰ δὲ ἀξιοῦ ὡς δὲ τού-
 των αἰσθῶς μετ' ἔχθρας λαμβάνει; οὐκ ἐστὶ ταῦτα ἀλλ'
 ἀπὴν γέλα μὴ τάλιθῃ, καὶ ἀπεσχόμην τὸ λαβεῖν, τὸ
 δικαίου, καὶ τῆς ἀληθείας ἐνεκα, καὶ τὸ λοιπὸν βίου νο-
 μίζων ὡς περ' ἄλλοι πνὲς παρ' ὑμῖν, καὶ αὐτὸς, ὡν ὅτι πε-
 κῆς, πρὸς τὸν σέδαμ' καὶ οὐκ αἰταλλοκίτεον εἶναι μοι τὴν
 πρὸς ἐμὰς φιλοτιμίαν, οὐδ' ἐνὸς κέρδους. μισῶ δὲ τού-
 τοις, ὅτι μορθηροὶ καὶ θεοὶς ἔχθρας εἶδον ἐν τῇ πρὸς
 βεία, καὶ ἀπεσέριψα καὶ τῶν ἰδίων φιλοτιμιῶν, ὅτι τὴν
 τούτων δωροδοκίαν, πρὸς ὄλιον δουλοπρεπὲς ὑμῶν τὴν
 πρὸς βείαν ἐχθρότητα. κρατηροῦ δὲ νῦν, καὶ ὅτι τὰς δὲ
 θυμῶν ἦκα, τὸ μέλλον πρὸς ἡμῶν, καὶ βουλομένης
 ἀγῶν καὶ δικασθῆναι μοι διωρεῖσθαι παρ' ὑμῖν, ὅτι πᾶσαν
 πᾶσι ἐμοὶ καὶ τούτοις πᾶσα ἔλα. καὶ δὲ δόξα, δὲ δόξα
 (ἐρήσειται γὰρ ὡς ἀδελφοὶ δικασθῆναι πάντα ἀφ' ὧν πρὸς ὑ-
 μῶν) μὴ τότε μὲν τούτοις συνωπασσάσθαι με τὸν μη-
 δοποιῶν ἀδικουμένῳ νῦν δὲ ἀγαπητοῦ κότες ἦτε. πᾶσα
 πασι γὰρ ὡς ἀδελφοὶ ἀβελήτοι, ἐκλελυθῆναι μοι δοκεῖτε, καὶ
 παρ' εἶναι ἀναδρῆναι τὰ δεινὰ. ἐτέροις δὲ πᾶσιν ὄσον-
 τες οὐ φυλάττετε, οὐδὲ φροντίζετε τῆς πόλεως, πάλαι
 κατὰ πολλοὺς καὶ δεινοὺς ἔσποισ ἀδικουμένων, οὐκ οἴεσθε
 δεινὸν εἶναι καὶ ὑποφύεις; (καὶ γὰρ εἰ π σιωπῶν ἐγνώκειν,
 νῦν λέγειν ὅτι ἀγροῦμα) ἵτε δὴ πᾶσι πῦθοκλῆα τοῦτον,
 τὸν πῦθοδωρον. τούτῳ πᾶσι φιλοφροσύνῃς ἐμερῆ-
 μιν ἐγὼ καὶ ἀπὸ ἐμοὶ καὶ τούτῳ γέροντι, εἰς τὴν ἡμέ-
 ραν ταύτην, οὐδὲν. εἶδ' ἐμὲ ἔπειτα με νῦν ἀπαντῶν,
 ἀφ' οὗ πρὸς φιλίππου ἀφικταί, καὶ ἀναλίσκῃ πῦθ
 τυχεῖν, ἀπεπῆδησεν δὲ πρὸς, μὴ πῆς ἀπὸ τῶν ἰδίων λαλοῦντα
 ἐμοί, μετὰ τῆς αἰσχίνου πρὸς ἐρχεται τὴν ἀγροῦ κύνῳ, ὅτι
 β. υλοῦται, καὶ σκοπεῖ. ἐκείνῳ δεινόν, ὡς ἀδελφοὶ ἀβελή-
 τοι, καὶ χέτλιον, τοῖς μὲν τὰ φιλίππου πρὸς ἡμῶν ἡρη-
 μέροις πρὸς ἀβελή, οὕτως ἀκρῆβῃ τὴν παρ' ἐκείνου
 πρὸς ἐκείνους αἰσθῶν ὑποφύειν, ὡς ἐκείνον ὡς περ' ἐρα-
 νει παρεστηκότος αὐτῆ, μὴ δὲ ὡν αὐτὸν ἐπὶ πρὸς πρὸς. μηδὲν
 ἢ γένοιται λήσων ἀλλὰ φίλους τὸ νομίζω οὐκ ἀπὸ ἐκείνῳ
 δοκῆ, καὶ μὴ φίλους ἀσάτω. τοῖς δὲ πρὸς ὑμῶν ζῶσι,
 καὶ τῆς παρ' ὑμῶν πῆς γλιχομένων, καὶ μὴ πρὸς δὲ δὲ
 κόσι ταύτην, τοσούτων κωροῦται καὶ τοσούτο σκοτός
 παρ' ὑμῶν ἀπαντῶν, ὡς τὸ πῆς ἀληθείας τούτοις ὄξισου
 νῦν ἐμὲ ἀγροῦ ζῶσαι καὶ ταῦτα παρ' ὑμῖν, τοῖς ἀπαντῶν εἰ-
 δῶσι. βούλεσθε οὐκ εἰδέναι καὶ ἀκούσαι τὸ τούτων αἰ-
 πον; ἐγὼ δὲ πρὸς πρὸς. ἀξιοῦ ἢ μηδὲν ἀχθεσθῆναι μοι λέγοντι
 τάλιθῃ, ὅτι ἐκείνους μὲν ἐν οἴμασιν ὡς ἔχον καὶ ψυχῶν
 μίαν, πᾶσι θυμῶν καὶ φιλεῖ τοῖς ἑαυτὸν εὖ ποιοῦν-
 τας, καὶ μισεῖ τοῖς πᾶσαν. ὑμῶν ἢ ἡμῶν, πρὸς πρὸς
 μὲν, ἔτε τὸν εὖ ποιοῦντα τὴν πᾶσαν, αὐτὸν δὲ ποιεῖν ἢ
 γαίτε, ἢ τὸν κακῶς ἀλλ' ἔτε πρὸς πρὸς, ἐκείνῳ πρὸς ὄξισου
 πρὸς, ὡς ὡν πρὸς πρὸς πολλοῖς, ἔλεος, φρόνος, ὄξισου.
 γαίτε πρὸς πρὸς πρὸς, ἀλλὰ μὲν. αἱ γὰρ ἀπαντῶν πῆς ἐμὲ γὰρ
 οὐδὲν βουλομένων εἶναι

pacto eos tractari conueniat. qui ipsi deliquerunt? Verum non propter hæc, sed cur te accuso? Per calumniam nimirum, vt abs te nummos extorqueam? vtrum autem præstabilius mihi fuisset, à Philippo accipere multum largiente, & nemine istorum minus, & amicū etiā illū habere, & istos? (essent. n. essent amici mihi, si in earundem rerum societatem venissem. Neque enim nunc paternas inimicitias exercent mecum: sed propter actorum communitatem recusant) an ab istis aliquid de acceptis emendicātem, tum illius, tum istorum suscipere inimicitias? cum captiuos priuatis sumptibus tanti redemerim, pauca turpiter ab istis velle capere & per simultatem? Non ita sunt hæc. Sed & vera renunciaui, & à corruptelis abstinui, propter iustitiam & veritatem & vitam reliquam: existimans fore, vt mihi, quem admodum & aliis quibusdam apud vos, si bonus vir essem, honos haberetur: neque commutandum esse mihi vestri studium vlllo emolumento. Istos autem odi, quòd improbos esse, & sacrilegos, in legatione animaduerti: & per istorum corruptelas, etiam priuato in eo honore sum spoliatus, cum vos toti legationi succenseretis. Accuso autem nunc, & rationem reddi postulo, propter curam rerum futurarum: & lite iudicioque declarari volo apud vos, ea quæ à me & ab istis facta sunt, inter se pugnare omnia. Et vereor, vereor (dicā. n. iudices, quicquid sentio, apud vos) ne tum me quoque eodem cum istis reu implicetis, criminis omnis experte: nūc autem nimium his negligentes, & supini. Prorsus enim, Athenienses, dissoluti mihi esse videmini, & eò vique differre feruorem, dum in mala incidatis: quibus dum alios conflictari videris, non cauetis, neq; mouemini, tamen si res publica multis iam diu, & diris modis lædatur. An non graue ac penè incredibile videtur esse vobis: (Est enim aliquid reticere statueram, nunc tamen facere non possum quin eloquar) Nostis utique Pythoclem istum, Pythodori F. cum eo ego coniunctissimè vixi, neque vlla inter me & illum in hunc vsque diem extitit offensio. Is nunc deuitat occursum meum, ex quo ad Philippum profectus fuit. Et sicubi mecum congregari necesse habet, resilit statim, ne se quis mecum videat colloquentem. Cum Aeschine autem circunquaque orbit forum, & deliberat, & meditat. Per acerbum profectò est. Athenienses, & indignum, in eos qui colere Philippum instituerunt, adeò excitatos eius in vtranque partem esse sensus, vt quisque putet, tanquam eo semper assistente, ne vllum quidem suum hic factum clam fore: sed & amicos existiment, qui illi placuerint, & inimicos similiter: iis autem qui ad nutum vestrum viuunt, & honorem à vobis expectant, eumque nullo emolumento commutatum volunt, tantum surditatis, & tantum tenebrarum à vobis occurrere, vt ego nunc ex æquo cum nefariis istis dimicem: idque apud vos, quibus nota sunt omnia. Vultis igitur nosse & audire huius rei causam? Dicam equidem. Peto autem, ne quid dicenti mihi verum succenseatis. Ille vnum habet corpus & vnum animum: toto pectore & amat bene de se merentes, & odit aduersarios. Veltrūm autem singuli, primū nec bene merentes de republica, bene de se mereri putāt, nec malè merentes: sed alia singulis maiori curæ sunt, per quæ sæpe abducimini ab officio, vt misericordia, inuidia, iracundia, supplicibus gratificando, aliis rebus infinitis. Nam vt alia effugas omnia, nunquam tamen eos effugies,

Reprehensio negligentie magistratum: & vigilantie Philippi commemoratio.

Dehortatio à misericordia, per contumeliam, ab infamia, atque periculo.

qui neminem talem esse velint. At singulatim ita commissis delictis, paulatim progressa, vniuersè tandem cedunt in reipublicæ detrimentum. Quale nihil hodie vobis committendum est, Athenienses: nec dimittendus is, qui tantis vos affecit iniuriis. Quæso enim vos, qui de vobis sermones erunt, si istum absoluetis? Athenis legati ad Philippum iuerunt quidam: Philocrates, Aeschines, Phrynon, Demosthenes. Quid tum? Hic præterquam quod nihil ex legatione accepit, captiuos priuatis sumptibus redemit: ille, qua pecunia vendiderat negocia ciuitatis, ea passim scorta emit, & pisces: & sceleratus ille Phrynon filium ad Philippum misit antequam in album virorum inscriberetur: Demosthenes nihil vel reipublica, vel se indignum fecit. Atque idem, cum & edilitates obiret, & triremes instrueret, etiam hos sumptus vltro faciendos existimauit, vt captiuos redimeret, neque vllum ciuium propter egestatem in ærumna esse pateretur: ille, tantum abstulit vt vllum de suo captiuum redimeret, vt totam prouinciam & amplius decies mille milites probè instructos, & simul plures mille equitibus è nostris sociis, vt captiuus Philippi fieret, adiutor fuerit. Quid igitur secutum est? Athenienses, cum is esset in iudicium adductus, olim norant. Quid autem? Eos qui pecuniam acceperant, & munera, qui probris affecerant semetipsos, Rem publicam, suos liberos dimiserunt: eos tum sapere, tum bene actum iri cum reipublica putarunt. De accusatore autem quid? esse attonitum, ignorare ingenium ciuitatis, non habere quò suos nummos abiciat. Ecquis, Athenienses, in hoc exemplum intuens, iustum se præbere volet? quis gratis agere legatum? si nec accipere, nec quàm ij qui acceperint, plus apud vos inuenire fidei licebit? quare nõ modo iudicium de istis, hodie facitis, non: sed & legem sancitis istis in omne æuum, vtrum propter pecuniam flagitiosè legati omnes hostium vtilitatibus seruire debeant: an gratuitò & sine corruptelis agere quæ vobis sunt vtilissima? Ac de cæteris nullo teste vobis est opus. A Phrynone autem missum esse filium vt constet, voca mihi testes.

T E S T E S.

Timarchi accusationem exagitat: & refutat argumentum de inuitatione legatorum, distinctione temporum.

Hunc non accusauit Aeschines, quod suum filium ad probrum misit ad Philippum: sed si quis adulescens, aliis forma præstantior, non cauens illam ex facie nasci solitam suspicionem, liberius postea vixit: eum impudicitia accusauit. Verum iam de inuitatione ac decreto vt dicam, faciendum est, parum enim abstulit, quin ea prima legationis acta, quæ me vobis in primis referre oportet, præterirem. Ego cum Senatûs cõsultum scriberem: ac rursus apud populum (cum quidem iis concionibus, in quibus de pace deliberatum erat, nihil dum neque de rationibus istorum, neque de iniuriis constaret) consuetudinis iure vsus, & laudavi istos, & in curiam inuitavi. Ac mehercule & Philippi legatos hospitio excepi, idque, Athenienses, omnino splendide. Nã cum viderẽ eos illic etiam eã rē gloriæ sibi ducere, vt beatis & splendidis: statim dixi me primum eis superiorem esse oportere, & magnificentia antecellere. Ea igitur iste nunc afferet & recesabit: ipse, inquiet, laudauit nos, & ipse legatos cõuiuio excepit: neque tempus illius facti distinguet. Facta aut illa sunt, antequam reipublica quicquam detrimenti cepisset, antequam palam factum esset, istos se vendidisse: cum legati primum recens aduenissent, & populo audiendum esset

τοὺς ἡγεμένους ὅτε ἀρτὴ μὴ ἦκον οἱ κωρίσθεις τὸ κωρῶτον, ἀκούσας ἡ εἰδὶ τὸν δῆμον πὶ λέγουσιν. εἰ δὲ πῶ ἡ εἰδὶ

τοὺς τὸν οὐ διαβόηται. ἢ δὲ ἐφ' ἐκείνου τούτων ἀμάρτια, καὶ μικρὸν ὑπορρέουσα, ἀθρόως τῇ πόλει βλάβη γίνεται. ὧν μὴ δὲν, ὡς ἀδρες ἀδελφοὶ, πάθητε τῆμερον, μηδὲ ἀνήτε τῆτον, ἐς ὑμᾶς τηλικαῦτα ἠδίκηκε. καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς πῆς ἐστὶ λόγος, καὶ ὑμῶν, εἰ τῆτον ἀφήσετε ἀδελφῶν ἐκείνων βόλου, πῆς ὡς φίλιππον τῆτον, φιλοκράτης, αἰχίνης, φρεῶν, δημοσίου, πῆς οὐκ ὀμνῶ, καὶ τὸ μὴ δὲν ἐν τῇ κωρίσθειας λαβῆν, τοὺς αἰχμαλώτους ἐν τῇ ἰδίων ἐλύσατο ὅ, ὧν τὰ τῇ πόλει κωρῶτα χρημάτων ἀπέδοτο, τούτων πόρνας ἠγόραζε, καὶ ἰχθὺς κωρῶν, καὶ ὀμνῶ, τὸν ἡὸν ἐπέμψεν φίλιππον κωρὶν εἰς ἀδρας ἐγγράφαι, ὀμνῶ φρεῶν ὀμνῶ δὲ ἀνὰ ἄξιον οὐτὲ πῆς πόλεως, οὐτὲ αὐτῆς διεκωρῶτα, καὶ ὀμνῶ, χρηρῶν καὶ ἐπιμαρῶν ἐπὶ καὶ ταῦτ' αἰετὸ δὲν ἐδελον τῆς ἀναλίσκεν, λυεῖται τοὺς αἰχμαλώτους, μὴ δὲν ἐν συμφορᾷ τῇ πολιτῶν δὲ ἐνδεῶν κωρῶν. ὅ, τοσούτου δὲ τῇ ὑπαρχόντων πῆς αἰχμαλώτων σωσῆ, ὡς δ' ὅλον τῆτον, καὶ πλείους ἢ μυριάς μὴ ὀπλίταις, ὀμνῶ δὲ πλείους ἢ χιλίους ἰππέας τῇ ὑπαρχόντων συμμάχων ὅπως αἰχμαλώτοι ἦσαν. φίλιππον συμπαρεσιδύασε. πῆ οὐκ ὀμνῶ ταῦτα ἀδελφοὶ λαβόντες. ἡ δὲ εἶσαν μὴ γὰρ πάλαι τῆς τοὺς μὴ χρημάτα εἰληφῶτα καὶ δωρεῶν, καὶ καταγκυλάτας ἑαυτοῖς, τῶν πόλιν, τοὺς ἑαυτῶν πῆς ἀφίεσαν, καὶ νοῦν ἔχεν ἠγοῦτο, καὶ τῶν πόλιν διδωεῖται, τὸν ἡ καταγκυλάτας πῆς ἐμβεβροστέεται, τῶν πόλιν ἀγορεῖν, οὐκ ἔχεν ὅποι τὰ ἑαυτῆ ρίπτει, καὶ πῆς, ὡς ἀδρες ἀδελφοὶ, τῆτον ἰδῶν τὸ κωρῶτα εἰρημῶ, δικαίον αὐτῶν κωρῶτα εἰδελέσει, πῆς κωρῶτα κωρῶτα βόλου, εἰ μῆτε λαβῆν, μῆτε τῇ εἰληφῶτων ἀξιοπιστότερον παρ' ὑμῶν εἶδὲν ὑπαρῆσαι, ὡς τε οὐ μόνον κέμετε τῆς πῆς μερον, οὐ, ἀλλὰ καὶ νόμον τούτοις τίθεσθε εἰς ἀπαντα τὸν μὴ ταῦτα χρόνον, πότερον χρημάτων αἰσθῶν ὑμῶν τῇ εἰρημῶν κωρῶτα βόλου ἀπαντας κωρῶτα, ἢ κωρῶτα ὑμῶν τὰ βέλπια ἀδωροδοκῆτως, ἀλλὰ μὴ κωρῶτα μὴ τῇ ἄλλων, οὐδενὸς κωρῶτα εἰδῆ μῆς τῶν, ὡς ἡ τὸν ἡὸν ἐπέμψεν ὀμνῶν, κᾶλει μοι τούτων τοὺς μῆς τῶν.

Μάρτυρες.

Τούτων μὴ τῶν ἐκ ἐκεῖνον αἰχίνης, ὅτι τὸν αὐτῶ πῆς εἰς ἀίχμη κωρῶς φίλιππον ἐπέμψεν. εἰ δὲ πῆς ὧν ἐφ' ἡλικίας, τῶν ἰδῶν ἐτέρον βελτίαν, μὴ κωρῶτα βόλου τῆς ἐκείνης τῆς ὀφείας ὑποψίαν, ἰταμώτερον τῆς μὴ ταῦτα εἰρημῶτα βόλου, τῆτον ὡς πεπορῶ μῆς κέμετε. φέρε δὲ κωρῶτα πῆς ἐστῶσεως καὶ τῆς ψηδίσματος εἶπω, μικρὸν γὰρ, ἀμάλιστά με δὲ κωρῶς ὑμᾶς εἰπεῖν, παρῆλλον. τῆς κωρῶτα εἰμῆνης κωρῶτα βόλου, γράφων τὸ κωρῶτα βόλου ἐγὼ, καὶ πάλιν ἐν τῶ δῆμῶ, τοὺς ἐκκλησίαις, ἐν αἷς ἐμέλλετε βουλεύεσθαι, καὶ τῆς εἰρήνης, εἰδενὸς ἔτε λόγου πῶ κωρῶτα τῆτον, οὐτ' ἀδικημάτων ὄντος φανερῶ, τὸν νόμον ἐδος ποίων, καὶ ἐπήνεσα τούτοις, εἰς τὸ κωρῶτα εἰμῆνης ἐκείνης, καὶ νῆ δὲ ἐγὼ γὰρ, καὶ τοὺς κωρῶτα φίλιππον κωρῶτα βόλου ἐξέμισα, καὶ πῶν γὰρ, ὡς ἀδρες ἀδελφοὶ, λαμκωρῶς, ἐπειδὴ γὰρ ἐώρῶν αὐτοῖς, καὶ ὅτι τοῖς τοιοῦτοις ἐκεῖ σεμνημονοῖς ὡς δὲ δαίμονας εἰ λαμκωρῶς δὲ δὲ ἠγοῦμεν ἐν τούτοις κωρῶτα αὐτοῖς κωρῶτα εἰμῆνης αὐτῶν, καὶ μεγαλοφυχρότερος φανεραται. ταῦτα δὲ παρέξεται νῦν εἰδῆ λέγων, ὡς αὐτῶς ἐπήνεσεν ἡμᾶς καὶ αὐτῶς εἰς τὰ τοὺς κωρῶτα βόλου τῶ, πότε οὐ διορίζων. εἰ δὲ ταῦτα κωρῶτα τῶ πόλιν ἠδίκησθαι πῆς φανεραται τούτοις κωρῶτα εἰμῆνης αὐτῶν.

συνε-

συνεργόν δῆλος ἴω τῶ φιλοχάρει, οὐτ' ἐκείνος τοιαῦ-
τα γράφων. αἱ δὲ ταῦτα λέγει μὲν ἀπὸ τοῦ χρόνου,
ὅτι τῶ ἀδικημάτων εἰσὶ πολλοί. καὶ ταῦτα δ', οὐδὲν
ἐμοὶ πρὸς τοὺς οἰκείους, οὐδὲ κοινὸν γέρονε. λέγει τὴν
μῆνυσιν.

Μαρτυρία.

Ἰσως τοίνυν ἀδελφός αὐτῶ συνέρει, φιλοχάρει καὶ ἀφρό-
βητος, πρὸς οἷς ἀμφοτέρους ὑμῖν, πολλὰ καὶ δίκαια ἐ-
στιν εἰπεῖν. ἀνάγκη δ', ὡς ἀδελφοὶ ἀδελφῶν, καὶ παρρησίας
διελεγεσθῆναι, μηδὲν ὑποσελλόμενον. ἡμεῖς ἀφρόβητοι, ὅ-
σιν φιλοχάρει, ἴσμεν σὲ μὲν τὰς ἀλαβαστροθήκας γρά-
φοντα, καὶ τὰ τυμπανα, τοῦτο δ' ἡραγματίας, καὶ τοὺς
τυρόντας ἀποφάσι. καὶ οὐδεμίαν κακίαν ταῦτα. ἀλλ'
οὐδὲ στρατηγίας γὰρ ἄξια. φρεσὶ βλαβῶν, στρατηγῶν, τῶν με-
γίστων τιμῶν ἡξιώσασκεν. εἰ τίνω μηδὲν ὑμῶν ἡδίκηει μη-
δέως. οὐχ ἡμεῖς χάριν ὑμῖν οὐδεὶς, ἀλλ' ὑμεῖς ἡμῖν δι-
κῶς ἀπέροιστε τούτων. πολλοὺς γὰρ ὑμῶν μάλλον ἀξίους
τιμῶν εἶναι, παρ' ἡμῖν. ὑμεῖς ἐσεμνύνοντες. εἰ δὲ δὴ
καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἐμῶν, ἡδίκηκας τις ὑμῶν, καὶ ταῦτα
τοιαῦτα, πῶς μάλλον ἀμισοῖσθε δικαίως, ἢ σωζοῖσθε; Β
ἐγὼ μὲν οἶμαι πολλὰ βιάσονται τοίνυν Ἰσως, μεγαλό-
φωνοι καὶ ἀναιδέες ὄντες, καὶ τὸ συγγνώμη ἀδελφῶν βοη-
θεῖν, προσεληφότες. ὑμεῖς δ' ἡμῖν ἡττάσθε. ἐκείνο ἐνδυ-
μούμενοι, ὅτι τοῦτο μὲν τούτου προσήκει φρονήσειν ὑ-
μῖν ἢ τῶ νόμῳ, καὶ ὅλης τῆς πόλεως, καὶ ὡς πάντα,
τῶν ὀρκῶν, οἷς αὐτοὶ ἐβόησαν ὁμομηκότες, καὶ γὰρ εἰ τινων
δεδύλωται τοῦτο ἰσχυρῶς, πότερ' ἀμὲν ἀδικῶν φαίνε-
ται τὴν πόλιν, ἢ καὶ ἀδικῶν, σκοπεῖτε. εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδι-
κῶν, κατὰ νόμον δέειν. εἰ δ' ὅλως καὶ ὅποιον ἐπιτρέψαι
δεδύλωται, οὐ γὰρ ἐκρύβδλω ὅστις ἢ ψήφος, λήσει τοὺς
θεοὺς, ἀλλὰ καὶ τὸ, καὶ πῶντων ἀρετὰ ὁ τιθεὶς τὸν νό-
μον εἶδε, τὸ κρύβδλω ψήφισσιν. διὰ τῶν τούτων μὲν
ἐδέεισθε τὸν ἑαυτῶν καταχρησθέντων ὑμῶν. οἱ θεοὶ δὲ
εἰσονται καὶ τὸ δαιμόνιον, τὸν μὴ τὰ δίκαια ψήφισσιν ἰσχυ-
ρῶν κρατῶν ὅστις ἐκείνῳ τὰς ἀρετὰς ἐλπίδας τῆς
πατρίδος καὶ αὐτῶν, τὰ δίκαια γνόντα, καὶ τὰ προσήκοντα,
ἀρετῶν ἰσχυρῶν, ἢ τὴν ἀφαιρῆ καὶ ἀδικῶν χάριν τοῦτο
καταδέσθαι, καὶ ἀφαιρῆ τῶν, ὅς αὐτῶν ἑαυτῶν κατα-
μῆνυσιν. τίνα γὰρ αἰγίην μῆνυσιν μείζονα ὡς ἀδικῶν
τῶ πολλὰ καὶ δεινὰ πεπρασθέντων σοι, ἢ σε καὶ σεαυτῶν;
ὅς γὰρ ἀφαιρῆς χεῖρα τὸν φανερὸν πῶσιν, βουληθέντα
τῶ σοὶ πεπρασθέντων μὲν, πηλικαυτῆ καὶ τοιαύτη συμ-
φορὰ ἀφαιρῆν. δῆλον ὅτι δεινὸν αὐτῶ παθεῖν σαυ-
τὸν ἢ ληπίδες, εἰ πύθοντο. οὗτοι τὰ πεπρασθέντων σοι τῶ-
το τίνω, ἀπὲρ ὑμεῖς δὲ φρονήτε, καὶ αὐτῶ συμβήσε-
ται τούτῳ πεπρασθέντων οὐ μόνον κατὰ τῶν, ὅτι παμμέ-
γδεις σημεῖον ὅτι τῶν πεπρασθέντων μὲν ἀλλ' ὅτι καὶ κα-
τηγορῶν, ἐκείνοις τοὺς λόγους εἶπεν, ὅτι κατ' αὐτῶν ἴδιον ὑ-
παρῆσαν. ἀλλὰ ὡς ἐσὶν σὺ δίκαια, ὅτι τῶν ἑκείνων
ταῦτα δῆπου ταῦτα καὶ καὶ σοὶ προσήκει τοῖς ἄλλοις
ἰσχυρῶν. ἔλεγε τοίνυν τότε πρὸς τοὺς δικαστὰς, ὅτι δπολο-
γησεται δὲ δημοσθένης ἑαυτῶν, καὶ κατηγορήσει τῶν ἐ-
μοὶ πεπρασθέντων μὲν. εἴτα αὐτῶ ὑμεῖς ἀπαγάγη τῶν λόγων,
νεανίδεσθαι, καὶ ἀφαιρῆν ἐρεῖ πῶς; τῶ δικαστὰς ἀπα-
γαγὼν δὲ τῶν ὑποδέστω, ἀγρόμην τὸ πρῶτον αὐτῶν
ὑφελόμενος μὴ σὺ γὰρ ἀλλ' ἑαυτῶν ἀγανίση, ἑαυτῶν τούτων
δπολοῦ. τότε δ' ἰσχυρῶν ἐκείνων, ἔλεγε σοὶ κατη-
γορεῖν καὶ λέγειν ὅτι ἐβούλου. ἀλλὰ μὲν, καὶ ὅτι τοῖς
δικαστὰς ἔλεγε, οὐδὲνα μῆνυσιν ἔχων, ἐφ' οἷς ἐκείνων, τὸν ἀποφάσι ὡς ἀδικῶν.

A quid dicerent: cum nondum vel istum patrocinari Philocrati, vel illum talia esse decreturū, constaret. Si igitur talia dixerit, mementote temporum, quae iniuriis antecesserunt. post autem nulla mihi cum istis familiaritas aut societas intercessit. Recita testi- monium.

TESTIMONIUM.

Fortassis autem frater ei patrocinabitur Philochares & Aphobetus, quorum utriusque multa & aequa respōdere poteritis. Necessae autem est, Athenienses, libere loqui, nihilque dissimulare. Nos Aphobete, & tu Philochares, scimus te quidem alabastrothecas pingere solitum, & tympana: illos vero notarios & vulgares fuisse homines. Atque haec ut ab omni sunt improbitate remota, sic neque imperij dignitatem merentur. Legationibus, imperiis, maximis honoribus vos ornauimus, quod si nemo vestrum quicquam delinqueret: non nos merito vobis vlllo nomine, sed vos nobis de his iure gratiam haberetis. Multis enim honore quam vos dignioribus praeteritis, vos extulimus. Sed si quis vestrum in illis ipsis, qui vobis habebantur, honoribus deliquit, idque tanta in re: quanto magis odio quam conseruatione digni estis: multo equidem opinor. Vim autem fortasse facient, ut homines vocales & impudentes, atque illa re freti: non vitio vertendum, fratri capitulari, vos autem nolite succumbere: illud cogitantes, conuenire illis, ut istum curent vobis, ut leges & totam rempublicam, & praeter omnia, iusurandum, quo dato ad iudicandum sedetis. Quod si rogant vestrum aliquos, ut illum seruaretis, illud considerate: utrum ita rogarint, si insons reperiretur: an, si in rempublicam iniurius? Si insons: & ego censeo. Sin omnino, quicquid deliquisset: id rogarunt, ut nullum periculum recusaretis. Non enim si occulta suffragia sunt, latebunt deos, sed & hoc vidit, & omnium rectissime prouidit legislator, ut clam suffragia ferrentur. Cur? ut nemo eorum sciret, quis ei esset gratificatus: sed dii sciret, & numen, eum qui iniqua pronunciaisset. A quibus praestabilius est, singulos sibi & liberis, iusta quae sunt pronunciando, spem bonam reservare, quam obscuram & incertam gratiam istorum captare, & absolueret istum, qui in se ipse dixit testimonium. Quo enim alio maiore teste probem Aeschine, te multa, & non ferenda in legatione designasse, quam te teste contra teipsum? Quod enim eum, qui aliquid eorum quae in legatione egisti, palam facere voluit, in tantam & talem calamitatem conueniendum esse censuisti: ex eo constat, pessime tecum acturi te putasse, si tua facinora iudices comperissent. Illud igitur eius factum in eius fraudem, si sapitis, esse factum intelligetis: non eductaxat, quod ingens signum est, qua ratione legationem obierit: sed quod in accusando, ea verba protulit, quae nunc in eum possint retorqueri. Quod enim ius accusando Timarcho constituit: id etiam ab aliis usurpatum in te valere debet. Tu autem dicebat ad iudices: Defendet eum Demosthenes, & mea legatione accusabit: & si vos a causa abduxerit, strenue declamabit, & passus iacetabit: quododo? quid? Abdaxi a causa, iudices, & surrepto eis negocio abij. Nequaquam vero sed quibus de reb. cotrouersia est, ad eas respodeto. Tu igitur cum illum accusares, criminari tibi & dicere licebat, quicquid libebat. Qui & ad iudices dicebas te, qui nullum actionis tuae teste haberes, ipsum hominem habere.

Deprecationi fratrum Aeschinis, non relinquendum esse locum.

Rursus accusatione Timarchi inuidiosè exagitat, & dicta quadam in aduersariū retorquet.

*Quam populi sermo celebrat creber, irrita nunquam
Fama cadit penitus: dea quadam cum sit & ipsa.*
Atqui & te Aeschine hi oēs dicūt ex legatione accepisse pecuniā. Itaque in te quoq; illud, profectō valet:
*Quam populi sermo celebrat creber, irrita nunquam
Fama cadit penitus.*

Nam quōd te longē plures quam illum criminantur, id cuiusmodi sit, considera. Timarchum, ne finitimi quidem omnes norant. Vos autem legatos, nemo vel Græcorum, vel Barbarorum est, qui pecuniā accepisse ex legatione non dicat. Quare si fama verax est: contra vos etiam valet vulgaris ille rumor: cui fidem esse habendam, quædam dea cum sit & ipsa. Et sapientem fuisse poetam versuum autorem, tu ipse definiisti. Præterea collegit iambos, si diis placet, & prolixè recitavit, veluti:

*Malam improborum consuetudo cui placet,
Is qui fiet vir, non rogo: sciens satis
Sodalium illum convenire moribus.*

Eum igitur qui ad gallos gallinaceos ingreditur, & cū pittalaco obambulat, & eius generis alia cum dixisset: ignoratis, inquit, cuiusmodi sit existimandus. Proinde & in te iam isti mihi nunc erunt opportuni, Aeschine: quos si ad iudices dicam, rectè convenienterque dicā: cui consuetudo placet Philocratidis, & eadem obeundæ legationis ratio: de eo nihil rogo: pecuniam eum accepisse sciens, ut Philocratem, qui constitetur. Cum autem orationum scriptores & sophistas alios cognominet, atque exagitare studeat: eum ipsum talem esse cōstabit. Hi enim iam bi è Phœnice sunt Euripidis: quā fabulam nunquam vel Theodorus, vel Aristodemus egit: apud quos iste tertias partes actitavit: sed Molon representavit, & quispiam fortassis alius veterum histriionum: Antigonom autem Sophoclis sæpe Theodorus, sæpe Aristodemus egit: in qua factos iambos præclarè & vobis utiliter, quos sæpe iste recitavit, & in promptu habet, prætermisit. Nostis enim hoc scilicet, in omnibus fabulis Tragicis, eximium veluti præmium virtutis hoc esse tertianis actoribus, ut tyrannorum habitu & sceptrā gerentes, in scenam ingrediantur. Eos igitur iambos in ea fabula considerate, quales poeta Aeschini Cræonti recitandos tribuerit: quos iste nec sibi ipsi dixit in legatione, neque iudicibus recitavit. Recita.

I AMBI SOPHOCLISEX

Antigona.

De tuenda patria.

*Pernosse mentem nullius queas viri,
Taciōse sensus pectoris deprendere,
Diu antequam versetur in republica.
Nam quisquis tibi cuius imperium gerit
Mecum subactis ora degeneri tenens,
Mutamque linguam: haud consulto salubriter,
Culrandus est & hoc & omni tempore.
Ictumque amicum patriæ qui prætulit,
Habetor improbus vir, & civis malus.
Sed ipse magnus idque Jupiter sciat,
Qui cuncta vigili semper lumine aspiciit
Mimic tacebo, si quid ingruat mali
Urbi, vel vitæ cum periculo meæ.
Nec urbis huius hostis impius, mihi
Amicus esto. Nam considero satis,
Portum salutis patriam esse civibus:
Cui dum venius prosper aspiraverit,
Ex illa amicos nobis eligi decet.*

Οὐτ' ἀφ' φίλον ποτ' ἀδρα δυσμενῆ χθονός.
Ἡδ' ὅστιν ἢ σώζουσα, κ' αὐτῆς ἐπι,

Φήμη δ' οὐ τις πάμπαν δπόλλυ, λῶ πνα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζωσα. Διὸς γὰρ τίς ὅστι κ' αὐτή.

Οὐκοῦν αἰσχίνη καὶ σὲ, πάντες οὗτοι χεῖματ' ἐκ τῆς
πρεσβείας φασὶν εἰληφέναι. ὡς τε κ' κ' σου δήπουθεν
Φήμη δ' οὐ τις πάμπαν δπόλλυ, λῶ πνα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζωσιν.

Ὅσα γὰρ αὐτὸν πλείους ἢ ἐκείνον αἰπώντα, θεωροῦσιν
ὡς ἔχει τὸν μὲν τμήρχον, ἐδὲ οἱ πρεσβύωσι πάντες ἐγ-
γνωσκόν ὑμῶς ἢ τοῖς πρεσβύτοις, οὐδέ τις ἐλλείων, ἐδὲ βαρ-
βαρῶν ἔσθ' ὅς τις οὐ φησι χεῖματ' ἐκ τῆς πρεσβείας εἰ-
ληφέναι. ὡς τ' εἴπερ ἀληθὴς ἡ φήμη καὶ καθ' ὑμῶν ὅστιν ἡ
πρῶτα τῶν πολλῶν. λῶ ὅτι πρὸς τῷ δέ, καὶ διὸς γὰρ τίς
ἐστὶ καὶ αὐτή. ὅτι σφόδρ' αὐτὸ πομπῆς ὁ ταῦτα ποιήσας
σὺ δῶριστας αὐτὸς ἐπὶ τοίνυ ἰαμβεία δήπου συλλέξας
ἐπέγραψεν οἶον.

Ὅς τις δ' ὀμιλῶν ἢ δέ, κηκοῖς αἰήρ,
Οὐ πάποτ' ἠερότητα γινώσκων, ὅτι.

Τοιοῦτός ὅστιν οἷς περὶ σέ, ται ξυμῶν.

Εἶτα τὸν εἰς τοῖς ὄρνις εἰσὶν (α, καὶ μ) πῖτταλακου πε-
ριόντα, καὶ τοιαῦτ' εἰπὼν γνοεῖτ' ἔφη, ποῖόν τινα ἡγεῖσθαι
δεῖ; οὐκοῦν αἰσχίνη κ' κατὰ σου ἰαμβεία ταῦτ' ἀμήσοι
νῦν ἐμοί. καὶ ἐγὼ λέγω πρὸς τοῦτοις, ὀρθῶς κ' πρεσβυ-
κόντας ἔρεθ. ὅς τις δ' ὀμιλῶν ἢ δέ, καὶ ταῦτα πρεσβυῶν
φιλοκράτει, οὐ πάποτ' ἠερότητα γινώσκων, ὅτι ἀργύριον
εἰληφεν ὁδοῖ, ὡσπερ φιλοκράτης ὁ ὀμολογῶν. ἰσχυρῶς
τοίνυ καὶ σοφιστῶν ἀποχρῶν τοῖς ἄλλοις καὶ ὑβρίζει
πειροδύμος. αὐτὸς δ' ἐξελε χθῆσέ, ται τοῦτοις ἀν' ἐνοχρῶ, ταῦ-
τα μὲν γὰρ τὰ ἰαμβεία ἐκ φοίνικος ὅστιν δριπέδου. τῆτο
ἢ τὸ δράμα, ἐδὲ πάποτε, ἔτε θεόδωρος, ἔτε ἀριστόδημος
ὑπεκρίνατο, οἷς ὁδοῖ τὰ ξῖτα λέγων διετέλεσεν ἀλλὰ μό-
λων ἡρώηζε, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος τῶν παιλαίων ὑπο-
κρίτῃ, ἀνιγνῶν ἢ σοφοκλείους, πολλὰ κ' μὲν θεόδω-
ρος, πολλὰ κ' δὲ ἀριστόδημος ὑποκρίσθαι. ἐν ἡ πεποπι-
μῶν ἰαμβεία καλῶς καὶ συμφέροντος ὑμῖν πολλὰ κ'
δοῖτ' εἰρηκῶς, καὶ ἀκερβῶς ἐξέπιστάμυρος, παρέλιπον. ἴ-
σε γὰρ δήπου τῆδ', ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι τοῖς ξαρι-
κοῖς, ἐξαιρέτον ὅστι ὡσπερ γέρας τῆ τοῖς ξιταγωνισταῖς,
τὸ τοῖς τυράννοις, καὶ τοῖς τὰ σὴπῖρα ἔχοντας εἰσέναι.
ταῦτα τοίνυ ἐν τῷ δράματι τούτου σκέψασθε, ὁ πρέων
αἰσχίνης, οἷα λέγων πεποιήται τῷ ποιητῇ, ὅτε πρὸς αὐ-
τὴν ὁδοῖ ὑπὸ τῆς πρεσβείας διελέθη, οὔτε πρὸς τοῖς δι-
καστῶς εἶπε, λέγα.

I AMBEIA ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

Ἐξ ἀνιγνῶν.

Ἀμήχανον ἢ παντὸς ἀνδρὸς ὄμμα δειν,
Ψυχλῶ τε ἔφρονημα ἔγνώμην, ὅρην αὐ
Ἀρχαῖς τε κ' νόμοισιν ἐξέβης φανῆ.
Ἐμοὶ γὰρ ὅς τις πᾶσαν διδουῶν πόλιν,
Μὴ τῶν ἀρίστων ἀπέται βουλοδύματων,
Ἀλλ' ἐκ φοβούτου γλώσσα ἐγκλείστας ἔχει,
Κάκιστος ἔσθ' νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ.
Καὶ μείζον ὅς τις ἀπὸ τῆς αὐτῆς πάξας
Φίλον νομίζει, τὸν οὐδαμῶν λέγω.
Ἐγὼ γὰρ, ἴσα Ζεὺς ὁ πᾶνδ' ὄρεθ' ἀεὶ,
Οὐτ' ἀσπῆσαιμι τλῶ ἀτλῶ ὄρεθ'
Στείρουσαν ἀσπίς ἀπὸ τῆς σωτηρίας
Θεοῖν ἐμαυτῶν. τῆτο γινώσκων ὅτι.

Πλείοντες ὀρθῶς, τοῖς φίλοις ποιούμεθα.

Τούτων ἔδεν αἰχμῆς εἶπε πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ ποσειδέα. Ἄλλ' αὐτὴ μὲν τῆς πόλεως, τὴν Φιλίππου ξενίαν, καὶ φιλίαν πολλὰ μείζονα ἠγάσασθαι αὐτὸν καὶ λυσιτελεῖσθαι ἔβρωσθαι πολλὰ φερόμενος τὰ σόφω σοφολογίᾳ. ἢ ἂν τὴν ὁρῶν σείχουσαν ὁμοῦ, τὴν ἐπὶ φωνῆς εὐαίεσαν, ἢ πρὸς εἶπεν ἔδεν πρὸς ἐξήγησεν ἀλλὰ τοὺς ἀντιπάλους, συλλέγει, καὶ συνέπρῳξεν, καὶ τοὺς βελόμυρους εἶπεν, διενεώλυσεν οὐκ ἀναμνησθεῖς, ὅτι ἢ δὲ ἔστιν ἢ σάλουσα, καὶ ταύτης ἐπιτελούσα μὲν ἢ μήτηρ αὐτῆς καὶ μητρίου σα, ἢ καὶ μητρίου τῆς ἡρώδιδος οἰκίας, ἢ ἐξ ἑξῆς τοσούτοις τοῖσι διδάσκων δὲ ὁ πατὴρ γραμματῆα, ὡς ἐγὼ ἡρώδιδος πρῶτον ἀνέω, πρὸς τὰ τῆς ἡρώδιδος ἰατρῆς, ὅπως ἠδ' ἠγάσασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἐν ταύτῃ γὰρ ἐστίν. ὑπογραμμὰ δόντες ἢ οὗτοι καὶ ὑπερπυλῆτες ἀπάσας τὰς ἀρχαίς, ἀργύριον εἰληφισαν, καὶ τὸ τελευτῶν ὑπὸ ὑμῶν γραμμὰ εἰς χειρὸς ὀνηθεῖς, δὲ ἐπὶ διῆφρησαν ἐν τῇ πόλει, πρὸς βίβλον δὲ ἀπέσταλτο νῦν εἶδεν ἐν ταύτῃ, τούτων οὐδ' ἐστὶν ἴατρος, οὐδ' ὅπως ὀρῶν πλάσσειται πρὸς εἶδος ἀλλ' αἰετῶν, καὶ κατέδυσεν, καὶ τὸ κατ' αὐτὸν, ὅπως ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐστὶν παρεσκεύασεν. εἶτ' οἱ σὺ σοφιστῆς καὶ ποιητὴς γὰρ οὐδ' ἰσορροπῶν, καὶ θεοὺς ἐχθροῦς ἢ ἀλλὰ πολλοὺς ἠγωνίσασθαι καὶ ἀειβῶν ἐξήπασσεν, ὑπερέβης, ἢ ἢ οὐδ' ἐπὶ τὸν ἐν τῇ βίβλῳ ὑπεκρίνω, ταύτῃ ζητήσας ἐπὶ τῇ πόλει ἢ βλάψαι πᾶσα, εἰς μέσον ἠγάσασθαι. φέρε δὲ καὶ πρὸς τὸ σόλωνος ὅτι εἶπε λόγον, σκέψασθε. ἔφη γὰρ τὴν σόλωνος ἀνακείδεται τῆς ἡρώδιδος τότε δημηγοροῦσαν σὺ φερόμενος πρὸς εἶδος, εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβιβλῶν, ἐπιπλήττων τὴν καὶ λαίδροῦ μύθους, τῆς τῆς πρὸς πρὸς πρὸς. καὶ τοὺς τὸν μὲν ἀδριανῶν τῆτον, οὐπω πενήκοντα ἐτη σαῖν ἀνακείδεται σαλαμίνοιο, πρὸ σόλωνος ἢ, ὁμοῦ δ' ἀνακείδεται ἐστίν ἐπὶ, καὶ τετάρτην εἰς πέννην χρόνον, ὡς δ' ὁ δημοκρῶν ὅτι τὸ πλῆθος τὸ ἡρώδιδος, οὐ μόνον οὐκ αὐτὸς ἠγάσασθαι τὸν χρόνον ἀλλ' οὐδ' ὁ πάππος αὐτῆς. τῆτον μὲν τὸν πέννην εἶπε τοῖς δικασταῖς, καὶ ἐμνήσασθαι, ἢ τῆς ἡρώδιδος ἠγάσασθαι τὴν πόλιν λυσιτελεῖσθαι, τὸ τὴν ὑχλῆν τῆν σόλωνος ἰδὲν, ἢ τὴν ἡρώδιδος, ταύτῃ οὐκ ἐμνήσασθαι, ἀλλὰ πᾶν τοῦ ἀντιπάλου. ἐμνήσασθαι μὲν γὰρ ἀρεσηκίνας σαλαμίνοιο ἀδριανῶν, καὶ δ' ἀνακείδεται ἡρώδιδος ἀδριανῶν, αὐτῆς εἶπη κομίζεσθαι τὸν ἰδὸν κίνδυνον ὑποβίβας ἐλεγεῖα ποιήσας ἢ δὲ τὴν μὲν χεῖρα ἔστωσε τῇ πόλει τὴν δὲ ὑπαρξουσάν αἰχμῶν, ἀπὸ ἡρώδιδος. εἶδεν δὲ ἠγάσασθαι βασιλῆος καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ὑμετέρας, ἠγωνίσασθαι ἀμφίπολι, ταύτῃ ἢ εἶδεν, καὶ ἀπέδοσθαι, καὶ τὰ ταῦτα γὰρ φωνῆ σὺ εἶπε φιλοκράτει, ἀξίον γὰρ οὐ γὰρ ἠγάσασθαι αὐτῶν μεμνήσασθαι, καὶ οὐ μόνον ἐν ταύτῃ τῶν ἐπίσπασεν ἀλλὰ καὶ ἐστὶν ἐλεγεῖων, οὐδὲ τοῦτομα ἐφθέρξασθαι τῆς ἡρώδιδος, ὑπερέβης ἐπὶ τῆς ἀντιπάλου πρὸς ὑμῶν, μεμνήσασθαι γὰρ δὲ τῆτον λέγοντ' αὐτὸν, ὅτι πρὸς ἀμφίπολεως εἶχον μὲν καὶ γὰρ λέγειν, ἢ δ' ἐγὼ ἡρώδιδος δημοκρῶν νει πρὸς αὐτῆς εἶπεν, παρέλιπον, ἐγὼ ἢ παρέλιπον, οὐδὲν ἐφω τῆτον ὡν ἐβίβασθαι εἶπεν πρὸς Φιλίππου ἔμοι παραλιπῶν. πᾶσι γὰρ αὐτῶν αἵματος, ἢ λόγου μετὰ δουρῶν πνι, ἀλλ' οἷμα χεῖρα εἰληφῶσα, καὶ ἠγάσασθαι πρὸς Φιλίππου, ἢ ὑπερέβης δὲ δὲ τῶν ὅπως ἐμνήσασθαι μὴ ἀποδῆ. λέγει δὲ ἡρώδιδος καὶ τὰ τῆς σόλωνος ἐλεγεῖα ταῦτ' ἢ εἶδεν, ὅτι ἢ σόλων ἐμνήσασθαι, τοῖς οἷος εἶδεν, ἀνθρῶποις, οὐ λέγειν εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα αἰχμῆ δὲ, οὐ. ἀλλὰ πρὸς βίβλον εἶσω τὴν χεῖρα ἔχοντα, οὐδ' ἐμνήσασθαι πρὸς τῆς καὶ ὑπογράμματα καὶ ἡρώδιδος τῆτον, ἢ δὲ δὲ σεμνολογῆσαι καὶ λογάσει δὲ δὲ μελετήσας καὶ φωνασήσας. οὐκ εἶπε δὲ καὶ δάσειν τηλικούτων καὶ τοσούτων ἀδ-

A Horum nihil sibi proposuit Aeschines in legatione: sed republica neglecta, Philippi hospitium & amicitiam longè pluris aestimavit, sibi que utiliora fore censuit: nihil motus omnino sapientis poetae Sophoclis autoritate. & cum noxam unà cum expeditione in Phocenses pergere videret, non praedixit, non antè denunciavit: sed contra occultavit, & adiuvit, & dicturis oblitit: non recordatus, hanc esse portum salutis, & in ea initiatè matrè suã & Iultrātè & fruem eorum qui eius opera uterentur, opibus, istos tantos viros educasse: & patrem suum (vt ego è natu maioribus audio) ad herois medici sanum docentem literas, vt potuerit illum quidem, sed in hac vrbe vixisse tamen: se verò & suos scripturæ operam dantes, & omnibus magistratibus inferuentes, nummos accepisse: denique scribas à vobis delectos, biennium in Tholo esse enutritos: & nunc se ex hac vrbe legatum esse missum. Horum nihil consideravit, neque vt reipublicæ prosper ventus aspiraret, procuravit: sed eam euertit & demersit: & quantum in se fuit, operam dedit, vt in hostium potestatem redigeretur. Nónne tu igitur literator es, & improbus? nónne tu scriptor orationum, & diu inuisus? qui, quæ in scena sæpe recitaras, & memoria probè tenebas, praeterieris? Quæ verò in tua vita nunquam repræsentaras: ea exquisita ad lædendū civem quendam, in medium attuleris? Agite verò & de Solone quid dixerit, considerate. Dixit Solonem dedicatum esse exemplum modestiæ oratorum, manum intra vestem tenentem: quo reprehendit & exagitat Timarchi petulantiam. At istam statuam nondum ante annos quinquaginta fuisse dedicatam, dicunt Salaminij. A Solone autem omnino ducenti sunt anni, & quadraginta, ad hanc ætatem. Quare artifex, qui eum gestum effinxit, non ipse solùm eo tempore non fuit: sed nec avus eius. Hoc igitur dixit iudicibus, & imitatus est. Id autem, quod gestu illo multo esset reipublicæ utilius, & animus Solonis inspicere tur, & mens: id non est imitatus, sed omnia potius contra fecit. Nam ille, cum Salamin desciisset ab Atheniensibus, & capite sancitum esset, nequis eius recuperandæ esset autor: priuatim periculum sibi deposcivit: & elegiacos versus quos fecerat, cecinit, & prouinciam reipublicæ restituit, & susceptum de decus aboleuit. Ille autem, quam rex Persarum, & omnes Græci vestram esse decreuerunt, Amphipolim, eam tradidit & vendidit: & eius senatusconsulti autorem defendit Philocratem, præclarè sanè. Neque enim ei Solonis recordari vacabat, neque id hic solùm fecit, sed & illuc cum venisset, ne mentionem quidem fecit eius regionis, propter quam legatus abierat: idque ipse vobis renūciauit. Meministis, n. profecto dicere eū. De Amphipoli & ego verba facere potuissem: sed vt Demostheni de ea dicendi esset locus, ideo præterij. Ego verò progressus dicebam, cum nihil eorum quæ ad Philippum dicere voluisset, mihi reliquisset. Facilius enim sanguine, quàm dicendi loco cuiquã cedere: sed putasse, accepta pecunia, aduersari Philippo non licere: qui pecuniã ea de causa largitus esset, ne id oppidū redderet. Age cape Solonis elegiã illam, & recita: vt sciatis etiã Soloni homines istius similes fuisse inuisos. Non cõcio habenda est, Aeschine, manu in sinu condita: sed obœnda legatio manu in sinu condita. Tu verò, cum eam illic porrexeris, & exhibueris, & hos contumelia affeceris: hic differis magnificè & propter miseram sententiolas, quas meditatus es, & vocis exercitationem, & pœnas esse daturum non putas, tot & tantorum sce-

Detorqueat versus Sophoclia ad exagrandum Aeschinis & natalis & praedictionem.

Aeschinis dictum de statua Solonis cauilatur.

Ierum: etsi pileolo capiti imposito obambularis & A in me conuicia dixeris: Recita tu.

ECEGIACI VERSVS SOLONIS.

De causis respublicas tum euercentibus, tum conferuandis.

Nostra quidem, fato Iouis, urbs non occidet unquam, Propriisq; diis salua manere potest. Nam Ioue nata, ferox hastaque, atque egide Pallas, Hanc regit, hostiles disuicietq; minas. Mœnia sed ciues stolidi, cupidiq; lucrorum Ardua subuerit per sua fœta student. Atq; ducum populi mala mens, elataq; corda, Accersunt pœnas & mala multa sibi. Non etenim placida didicerunt munere diuûm, Mentis finit, futuri nec temere modum. Despoliant ararium, & ipsa altaria diuûm, Per fas atq; nefas quo cumulentur opes. Furantur, rapiunt omnes datur unde, nec iram Iustitiæ curant, scitaq; sancta dea. Illa tacet veterum memor, & presentia cernens, Sæua, sed ad pœnas post vnitura graues. Urbibus hinc hinc hinc venit in medicabile curæ, Ut iuga seruitij mox odiosa ferant. Seditio uero oritur, sopitæ uero bella mouentur, Bella, quibus pubes leta perire solet: Urbs etenim qua nulla tenet socialia iura, Est subito hostili disperitura manu. Hac agitant populum mala, sed paupercula turba Venditur, & peregræ vincula dura gerit. Nec sunt experies cladis quos ampla beat res, Et sua diuitibus pœna luenda venit. Publica sic intrant priuatos damna pœnas, Excludi foribus nec mala tanta queunt. Transiliunt muros altos: fuga nulla tuetur, Sive petas thalamum, sive sub antra ruas. His ego Palladios monitis prius instruo ciues, Ut sapiant, uigilent, nil petulanter agant. Inuehit heu quantas legum uolatio clades? At iusta leges comoda quanta ferunt? Compeditibus stringunt sceleratos, ordinis aequi Conseruatrices, nil nisi recta sinunt. Aspera complanant, sed ani falsidias, frinant Indomitos, abigunt semina quæq; mali. Iura regunt, mansuefaciuntur genti: a corda, Compescunt misera seditiõnis opus. Iurgia luis acerba premunt, ac deniq; uitam Humanam erudiunt, ut sapienter erant.

Propter accusationem Timarchi, & conditionem temporum nulla uenia danda Archini.

Auditis Athenienses, de isto genere hominum Solon quid dicat, & de diis, a quibus urbem conferuari asserit? Ego uero semper hanc orationem ueram esse puto, & opto, conferuari urbem nostram diuinitus: & quodammodo existimo, & sic accipio ea que nunc acciderunt omnia in accusatione hac, diuinæ cuiusdam erga rempublicam beneuolentiæ signum extitisse. Idque sic considerate. Homo qui multa in legatione, & atrocia scelera designauit, qui prouincias tradidit, in quibus deos a nobis & sociis coli debebat: ignominia notauit quendam, qui eius accusatorem se profiteri non dubitauit. Cur? ne ipse delictorum suorum ueniam, aut ullam misericordiam consequeretur: sed & illo accusando in me inuicere instituit, & rursus pro concione accusationem mihi inuitatus est, & eius generis alia. Quamobrem? ut optima cum uenia apud uos ego, qui scelera istius optime noui, & omnia comperta habeo, accusarem. Quin etiam cum omni superiori tempore

grauia, & alia, & dicitur eorum omnia ueniam, & in me conuicia dixeris: Recita tu.

κρημάτων, κἄν πλίσδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλῆν, & εὐνοῦσῆς, κἢ ἐμοὶ λοιδορήσῃ. λέγε σύ.

ΕΛΕΓΕΙΑ ΣΟΛΩΝΩΣ.

Ἡμετέρα ἡ πόλις, κἴ μὴ δῖος οὐ ποτ' ὀλεῖται. Αἴσαν κἢ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων. Τοῖν γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὄβριμον πᾶξ η. Παλλὰς ἀθλιωαῖν, χεῖρας ἱπερθεν ἔχει. Αὐτοὶ ἡ φθείρειν μεγάλλω πόλιν ἀφραδίῃσιν, Ἀσοὶ βουλοῦνται χεῖμασι παιδοῦμοι. Δήμου δ' ἡγεμόνων ἀδίκος νόσος, οἷσιν ἐτοῖμον. Ὑβριος ἐν μεγάλλης, ἀλγέα πολλά παθεῖν. Οὐ γὰρ ἐπίσταται κρατέχειν κόρον, οὐδὲ παρρύσας. Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὶς ἐν ἡσυχίῃ. Πλουτέσι δ' ἀδίκους ἐργασίαι παιδοῦμοι. Οὐδ' ἱερῶν κτεαίων, οὐτε τὶ δημοσίων. Φειδοῦμοι κλέπτουσιν ἐφ' ἀρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος, Οὐδὲ φυλάσσειν ἀσεμνὰ δίκης δέμαλα. Ἡσιγῶσι σῶσι δὲ τὰ γιγνώμενα, ἄροτ' ἐόντα. Τῶν δ' ἡ χρόνον πάντας ἡλθ' ἐποποσαμύνη. Β Ταῦτ' ἡδη πάση πόλει ἐχέει ἔλκος ἀφυκτόν. Εἰς ἡ κακῶν ταχέως ἡλυθε δουλοσυνίω. Ἡσάσιν ἐμφυλον, πόλεμον δ' εὐδοντ' ἱπερχειρεῖ. Ος πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσαν ἡλιπίω. Ἐκ γὰρ δυσμερέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ, Τρύχεται ἐν σωόδοις τοῖς ἀδικούσι φίλοις. Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ σφέτεροι κακὰ τῶν ἡ πενηχῶν, Ἰκνοῦνται πολλοὶ, γαῖαν ἐς ἄλλοθεν πλώ. Πραδέντες, δειμοῖσι τ' ἀσεμνίοισι δεδέντες.

Ὅτω δημόσιον κακὸν ἐχέτω οἴκαδ' ἐκείσῳ. Αὐλεῖσι δὲ τ' ἔχειν οὐκ ἐδέχουσι θύρα. Ὑψηλὸν δ' ἰσθμὸν ἔρπος ἰσθμὸν εὐρεῖ ἡ πάνταν. Εἴ γε τις ἡ φύλων ἐν μυχθῶ, ἡ θαλάμα. Ταῦτα διδάξαι θυμὸς ἀθλιωαῖος με κελεύει. Ὡς κακὰ πλείστα πόλει δυσνομία παρέχει. Εὐνομία δ' εὐκόσμη, καὶ ἀρῆα πάντ' ἔδοφαίνει. Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφοῖν πῆδησιν πείσας. Τεταχῆα λειψίνει, παύει κόρον ὕβριν ἀμαυροῖ.

Αὐαίνει δ' αἴτις ἀθέα φύβωρα. Εὐδυνεῖ ἡ δίκης σκολιάς, ἰσθμὸν φανὰ τ' ἔργα. Πραδέντες παύει δ' ἔργα διχροσασίης. Πάυει δ' ἀργαλέης ἐριδος χρόνον, ἐστὶ δ' ὑπ' αὐτῆς. Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἀρῆα, καὶ πικυτά. Αἰκούετε, ὦ ἀνδρες ἀθλιωαῖοι, καὶ τῶν τοιοῦτων ἀνθρώπων οἷα σόλων λέγει, κἢ καὶ τῶν θεῶν οἷσιν οἱ σφισί τὴν πόλιν σόζουσι; ἐγὼ δ' αἶε μὲν ἀληθῆ τὴν λόγον εἶναι τῆτον ἡ γούμαι κἢ βούλομαι, ὡς ἄρα οἱ θεοὶ σόζουσιν ἡ μὲν τὴν πόλιν ἔσοπον δὲ πᾶσα ἡ γούμαι κἢ βούλομαι, καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα πάντα ὅτι ταῖς ἀθλιωαῖς ταῦταίσι, δαιμονίας, πινὸς ἀνοίας ἐνδείμα τῇ πόλει γερῆσθαι, σκοπεῖτε γὰρ ἀνθρώπος πολλὰ δὲ δεινὰ πρὸς βούσας, καὶ χεῖρας ἐνδιδωκῶς, ἐν αἷς τοῖς θεοῖς ἐφ' ὑμῶν καὶ τῶν συμμέχων πᾶσιν ἀποροσῆκεν, ἡ τῶν σφιν ὑπακούσαντά τῶν αὐτῶν κατῆροσιν. δεῖται; ἵνα μήτε ἐλέου, μήτε συγγνώμης, ἐφ' αἷς αὐτὸς ἡδίκησε, τῆ γὰρ ἄλλα καὶ κατηροσθὸν ἐκείνου, κακῶς λέγειν ἀποροσῆκετο ἐμὲ καὶ πάλιν ἐν τῶν δήμῳ γραφαῖς ἀποροσῆκεν, καὶ τοιαῦτα ἡ πείλει. δεῖται; ἵνα ὡς μὲν πλείσθης συγγνώμης παρ' ὑμῶν, ὅ τὰ τούτου πονηροῦμετα ἀκεμβέσασα εἰδῶς ἐγὼ κἢ παρηκολουθηκῶς ἀπασί, κατῆροσθῶ. ἀλλὰ κἢ δεῖται εὐνοῦσῆς πάντας τὸν ἡμεροσθὲν χρόνον εἰσελθεῖν εἰς τοιοῦτον ὑπῆκτα καμῶν, ἐν ᾧ τῶν ἐπιότων

των ενεμε, ει μηδενος αλλου, ουχ οιον τε, εδλ ασφαλεις υ-
 μιν, δεδωροδουκωτα τε τον αθρον εα σαμ, αει μη γδ, ω
 αδρες αθηναιοι, ποροσηκει μισειν, και κολζεν τοις πορο-
 δωτοις και δωροδοκοις: μελιτα η νυδ οπι κηρου τε το
 γηροτ αι, και παντας ωφελησεν αιθροποις κοινη, νοση-
 μα γδ, ω αδρες αθλωαοι, εμπεπωκεν εις τλω ελλα-
 δια, και χαλεποι, η πολλης πνος δυτημας, η της παρ υ-
 μηδ επιμελειας δεομδρον, οι γδ εν ταις πολεισι γνωριμω
 τατοι, και ποροσεναυ ηη κοινων αξιουμδροι ηη αυτην
 ποροδιδοντες ελδουθερια οι δυσυχεις, αιθαιρετον αυτοις
 επαρονη δουλειαν, φιλιππου ξενιαν, και εταιριαν, η φι-
 λιαν, και τοιαυθ υποκοιζομδροι, οι η λοιποι, και τα κυ-
 ρια αιτα ποτ εση εν εκαστη ηη πολειων, οι εδ ει τειτοις
 κολζεν, και ποροσεναυ ηη δυποκνημω τοσουτον απη-
 χουσι τε, τοιουτον τι ποιειν, ως τε και θαυμαζουσι, και ζη-
 λουσι και βουλοι τ αι αυτος εκαστος τοιουτος εη, και τοι-
 του η ποροσεναυ, και τα τοιαυθα ζηλωματα, δεταλων
 μηδ, ω αδρες αθλωαοι, μεχρι μη εχθεις και ποροσω, την
 ηγεμονιαν και το κοινον αξιωμα δυπολωλινειν, νυδ η
 δη εν τλω ελδουθεριαν ποροσεναυται, τας γδ απροπολεις
 αυτην ενιων μακεδονες πορορουσιν, εις πελοποννησον δε
 εισελθον, τας εν ηλιδι σφαγας πεποιικε και τοσαυτης
 ποροσεναυ και μενιαις ενεπλησε τοις ταλαιπωροις εν-
 εινουις, ως ε, ινα αλληλων αρχουσι, και φιλιππου χαρι-
 ζωνται τοις συγγυεις αυτην, η πολιταις μισοφρονειν, και
 ουδλ εν ταυθ εσηκαν αλλ εις αρχαδιαν εισελθον, παντ
 αυω η και το τακει πεποιικε και νυδ αρχαδιαν πολλοι
 (ποροσηκον αυτοις επ ελδουθερια μαχισον φρονειν, ομοι-
 ως υμιν, μονοι γδ απαντων υμεις αυτοχθονις εσε) και κεινοι
 φιλιππου θαυμαζουσι, η χαλκου ισασι και τεφανουσι
 η τοτελοτατον, αι εις πελοποννησον ηη, δεχεσθαι ταις πό-
 λεισι, εισιν εη ηρισ μηροι, ταυτα η ταυθα αρχαιο, ταυτα,
 νη τλω δημητρα, ει δε μη ληρειν, δυλαβειας ου μικρας
 δειται, ως, βαδιζον γεκυκλω, και δυρο εισελιλυθεν,
 ω αδρες αθλωαοι, το νοσημα τε το, εως ουδ εσε εν α-
 σφαλει, φυλαξαθε, και τοις ποροτοις εισαγαρηγαι, α-
 πτωωσατε, ει δε μη σκοπειτε, οπως μη τλωικαυθα εν λε-
 γεσθαι δεξη τανυ ειρηωρα, οτε, ουδλ ο, η ηρη ποσειν
 εξετα, ουχ ορατα ως εναργεις, ω αδρες αθλωαοι, η σα-
 φεις ποροσεναυ οι ταιλαιπωροι γεροασιν ολυμδιοι; οι
 περ ουδεν ουτως, ως το τα τοιαυθα ποιειν, δυπολωλιν
 οι δειλαοι, εχρησθη αι εξετασθη και δυρεσθεις, εν ηη
 συμβεβηκοτων αυτοις, κεινοι γδ, λωιμα μη τερακο-
 σιουις ιπωαις, κεικλιτω μονον, και συμπαντες ουδεν η-
 σαν πλειους πεντακιοχιλιων τον αριθμον, ουπω χαλι-
 δειων παντων εις εν συμωκισμδμων λακεδαιμονιων επ
 αυτοις ελδοντων, και πεζη, και ναυπηη πολλη δυωαμει
 (ιτε γδ δηπου τε εη επ ηης, και θαλαττης ηρχον, ως ε-
 παος ειπαιν λακεδαιμονιοι και κεινοις τοις γε-
 νοις) αλλ ομως τηλικαυτης επ αυτοις ελδουσης δυ-
 ναμειως, ουτε τλω πολιν, ουτε φρουριον ουδεν απωλεσαν,
 αλλα και μαχας πολλας κεραιτησαν, και εεις ηη
 πολεμδρων απεκτησαν, και το τελοτατον, οπως η βου-
 λητο, ουτω ηη πολειον και δεδεντο, επαιδη δε δυρο-
 δουκειν ηρξαντο πνεσ, εδλ αβελθηιαν οι πολλοι, μαλ-
 λον δε δεδυ δυσυμαν, τουτοις πισοτεροις ηγησαντο ηη υ-
 περ αυτην λεγοντων, και λαοθνης μη ηρεψε τλω οι-
 κιαν τοις εν μακεδονιας δουθεισι ζυλοισ δυδυκεατης η
 βοις εξερε πολλας, τημω ουδενι δουις ετερος δε ης η κεν εχον ποροβατα αλλος δε τις ιπωαις, οι η πολλωι, και

A iudicia eluserit, in id coniecit sese tempus, in quo si non ob aliud, vel propter imminencia pericula, nec licitum, nec tutum vobis est, istum corruptum largitionibus absolueret. Semper enim Athenienses, odio prosequendi sunt, & puniendi proditores & homines corrupti, tum vero nunc id cum primis tempestive & communi cum utilitate mortalium fiet. Morbus enim, Athenienses, ingens inuasit in Graciam, & difficilis, quique magnam & felicitatem & curam vestram postulet. Qui enim sunt in urbibus nobilissimi, & in quos collata est reipublicae autoritas: hi sunt proditores libertatis, infelices vltro in seruitutem se coniciunt, dum Philippi hospitium, & familiaritatem & amicitiam, atque alia minuendi causa criminis, in ore habent. Ceteri autem, & magistratus singularum urbium, quicunque illi sunt, a quibus illos coerceri oportebat, & statim occidi: ij tantum abest, ut tale aliquid agant, ut eos admirentur, & fortunatos iudicent, & singuli se tales esse optent. Atqui ea res & eiusmodi emulationes, Thessalorum, Athenienses, cum numero aded principatum & communem auctoritatem perdidissent: nunc iam etiam libertatem eis cripiunt. Nam quorundam ex eis arces Macedones praesidiis occupant: in Peloponnesum autem ingrefsa, caedes illas Elide concitavit: & ea iniquitate & infania miseros illos implevit, ut, quod alij aliis imperent, & Philippo gratificentur, cognatorum suorum & civium caede se polluant. Ac ne hic quidem res stetit: sed Arcadiam ingressa, omnia illic sursum deorsumque vertit, & nunc Arcadium multo, cum eos libertatem facere maximi oporteat. Quae ut vos (soli enim vos ex omnibus aborigines estis) Philippum admirantur, & aras ei statuas erigunt, & coronas decernunt. denique si in Peloponnesum ierit, eum oppidis recipere decreuerunt. Eadem & Argiuorum ratio est. Haec mediisfidius, si ferid agendum est, non parvam prudentiam postulant. Passim enim peruagata lues illa etiam huc introit, Athenienses. Dum igitur in tuto estis: caute & eos qui illam primi introduxerunt, cogite in ordine. Quod si neglexeritis: videte, ne tum ea quae nunc dico recte dicta esse videantur, cum nullum rerum vestrarum initium reperietis. Non cernitis Athenienses, quam evidens & illustre exemplum sit in miseros Olynthios editum? qui nulla alia re magis quam istiusmodi factis perierunt. Idque ex eorum euentibus cognosci perspicue potest. Qui cum quadringentos duntaxat equites haberent, & uniuersi non plures numero quinque millium essent, antequam Chalcidenses in vnum locum conuenissent: a Lacedaemoniis petiti magnis & pedestribus & naualibus copiis (nostis enim hoc haud dubie, terra marique, ut paucis dicam, illis temporibus imperitasse Lacedaemonios) tamen tantis oppugnati copiis, neque urbem suam, neque castellam vllum amiserunt: sed & praelia multa vicerunt, & tres imperatores occiderunt, & pacem denique ex animi sui sententia fecerunt. Posteaquam autem qui dam acceptare munera coeperunt, & ex simplicitate, ac potius calamitate, illos fideliores exultimavit populus, quam patriae studiosos & defensores: cum Lathenes aedes suas contexit lignis dono allatis e Macedonia, & Euthycrates boues multos aluit, precio nemini numerato, & alius aliquis oues aduexit, alius equos: cum populus, in cuius

Exempla
Thessalo-
rum, Eleo-
rum, Arca-
di, Olyn-
thiorum

illa fraudem fiebant, non modo non irasceret, aut id genus hominum puniret, sed suspiceret, prædicaret, veneretur, viros putaret: cum igitur ea ita crescerent, & largitiones inualescerent: quamvis equites mille haberent, & plures essent X. millibus, & cū finitimis omnibus societate coniuncti: quamvis vos eis decies mille conducticiis, & triremibus L. opem tulissetis, & quater mille præterea ciuibus, nihil horum eis saluti esse potuit: sed priusquam belli annus exiret, oppida omnia Chalcidicæ ditionis, proditores perdidit. Nec Philippus iam ad nutū proditorum præstare esse potuit: neque sciuit, quid primum occuparet, & quingentos equites ab ipsis ducibus proditos cum ipsis armis cepit: quod nemini mortalium vnquam contigit. Neque illi Solem reueriebantur, qui id agebant, neque terram patriam, in qua stabant, neque fana, neque monumenta maiorum, nec dedecus ea facinora secuturum. Usque aded væcordes, Athenienses, & attonitos faciunt largitiones. Vos igitur, vos inquam ciues, & sapientis, & ad talia facinora non commuebitis: sed ea publicè punietis. Nihil enim fieri queat absurdius, quàm committere, cum in proditores Olynthiorū multa atrocita decreueritis, vt eos qui apud vosmetipsos deliquerunt, non puniat. Agè recita decretum de Olynthiis factum.

DECRETVM.

Hæc vos iudices, rectè præclarèque omnium & Græcorum consensu & barbarorum, decreuistis in proditores, & homines diis inimicos. Cum igitur acceptatio munerum talia facinora præcedat, & propter illa etiam hæc quidam admittant: quemcunque Athenienses acceptare munera videritis, eum etiam proditorem esse putate. Quod si alius occasiones, alius negotia, alius milites prodit: quicquid singulis commissum fuerit, id utique perdunt. Aequè autem tales omnes digni sunt odio: & vos Athenienses, in ea re soli exemplis vti domesticis potestis, & maiores quos iure laudatis, ipsa re imitari. Quod si prælia, & expeditiones, & discrimina, in quibus illi fuerunt splendidi, hoc tempore non incidit, cum otium nunc vos agatis: at prudentiam eorum imitamini, qua vbiuis est opus: neque operosius est, aut molestius, sapere, quàm desipere: sed pari spatio temporis, sedens vestrum quisque, si que oportet de rebus statuerit & decreuerit: reipublicæ commonis consulat, & à dignitate maiorum non degenerabit. sin quæ dedecent: statum rerum communium deteriore faciet, & indignum maioribus. Vt igitur illi in istos fuerunt animati? Hæc cape scriba, & lege. Cognoscendum enim vobis est, vos in iis rebus esse segnes, propter quas fontes capitis damnarunt maiores. Recita has.

LITERÆ *DELECTVS.

Auditis Athenienses, hoc scripto contineri. Arthmiū Pythonactis F. Zelitam, iudicatum esse inimicum & hostem populi Atheniensis & sociorum, ipsum & vniuersum eius genus. Cur? quod aurum à Barbaris in Græciam inuexit. Hinc apparet nimirum, & maioribus vestris, ne quisquam mortalium propter pecuniam, cladem importaret Græciæ, fuisse curæ: & vos nec illud cauere, ne vestrorum ciuium aliquis reipublicæ iniuriam faciat. At hercule id monumentū vtcunque collocatū est? imò cū

μηδεις ὄπι χρήματα, μηδεν ἐργασίαι κακόν τι ἐλάδα, ἐφρονίζον. ὑμεις δὲ οὐδέ τι πλὴν αὐτῶν ὅπως μηδεις τῶν πολιτῶν ἀδικήσῃ, ποροεῖσθαι δὲ, ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔσκεν: ἀλλ' ὅλης οὐσης ἰεθ:

Ab exēplis maiorum, cum exag-geratione.

καθ' ὧν ταῦτα ἐγήγνητο. ἐχ' ὅπως ὠρρίζοντο, ἢ κολλάζεν ἢ ξίεν τοὺς ταῦτα ποιούσας, ἀλλ' ἀπέβλεπον, ἐξήλων, ἐπίμων, ἀνδρας ἠγρωῦτο. ἐπειδὴ ταῦτ' ἔπαυσε γέλο, καὶ τὸ δωροδοκεῖν ἀκρετέστε' χιλίοις μὲν ἰπώεας κερτημμοί, πλείοις ἢ ὄντες ἢ μύριοι, πάντας ἢ τοὺς πλεῖστον ἔχοντες συμμάχοις, μύριοις ἢ ξένοις, καὶ φήρεσι πέντε κοίτα ὑμῶν ἐπονησάτων αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὴν πολιτῶν τετρακισχίλιοις. εἰδὲν αὐτοῖς τούτων ἠδυνήθη σωσάμεν ἄλλα, ἄλλοι μὲν οὐδ' ἐλθεῖν ἐναντ' ἢ πολέμου, τὰς πόλεις ἀπάσας ὑποπλάκυσαν τὰς ἐν τῇ χαλκιδικῇ οἱ δωροδοκῶντες, καὶ φίλιππος οὐκ ἔτ' εἶχεν ὑπακούειν τοῖς δωροδοκῶσιν, εἰδ' εἶργον δὲ πωροῦτον λαβὴν πέντε κοίτοις δ' ἰπώεας πωροδοκῶντας, ὑπ' αὐτῶν τῶν ἠγρωμένων ἐλαβεν αὐτοῖς ὅποιοις ὁ φίλιππος, ὁσοῖς εἰδεις πώποτε ἀλλοῦς ἀνδρῶπων. καὶ οὐτὸν ἠλιον ἠγρωῦτο οἱ ταῦτα ποιούσας, εἰ τ' ἡλιον, παρ' ἰδῶ οὐσαν, ἐφ' ἧς ἔστασαν, ἢ τε ἰεθ, ἢ τε πέφοις, οὐτ' τὴν μὲν ταῦτα χρυσομυθῶν ἀχίνῳ ὅτι τοῖς τοιοῦτοις ἔργοις, ἔτος ἐκφορῶν, ὡς ἀνδρες ἀθλιωταῖοι, καὶ πῶρα πλῆγας τὸ δωροδοκεῖν ποιεῖ. ὑμᾶς ἐν ὑμῶς εὐφρονεῖν δεῖ τοὺς πολλοὺς, καὶ

μηδ' ὄπι ἔπειν τὰ ταῦτα: ἀλλὰ κολλάζεν δημοσίαι, καὶ γὰρ ἀπ' ἑσφραγίδος εἶπ', εἰ καὶ μὲν τῶν ὀλυθίων δωροδοκῶν, πολλὰ, καὶ δεινὰ ἐψηφίσασθε. τοῖς ἢ παρ' ὑμῖν αὐτοῖς ἀδικουῦσας, μηδ' ὀλλοῦσας φηροῖσθε. λέγε οὐκ τὸ ψηφισμα τὸ κατὰ τῶν ὀλυθίων. Ψηφισμα.

Ταῦτα ὑμεις, ὡς ἀνδρες δικαιοῦ, ὀρθῶς καὶ καλῶς πᾶσιν ἐλλήσι τε καὶ βαρβαροῖς δοκεῖτ' ἐψηφίσασθε, καὶ τὰ δεινὰ δωροδοκῶν, καὶ δεοῖς ἐχθρῶν. ἐπειδὴ τῶν τῶν δωροδοκῶν, πωροῦτον τὰ ταῦτα ποιεῖν δεῖ, καὶ δὲ ἐκείνο καὶ τὰ δεῖ πωροῦτον πνεῦσιν ὡς ἀνδρες ἀθλιωταῖοι, δωροδοκῶντα ἰδῶντε, τὸν καὶ ποροδοκῶν ἐπὶ νομιζέτε. εἰδ' ὁ κλυτὸν καὶ εἰσος αὐτῶν οἶμα κύνειος γιγνήσθαι ταῦτα ὄλαφθῆναι μισθῶν ἢ ὁμοίως τοῖς τοιοῦτοις ἀπάσας ποροδοκῶν. ἐστὶ δὲ ὑμῖν, ὡς ἀνδρες ἀθλιωταῖοι, καὶ τούτων μόνους πάντων τῶν ἄλλων ἀνδρῶπων, οἰκείοις χρῆσθαι πῶρα δειμῶσι καὶ πῶρα ποροδοκῶν ἐς ἐπαμνεῖτε δικαιοῦ, ἐργῶ μμειοῦ, εἰ μὴ τὰς μάχας, μηδ' ἐτασ, πρᾶξιας, μηδ' ἐτις κινδυνῶν, ἐν οἷς ἦσαν ἐκείνοι λαμπαροί, συμβαίνει καμῶν, ἀλλ' ἀγέει ἦσαν ὑμεις ἐν τῶν πωροῦτον ἄλλα τὸ γε εὐφρονεῖν αὐτῶν μμειοῦ. τούτοις γὰρ πᾶν τῶν χρεῖα καὶ οὐδ' ἐστὶ πωροδοκῶντα πωροδοκῶν, οὐδ' ὀλλοῦσας τὸ καλῶς φρονεῖν τὰ κακῶς ἄλλ' ἐν τῶν ἰσῶ χρεῶν κλυτὸν καὶ κλυτὸν ὑμῶν ἔκαστος, ἀλλ' ἢ καὶ γιγνώσκη κατὰ τῶν πωροδοκῶν καὶ ψηφίσασθε, βελπῶ τα κοῖνα ποιήσει τῇ πόλει, ὡς ἄξια τῶν ποροδοκῶν πωροδοκῶν. ἀλλ' ἢ ἀμὲν δεῖ φαλῶστερα καὶ ἀξια τῶν ποροδοκῶν ποιήσει. τί οὐκ ἐκείνοι κατὰ τούτων ἐφρονῶν; ταυτὶ λαβὼν ἀγνώσθη γραμματεῦ. δεῖ γὰρ ὑμῶς εἰδῆναι, ὅτι ὄπι τοῖς τοιοῦτοις ἔργοις ῥαθυμῶν, ὡς ἀθλιωταῖον κατεργῶμεσθαι οἱ πωροδοκῶν. λέγε ταῦτα.

Γράμματ' ἐπὶ λογιῶν.

Ακούετ', ὡς ἀνδρες ἀθηναῖοι, τῶν γραμμάτων λογιῶν, ἀφ' ἑμοῦ τὸν πυθανάκτος τὸν ζελεῖτῶν, ἐχθρῶν ἐστὶ καὶ πολέμιον τῶν δήμων τῶν ἀθλιωταῖων, καὶ τῶν συμμάχων, αὐτὸν καὶ γῆρος ἀπαν. ὄλαφθῆναι πᾶν χρυσὸν ἐκ τῶν βαρβαρῶν εἰς τὴν ἑλλάδα ἠγρωῦτο. οὐκοῦν ἐστὶν, ὡς εἶπεν, ἐκ τούτων ἰδῶν. ὅτι οἱ πωροδοκῶν μὲν ὑμῶν, ὅπως μηδ' ἄλλοις ἀνδρῶπων

Fragmentary text from the right margin, partially cut off.

ἰερός τις ἀγοπέλεως πεντησὶ καὶ πολλῶν δούρασιον
ἐχούσης, ὡς τὴν χαλκίαν τὴν μεγάλην ἀθηναίαν ἐν δεξιᾷ
ἔστηκεν ἢ ἀριστεῖον ἢ πόλις τῆς πόλεως τοῖς βαρβαροῖς πο-
λέμου, ὁδίων ἐλλώων τὰ χρέματα ταῦτα ἀνέθηκε. τὴν
μὲν τοῖνυν οὕτω σεμνὸν ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ κοινὸν ἦν τῶν
τὰ τοιαῦτα ποιησῆς ἐπιμονῶς, καὶ τὸ αὐτὸ ἤξιστο εὐσεως
τὸ, τὸ ἀριστεῖον ἢ τοῦ, καὶ αἱ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀδικούντων π
μωραίων, καὶ ἄλλως, ἀδεία, ἀειμύνη, ἐμὴ τ' ἀγαν ταύτην
ὄξουσιν χήσετε καὶ ὑμεῖς, νομίζω ἴσθιν ὑμεῖς, ὡ ἀν-
δρες ἀθλιώτοι, καὶ ἔν τ' ἐν τὸν μόνον τοῖς ἀρετόνους μιμημέ-
νοι, ὁρθῶς ἢ ποιεῖν ἀλλὰ ἐ καὶ πάντα, ὅσα ἐπαρτίον ἐ-
φῆξῃς. ὁμῖνοι ἴσθιν, ὡς ἀπαντὶς εὐοῖσθ' ὅπ' ἵ λόγον τῆ-
τον ἀντικόατε, καλλίαν τ' ἰππονίκου, τ' ταύτην τ' ὑπὸ πάν-
των θρυλλομύρων εἰρηνίαν ἀρεσθούσαντα, ἴππου μὲν
δρόμον ἢ μέγας πρὶν μὴ καταβαίνειν ὅπ' ἵ δάλατ' ἄν
βασιλεία ἐν τῶν ἢ χαλιδάων καὶ κωνάων, πλοῖα μακρὰ
μὴ πλεῖν ὅπ' ἄρα λαβεῖν ἐδοξε ἀρεσθούσας, μικρὰ μὲν
ἀπέλειπεν. ἐν ἢ τοῖς ὁθιῶν πεντήκοντα ἐπαρτίον
τάλατ' ἀφ' ἡ τοῖς καλλίω ταύτης εἰρηνίαν, ἐπε ἀρετόν,
ἐθ' ὑπερῶν, οὐδεὶς ἢ εἰπεῖν ἔχοι πεποιημύων τὴν πόλιν.
ἀλλ' ἐ τὸ ἐσόπουμ τοῦτο μὲν γὰρ ἠγνόητο τ' ἑαυτῶν ἀρε-
τὴν καὶ τὴν πόλεως δόξαν, αἰτίαν ἐστ' ἢ ἀρετῆς, ἢ μὴ,
τ' ἔροπον τ' ἀρεσθούσας. τῆτον οὐδ' ἀρεσθούσας παρέχε-
σαι καὶ ἀδελφοδουκῆτον, τ' ἀρεσθούσας τοῖς κοινοῖς. ὁμῖνοι
μὲν ἐν οὕτως ἐχθρὸν ἠγνόητο τὸ δωροδοκεῖν ἢ ἀλυσιτ-
λις τὴν πόλιν ὡς τὸ μὴ τ' ἀρετῆς ἀρετῆς, μὴτε
ἐπ' ἀνδρὸς ἐάν ἠγνόησθ' ὑμεῖς ἢ ἀνδρες ἀθλιώτοι, τὴν
αὐτὴν εἰρηνίαν ἀρεσθούσας, τὰ μὲν τ' ἢ συμμάχων τ' ὑμα-
τέρον τείχη καθηρηκῆσαν, τὰς ἢ τ' ἀρεσθούσας οἰκίας οἰκο-
δομοῦσαν ἢ τὰ μὲν τ' πόλεως κτήματα ἀφῆρη μύρων, τού-
τοις δ' ἢ μὴ ἢ ὄναρ ἠλπίσαν πῶποτε, κατὰ μύρων. ἐκ αὐ-
τοῖς τούτοις ἀπέλειπεν, ἀλλὰ κατηγόρου ἀρεσθούσας καὶ
λόγον κέρτετε, ὡν ἔργα τὰ ἀδικήματα πάντα ὄρεσθ' ὄν,
οὐ τοῖνυν τὰ παλαιὰ ἀρετῆς ἐχοι μόνον εἰπεῖν, καὶ δὲ τούτων
τ' ἀρεσθούσας ὑμας ὅπ' ἢ πωρεῖαν ἀρεσθούσας
σαμ' ἀλλ' ἐφ' ὑμῶν τούτων τ' ἢ ἐπ' ἰσθῶν ἀνθρώπων πολ-
λοὶ δούρα δέδωκεσαν. ὡν ἔργα τὰς ἢ ἀλλοις ἀρεσθούσας
φω, τ' ἢ δ' ἐκ ἀρεσθούσας, ἢ πολὺ ταύτης ἐλάττω καὶ τὴν
πόλιν ἀρεσθούσας, θανάτῳ ζῆμιω δέντων ἐνὸς ἢ δουρὶν ὅπ' ἢ
μνησθήσομαι, καὶ μοι λέγε τουτὶ τὸ ψήφισμα λαβών.

Ψήφισμα.

Κατὰ τουτὶ τὸ ψήφισμα, ὡ ἀνδρες ἀθηναῖοι, τ' ἀρεσθούσας
ὁμῖνων ὑμας θάνατον κατεγνώκατε. ὡν εἰς ἢ ὅπ' ἀρε-
τῆς, αἰθρῶς ἐγὰρ τ' ἀρεσθούσας ἀκούω, ἀουδαίος ἢ
πολλὰ χρέσιμος τὴν πόλιν καὶ τ' ἢ ἐκ πωρεῖας καταγα-
γῶτων τ' δῆμον, καὶ ἄλλως δημοτικῶς. ἀλλ' ὁμῖνος ἐδὲν αὐ-
τὸν ἀφῆλσε τούτων. δικάως, οὐ γὰρ ἐφ' ἢ μισεία χρέσθ' ἢ
εἴ) δεῖ, τὸν τὰ τηλικαῦτα διοικεῖν ἀξιοῦντα, ἐδὲ τὸ πῆσεν
θλιῶν ἀρεσθούσας παρ' ὑμῶν, εἰς τὸ καὶ δὲ δύο ἀρεσθούσας
κακουργεῖν καταχρησάται. ἀλλ' ἀπλῶς μὴδὲν ὑμας ἀρε-
κῆν ἐδὲν τα. εἰ τοῖνυν ἢ τούτων ἀρεσθούσας ὅπ' ἢ τούτοις, ἐφ'
αἰς ὁμῖνων θάνατος κατεγνώσθη. ἐμὲ δὲ ποτ' εἰνατε ἢ δῆ.
οὐ ποτ' ἢ γὰρ. ἐπειδὴ ὡς τὰ χρέματα τῆσιν ἀρεσθού-
σας ὁμῖνοι, καὶ τὸ ψήφισμα ἢ τ' ὅπ' ἢ ἐγκλημά-
των τὸ ἀρεσθούσας. οὐτοῖς ἢ ὡς τὰ χρέματα, οὐ τὸ μὲν
ψήφισμα ἀθηναίος, καὶ τοῖς ἀθλιῶν συμμάχους εἴ)
καλῶς τὴν εἰρηνίαν. ἐποῖ ἢ φωνέας ἐπαρτίον ἀρεσθού-
σαντ' ὡς τὸ μὲν ψήφισμα τοῖς ἀρχοῖς ἀρεσθούσας ἐν τῶν πόλεσιν. οὐτοῖς ἢ οἱ φίλιππος αὐτοῖς ἀρεσθούσας πῆσεν, τῆ-
τοις ἀρεσθούσας τὸ μὲν ψήφισμα ἐδάμαξ ἢ μόνους ἐπιτυχάνειν φιλίππων. ἐποῖ δ' ἢ ἐδὲν ἐπαρτίον ἰδία χρέματα ἢ σῶν.

A hęc tota arx sit sacrosancta, & amplum spatium oc-
cupet: iuxta aream illam & magnam Mineruam, ad
dextram sitū est: quam in victorię memoriám Bar-
barici belli, data pecunia illa à Gręcis, respublica
consecrauit. Ac tum quidem tanti fiebat iustitia,
tantóque studio fontes plectebantur, vt eadem sta-
tio & deę pręmio, & talium scelerum supplicio tri-
bueretur: nunc autem risus, impunitas: dedecus, nisi
vos immodicam istam licentiam nunc reprimetis.
Existimo autem recte vos esse facturos, si non vnā
tantum in re maiores, sed ex æquo in omnibus
ea imitemini, quę illi fecerunt. Illi igitur, quod vos
omnes audiuisse compertum habeo, Calliam Hip-
ponici F. qui legatus celebratam illam pacem fe-
cit, vt nec intra spatium, quantum cursu equi vno
die confici posset, Rex Persarum cum exercitu ad
mare descenderet, nec ad Chelidonias & Cyneas
longa naue accederet: quod in legatione munera ac-
cepisse visus fuit, parum abfuit quin occidissent: in
referendis certe rationibus L. talenta ab eo exege-
runt. Atqui pulchriorem ea pacem neque potest, ne-
que prius vllam à ciuitate nostra esse factam, quis-
quam dicet. Verum non illud spectabant. Id eni-
nim suę virtuti & reipublicę auctoritati acceptum
referebant: an verò gratis fieret, necne, legati inge-
nio. Ab eo enim qui ad rempublicam esset accessu-
rus, morum integritatem & abstinentiam flagita-
bant. Illi igitur ita inimicas ducebant largitiones,
& reipublicę perniciosas, vt nec in actione vlla, nec
viro locum habere paterentur. Sed vos, Athenien-
ses, cū videritis eandē pacē & mœnia vestrorū socio-
rū diruisse, & legatorū ædes extruxisse, & reipublicę
suas opes eripuisse: istis autē ea quę nec per somnium
vnquam sperabant, contulisse: non ipsi eos occidi-
stis, sed accusatore indigetis, & verbis disceptatis
causam eorum, quorum iniurias re ipsa omnes vi-
dent? Neque verò vetera duntaxat referri possunt,
& per exempla vos ad vltionem incitari: sed ve-
stra ætate, qui adhuc viuistis, pœnas dederunt,
Quorum ego alios præteribo: eorum autem qui
propter legationem, hac multò minus nocentem
reipublicę, capite multati sunt, vnus atque alte-
rius mentionem faciam. Agē cape hoc decretum,
& recita.

DECRETVM

C Ex hoc decreto, Athenienses, legatos illos capitū
vos condemnastis, quorum vnus fuit Epicrates, ho-
mo (vt ego è natu maioribus audi) frugi & multum
utilis reipublicę, & ex eorum numero, qui populam
è Piræo reducerunt, & alioqui popularis: sed tamen
nihil ei horum profuit. meritò. Neque enim ex
femise bonum oportet esse eum, qui tanta ne-
gotia suscipit: nec si fides ei adiungatur à vobis
ea abuti ad maiorum scelerum licentiam: sed pla-
nè vos nulla iniuria de industria afficere. Si quid
igitur eorum isti non perpetrarunt, propter quę illi
capitū sunt damnati, me iam occidite. Rem au-
tem ita considerate: cum contra literas, inquit, lega-
tionem obierint illi, & decretum: atque hoc pri-
mū crimen est. An verò isti non contra literas? Non
ne decretū iubet pacem ad Athenienses & ad Athe-
niensium socios pertinere: isti autem Phocenses fœ-
dere excluderunt? Nonne decretum iureiurando adi-
gi vrbium magistratus: isti autem, quos Philippus
ad ipsos miserat, iureiurando adegerunt? Nonne
decretum, nusquam solos cum Philippo colloqui: i-
sti autē priuatim cum eo agere nunquā destiterunt?

Cōfert Ae-
schinisa-
ta cum a-
tis legato-
rum qui in
terfecti
sunt: iudi-
ces cōcitā-
reum exa-
gicant.

σον γδ ἐδμηγόρει χρόνον τῆ μὲν πολὺ, ἐκουὶ τὲτον
λὺ αἰχίνης ἀπαιτῶ ἐν τῇ πόλει, καὶ εἰ δὲ πώποτε ἦσαν αἰχί-
σεν, εἰ δὲ δεινὸν ἦγῆσατο εἶ) τὸ πρῶτον, εἰ ὁ τρεῖς λείψ,
εἰς εἰς μακεδονίαν ἐλθῶν, εἰ αὐτὸ ἐμίθωσεν. Λέγε δὴ μοι
τὸ ψήφισμα λαβὼν αὐτὸ τὸ τῆ μὲν πολὺ.

Ψήφισμα.

Ο μὲν τῶντων ἑστὶν ὑμῶν γράψας, μὴ ἀγῆν ἐν τῷ πολέμῳ
πρὸς φίλιππον ὅπλα εἰ ἢ μὴ, θανάτῳ ζημιούσας ἀπό-
λαλε καὶ ὀβριεῖται. ὃ γὰρ τῶν ὑμετέρων συμμάχων ὀ-
πλα ἐκείνῳ ὡς ἄδου ἐτοσί, κατηγόρει, καὶ πρὸς πορνεί-
ας ἐλεγχῶν, ὡς γὰρ καὶ θεοὶ δυοῖν μὲν κηδεσθῆν παρεστηκότων,
εἰς ἰδόντες αὐτοὺς, ἀνακράζοι τε, νίκης τε τῆ βδελυρῆ, ὅς
εἰ αὐτὸν ἐμίθωσεν εἰς ἀγῆσθαι χερσὶν, καὶ τὴν κατὰ τοῦ
κηρυβιῶνος, ὅς ἐν ταῖς πομπαῖς, αὐτὸ τῆ πορρωπείας κα-
μῆζει, καὶ τὴ τῶντα; ἀλλὰ τὸν ἀδελφὸν ὄρεθν ἀφῶσθαι.
ἀλλὰ δὴ τὰ αὐτῶ ποταμῶν ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ πάντες ὅσοι
οἱ πρὸς πορνείας, ἐβύβισαν λόγῳ, καὶ μὲν εἰς ὅσῳ ἀπῆκον
τὴ πόλιν ὑμῶν, ἢ τοῦτου πορνείας, καὶ ψόδολογία κατὰ στή-
σασα ἔχει, πᾶν τὰ ἀλλὰ ἀφείας, ὃ πάντες ὑμεῖς ἴσε, ἐ-
ρεθ. πρὸς τὸν ἰδὸν γδ, ὡς ἀνδρῶν ἀδελφῶν, τὴ παρ ὑμῶν ἐ-
ψήφισται, τὸ ἐπιτήρησον οἱ ἄλλοι πάντες ἐλλήνας. νῦν
ἢ δὴ πρὸς ἐμὲ ἡμεῖς, τὴ δὲ δοῦναι τοῖς ἄλλοις σκο-
ποῦντες, ὡς τὰ κοῦσῶντες, τὴ τὰ τῶν ἀρκάδων, τὴ τὰ τῶν
ἀμφικτυόνων, τὴ πᾶρσι φίλιππος, ἢ τὴ θνηκεῖ, εἰ τοῖ-
αὐτὰ ποιούμεν, ἐγὼ γὰρ οὐ δέδοικα, εἰ φίλιππος ἢ ἄλλ' εἰ
τῆς πόλεως τῆ θνηκεῖ τὸ τοῖς ἀδικουῦσας μισεῖν, καὶ πρῶ-
ρεῖσθαι, εἰ δὲ φοβεῖ με φίλιππος, αὐτὰ παρ ὑμῶν ὑμῶν.
ἀλλ' εἰ παρ ὑμῶν ἀδεία γρησέται, τοῖς παρ ἐκείνου μι-
θαρῆν βουλομένοις, καὶ σπερσοῦσι πῖνας τοῖς τῶν ὑφ'
ὑμῶν πεπιδυμένων, καὶ πᾶν τὰ τὸν ἕμωρον χρόνον
ἀφροῦντροι μὴ πρὸς τῶν φίλιππου, νῦν ἀφῶσθαι
ταῦτα φοβεῖ με, τὴ γδ δὴ ποτε εὐβουλε, ἡγήσιλεω ἰδὸν
κενῶν, ὅς ἀνεψίος ἐστὶ σοι, καὶ θρασυβελῶ πρὸς με,
τῶ νικηράτου θείῳ, ἐπεὶ μὲν τὸ πρῶτον ψήφισε, εἰ ὑπα-
κοῦσαι καλῶν ἢ θηλικίας, εἰς τε τὸ τῆ μὲν ἀλαβας,
ἑστὶν ἰδὸν ἐκείνων, εἰ ὁ ποιῶν ἕλεγχες, εἰ δὲ εἰς τῶν δικαστῶν
συγγνώμῳ ἔχεν σοι, εἰ τὰ ἑστὶν ἰδὸν συγγῆρων καὶ ἀναγ-
κῶν ἀφῶσθαι οὐκ ἀναβαίνεις. ἑστὶν αἰχίνου δὲ ἀνα-
βίση, ὅς λυίκα ἐκείνη ἀριστοῦ φιλονέμον, καὶ δὲ ἐκεί-
νε τῶν σοὶ περὶ ἀμείνων κατηγόρει, συγκατηγόρει κατ'
ἐκείνου σὺ γὰρ τῶν ἐχθρῶν τῶν ὅσων εἰς ὄρεθν ἔτετο. ἐπεὶ δὴ
ἢ σὺ μὲν τοῖς σοὶ δεξιάδων, ὡς φήσας κατὰ βάνειν εἰς
πειραῖα δεινὸν ἢ δὴ, καὶ γρησέται εἰς φέρειν, καὶ τὰ θρασυκῶ
εραπῶ καὶ ποιῆν, ἢ χειροτονεῖν, ὡς οὐκ ἔστιν ἰδὸν, εἰρα
ψὲ ὅ βδελυρῆς φιλοκράτης, ὅς ὄν ἀπὸ καλῆς αἰχρῶν
συνέβη γρησέτ' εἰρῶν. οὗτοι δὲ ἐπεὶ δὴ τοῖς μὲν ταῦ-
τα ἀδίκημασι πᾶν τὰ ἀπολωλέκασι τῆ μὲν ἀυτὰ διήλλα-
ξαι, καὶ ἐν μὲν τῶν δὴ μὲν κατηγόρει φίλιππος καὶ καὶ τῶν
πᾶσθαι ὄμνητες, ἢ μὲν ἀπολωλέκασι φίλιππον, αὐτὸ βέλη-
θε νῦν ἢ βοηθήσεις τοῦ τῶ; πῶς οὐκ ἀπολεί; ὅταν πῖς
παρ ἐκείνης δωροδοκῆσας, σὺ σὺ τῆς; τὴ γδ δὴ ποτε, μωρο-
κλία ἰδὸν ἐκείνας, εἰ ὡς τὰ τῶν τὰ μεταλλὰ ἐκείνων
εἰκοσὶν ὄξε εἰσε δραχμῶν παρ ἐκείνου, καὶ κηρυσοφῶντα
γρῶν ἰεσθῶν χερσῶν ἐδίωκες, εἰ εἰσὶν ὑπερον ἡμέρας
ὅπ' ἢ ἔαπ' ἐαν ἔθνη ἐπὶ ἀμας τοῖς ἢ ἔχοντες, ὁμολο-
γῶντας, ὅς ἐλεγχόμενοι ἐπαυτοφῶν, ὅπ' ἢ τῶν συμ-
μάχων ὀλέθρῳ ταῦτα πεπονηκῶς, τοῦτες ἐκείνης, ἀλ-
λα καὶ σῶζειν καλῶς, καὶ μὲν, ὅπ' ἢ ταῦτα μὲν ἐστὶ φο-
βεῖα, καὶ πρῶτος, καὶ φυλακῆς πολλῆς δέομενα. ἐφ' οἷς ἢ ἐκείνοις σὺ ἐκείνας γέλως, ἐκείνων ὄψεσθε. ἢ σῶν

A concionatus fuit Timarchus? diu. Eo igitur omni
tempore in republica fuit Aeschines, & nunquam aegre
tulit, aut graue esse duxit, si homo illis moribus, con-
ciones haberet, donec in Macedoniam profectus, sei-
psum mercede locauit. Age, ipsum Timarchi decre-
tum cape, & recita.

DECRETVM.

Qui igitur pro vobis decreuit, ne belli tempore ad
Philippum arma ferrentur, si quis fecisset, capitale
fore: perit, & contumelia est affectus. Ille autem,
qui, & vestrorum sociorum arma illi tradidit, accu-
sat: & de stupro differit, proh diu! atque hominum
fidem, duobus suis affinis affitibus: quibus eo-
spectis vos exclamaretis, Nicia illo vacordi, qui se
in Aegypto mercede locauit Chabriae, & homine
exectando Cerybione, qui in festis absque persona
comestatur. Sed quid haec dico? * arqui fratrem etus
videat Aphobetum. Sed illa die profecto omnes de
impudicitia orationes aduerso, quod aut, amor fla-
xerunt. Verum quanta ignominia rempublicam ve-
stram istius improbitas & mendacitas affecerit, om-
nibus relictis ceteris, quod nostis omnes vos, id di-
cam. Olim, Athenienses, quid a vobis decretum es-
set, obseruabant alij Graeci omnes. Nunc obambu-
lamus nos, quid visum sit aliis, speculantes, atque
auscultantes, quid Arcades? quid Amphistynes? quod
proficiscatur Philippus? viuatne an obierit? Nonne
ita facimus? Ego vero id non veor, an viuat Phi-
lippus: illud veor, ne reipub. odium in facinoro-
so & vindicta obierit. Neque mihi terrori est Phi-
lippus, si vos sani sitis: sed si a vobis impunitas pro-
ponetur iis, qui illi mercede seruire non reculant: si
illis quidam patrocinauntur, quibus vos fidem ha-
betis: si ij qui omni superiore tempore negarunt se
causam Philippi agere, nunc suggestum conscender.
Haec mihi terrori sunt. Nam cur tandem Eubule He-
geileo reo, qui consobrinus tuus est, & Thrasylu-
lo dudum Nicerati auunculo, cum prima suffragia
ferretur, aduocatus esse, cum citare, noluit: & ad
litis ultimam progressus, nec pro illorum de-
fensione dixisti quicquam: & iudices precatus es, ut
veniam tibi darent? Ita te, cum hominibus cognatis
& necessariis non patrocineris, Aeschini patrocina-
beris: qui, cum Aristophon reum ageret Philonicum
& per illum tua acta accusaret: vna cum illo te accu-
sabat, & in inimicorum tuorum subfelliis versabat.
Postquam autem * post istos oratione habita
affirmasti, aut iam in Piraeum esse descendendum,
& pecuniam conferendam, & theatralem in milita-
rem conuertendam: aut iubenda quae & iste defen-
derat, & nefarius Philocrates decreuerat: vnde fa-
ctum est, ut pro honesta pace pax turpis fieret: post-
quam igitur isti, perpetratis postea sceleribus om-
nia perdiderunt, tum demum in gratiam rediisti: cum
pro concione Philippum, infeceris, & per liberos tuos
iuraris, haud dubie periturum Philippum, si populus
velit: nunc isti optulaberis? Qui peribit igitur, si eos
quos ille corrumpit largitionibus, tu seruaris? Nam
cur tandem Myrocleum accusabas, quod a singulis eo-
rum qui metalla redemerant, vicenas drachmas e-
xegisset? Cur Cephalophontem sacrilegij reum a-
gebas, quod triduo post statam diem septem mi-
nas numerasset? eos vero qui habent, fatentur, co-
cti sunt, palamque deprehensi fecisse illa in sociorum
perniciem: eos non modo non accusas, sed & seruari iu-
bes? Atqui haec esse formidabilia, & magna require-
re prudentiam & cautionem: ea vero quorum tu illos

Ab effectu
proditio-
nis Aeschi-
nis, & cri-
minatio
Eubuli pa-
troni, v. &
corrupti,
& tyranni.

accufasti, ridicula, inde perfpicietis. Fuerunt-ne E-
lide quidam ararij depeculatores? omnino proba-
bile est fuisse. An verò quisquam eorum autor, adiu-
torve fuit abrogandi status popularis? Nullus. Quid?
Fuerunt-ne Olyntho incolumi alij quidam tales? E-
quidem, opinor. Nunquid per istos perit Olynthus?
non. Quid igitur? Megaris nonne putatis aliquem
fuisse peculatorem, & ex arario surripientem? Nò
aliter fieri potest, palamque factum est. Quis igitur
ibi autor fuit rerum, quæ nunc illic acciderunt? Ne-
mo horum. Quales igitur, & qui sunt, qui tanta &
talia facinora designent? Qui se dignos esse putant,
qui Philippi hospites & amici appellentur: quibus
exercitus & summa rerum creduntur: qui præ se
multitudinem despiciunt? Nonne Megaris Peri-
laus nuper apud trecentos causam dixit, quòd ad
Philippum venisset? Ptoleodorus autem progressus
pro eo deprecatus est, & genere, & opibus, & auto-
ritate princeps Megarenium, eumque ad Philip-
pum remisit? Post, ille conductitios milites addu-
xit, alter intus talia infrazit. Non enim est, non
quicquam est rerum omnium, quod magis sit cauè-
dum, quàm ne quæ vulgo maiorem fieri patiami-
ne. Ne mihi sit incolumis: neque verò pereat quif-
quam, certi cuiusdam arbitrato: sed is quem facta
sua tuetur, contraque, vt ius & æquum est, in istum
sententia feratur. Hoc enim populare est. Iam sæpe
accidit, vt pro ratione temporum, quidam apud vos
multum peruerint, vt Callistratus ille: vt Aristo-
phon, Diophaotus, alij his antiquiores. sed vbi ho-
rum singuli principatum tenuerunt? Apud populū.
In iudicijs autem, ad hodiernum vsque diem nemo
vel vobis vel legibus vel iureiurando plus valuit. I-
taque nec istum nunc sinatis. Hanc enim rem vobis
magis esse cauendam, quàm istis fidendum, vt scia-
tis: responsa deorum vobis recitabo, qui semper mul-
tò magis rempublicam tuentur, quàm ipsi magistra-
tus. Recita oracula.

ORACULA.

Oraculum
de cauendis
tyran-
nis, & ra-
tio effugie-
di insidias.

Auditis Athenienses, qualia dij vobis prædicant?
Qui si belli tempore vobis hæc respondissent: impe-
ratores cauendos esse vobis, monuissent. Belli enim
duces sunt imperatores: at pace facta, reipublicæ gu-
bernatores. Hi enim duces sunt: his vos paretis: ab
his periculum est, ne decipiaini. Vrbein porrò cõ-
iungendam esse monet oraculum, vt omnes consen-
tiant, neve hostibus voluptatem præbeant. Vtrum
igitur putatis Athenienses, eum qui tot scelera per-
petrauit, conseruatum, an mulctatum, voluptatem
Philippo præbiturum? Equidem opinor conserua-
tum. Asserit autem oraculum, semper esse curandum
ne hostes gaudeant. Omnes igitur hortatur vno ani-
mo, ad puniendos eos qui aliquid officij hostibus
præstiterunt, Iupiter, Dione, omnes dij. Foris sunt
qui insidientur, intus qui iuuent insidiatores. Proin-
de insidiatorum munus est, largiri adiutorum autè,
accipere, & eos qui acceperint, tueri. Iam humana e-
tiam prudentia perspicì potest, omnium inimicissi-
mum esse, & maxime periculosum, si princeps ciui-
tatis iis familiaris fiat, quorum animi à populi stu-
dijs abhorrent. quibus enim rebus Philippus om-
nes subegerit, qua ratione maxima quæque confe-
cerit, spectate: emendis actionibus ab iis qui vende-
bant: corrupendis principibus ciuitatum, iisque
extollendis. Hæc autem vtraque in vestra po-
testate est, hodie, si vultis, facere irrita: si & au-
dire istos noletis, qui talibus hominibus patrocina-

ωνειδαί τῶν τοῖς πολεμικοῖς ἐν ταῖς πόλεσι διαφείρειν, καὶ ἐπέφρειν τοῦτοις. ταῦτα τοίνυν ἐφ' ὑμῖν ἐστὶ
ἐμφότερα, εἰ μὴ βέλτερον ἀρχαῖα πρόστασις τῆμερον εἶναι τῆν μὲν, μὴ ἐδέλητε ἀκούειν, τοῖς τοιούτοις συμνηροῦτων
ἀλλ'

ἐν ἡλιδι κλέπτοντες τὰ κοινὰ πνεύσι μὲν εἰκόσ γα. ἐστὶ
οὐκ ὅς τις μετέχεν αὐτόδι νῦν τούτων τῶν καταλύσασθαι
δημον; οὐδὲ εἰς τί ἤσαν ὅτε λυθλοῦτος, τοιοῦτοί τις
ἄλλοι; ἐγὼ μὲν οἴμαι, ἀρ' οὐκ ὄξ' αὐτοῖς ἀπόλετο ὄλυ-
δος; εἰ οὐκ μεγάροις ἐκ οἰεῖσ' εἰνά πνα κλέπτω, καὶ
παρεκλέγοντα τὰ κοινὰ, ἀνάγκη καὶ πέφηνε, τίς οὐκ αἶπος
αὐτόδι νῦν τούτων τῆν συμβεβηκότων πορομῶτων; οὐ-
δέ εἰς, ἀλλὰ ποιεῖ, καὶ τίνες εἰσὶν οἱ τὰ πηλικύτα, καὶ τοι-
αῦτα ἀδικούντες; οἱ νομίζοντες αὐτοῖς ἀξίόχρεος εἶναι, τῶ
φιλίππῳ ξένοι, καὶ φίλοι ποροσαρροῦσθαι οἱ στρατηγῶν
τε, καὶ ποροσασίας ἀξιοῦ μῆροι οἱ μείζους τῆν πολλῶν οἰο-
μῆροι δὲ εἶναι εἶναι, καὶ πῶλαος ἐκρίνετο ἕνα γῆρος ἐν τοῖς μεγά-
ροις ἐν τοῖς ξιακοστοῖς, ὅπ ποροσ φίλιππων ἀπίνετο, καὶ
παρεκλέτων πποῖόδωρος αὐτόν ἐξητήσατο καὶ πλοῦτω τῶ
γῆρει, καὶ δόξη ποροστος ὡν μεγαρέων, καὶ πάλιν ὡς φί-
λιππων ἐξείπε μὲν, καὶ μὴ ταῦτα, ὅ μὲν ἦκεν, ἀγῶν τοῖς
ξένοις, ὅδ' ἐνδον ἐτύροδο τοιαῦτα. οὐ γάρ ὅστιν οὐκ εἶδ', ὅ-
τι τῆν πάντων μάλ' ἄλλον ὄλαβεῖσθαι δεῖ, ἢ τὸ μείζω πνα
τῆν πολλῶν εἶναι γίνεσθαι, μὴ μοι σαζέσθαι, μὴ δὲ πο-
λυδῶ μὴ δέεις, ὅτι εἶα ὁ δέινα βέλτεται; ἀλλ' ὅτι αὐτὰ πε-
πορομῶτα σῶζῃ καὶ τοιῶν ἄτιον, τούτω τῶ ποροσμοῦσθαι
ψήφου παρ' ὑμῶν ὑποαρχέτω τυγχάνειν. τῶτο γάρ ὅστι δη-
μοτικόν. ἐτι τοίνυν, πολλοὶ παρ' ὑμῖν ὅπτι καχῶν γέγονε-
σιν ἰχμεῖ καλλίσρατος οἰεῖνος, αὐτῶς ἀριστοφῶν, διόφω-
τος, τούτων ἐτεροι ποροστες. ἀλλὰ πῶ τούτων ἕκαστος
ἐποροστος ἐν τῶ δήμῳ. ἐν τῶ τοῖς δικαστηρίοις, ἀδείς πο-
μέχρι τῆς τῆμερον ἡμέρας, ὑμῶν οὐδὲ τῆν νόμων, ἐδὲ τῆν
ὄρκων κρείττων γέγονε, μὴ τοίνυν μὴ δένει τῶτον εἰσῆπτε.
ὅπ γδ ταῦτα φυλαττοῖσθαι αὐ εἰκόστος μάλ' ἄλλο ὑμείς, ἢ
τῆσ τοῖς πῶ δέοιτε τῆν δέων ὑμῖν ματῆσαι ἀναγῶσσομαι,
οἱ ποροσ αἰεὶ σῶζουσι τὴν πόλιν πολλῶν * τῆν ποροσσηκότων
μάλ' ἄλλο. λέγε τὰς ματῆσαι.

Ματῆσαι.

Ακούετε, ὦ ἄνδρες ἀθλωαῖοι, τῆν δέων, οἷα ὑμῖν ποροσλέ-
ρουσιν; εἰ μὲν τοίνυν ποροσμοῦτων ὑμῶν ταῦτ' ἀνηρήκα-
σι τοῖς στρατηγῶσι λέγουσι φυλαττοῖσθαι, ποροσμου γάρ εἰ-
σιν ἡγεμόνες οἱ στρατηγῶσι. εἰ ἡ ποροσμοῦτων εἰρήλῳ τοῖς
ὅπτι τῆς πολιτείας ἐποροσκότος. οὗτοι γδ ἡγοῦνται τού-
τοις πῶ δέει ὑμείς ὑπο τούτων δέος ὅστι μὴ ποροσμοῦ-
δῆται, καὶ τὴν πόλιν δέει σωέχειν ποροσ τῆ ματῆσαι, ὅπως
αὐ μίαν γνώμην ἔχουσιν ἅπαντες, καὶ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ἡ-
δονῶ ποροσσοῖ. ποροστος οὐκ οἰεῖσ', ὡ ἀνδρες ἀθλωαῖοι, τὸν
ποροσμοῦτα καὶ εἰρησ μῆροι, σω δέντα, ἢ δένει δόντα, ἢ-
δονῶ φιλίππῳ ποροσσοῖ; ἐγὼ μὲν οἴμαι σω δέντα. ποροσ
δέ γε ἢ ματῆσαι, αἰεὶ δέει, ὅπως αὐ μὴ χείροσιν οἱ ἐχθροὶ,
ποροσσοῖ. ἅπανσι τοίνυν μίαν γνώμην ποροσμοῦσθαι ποροσ-
ζεν τοῖς ὑποποροσκότος τῶ τοῖς ἐχθροῖς, ὅ ζεν, ἢ δένει.
πάντες οἱ ποροσ. ἐξωθεν οἱ ἐπιβουλοῦσθαι, ἐνδον δὲ οἱ
συποροσκότος. οὐκοῦν τῆν ἐπιβουλοῦσθαι μὲν ἔργον,
τὸ δένει τῆν συμποροσκότων δὲ λαμβάνειν. καὶ τοῖς
εἰληφότος ὁποροσζεν. ἐπι τοίνυν καὶ ἀπ' ἀποροσποροσ
λορισμοῦ τῶτο ἴδοι τίς, ὅπ πάντων ἐχθροῦσθαι καὶ
ποροσμοῦσθαι τὸν ποροσσηκότος εἶναι οἰεῖον γίνεσθαι,
τοῖς μὴ τῆν αὐτῆν ὅπτι ποροσσοῖ τῶ δήμῳ. ποροσ γδ τῶ
ποροσμοῦτων ἐχθροῦσθαι γέγονε φίλιππος ἀπαρτῶσθαι
καὶ ποροσ τὰ μῆρσι κατεῖροσσοῖ τῆν ποροσμοῦτων,
ποροσσοῖ. τῶ ποροσ τῆν ποροσμοῦτων τὰς ποροσσοῖ
ἀλλ'

ἀλλ' ἔπειθ' εἰσέητε ἀκέρως ὄντας ὑμῶν (νῦν γάρ φασιν εἶναι) κύριοι τὸν ἵπποκράτην ἑαυτὸν κολάσει, καὶ τῆτον ἀπαντες ἴδωσι πῶς ἔστιν ἰσχυρὸς καὶ ὀργισθῆναι, ὡς ἀδελφοὶ ἀθλιώτοι, τοιαῦτα ποιοῦντες, καὶ περὶ τῶν κόνουμαχῶν, καὶ φίλων, καὶ κακοῦ, μὴ ὡς καλῶς, ἢ κακῶς ἔχουσιν ἔχει τὰ πάντα. ἐμὲ δὲ ἐνὶ μάλλων * ἐδὲ διακρίσει ἢ τῆτον. ὅς γ' ἑαυτὸν τάξας τῆτον ἀπὸ σούτων εἶναι φιλίππου, καὶ μόνου καὶ ἑρῶτος ἴδων, ὅτι κοιτὸς ἐχθρὸς ἐκείνους ὅστιν ἀπάντων τῆτον ἑλλήνων ἠπομόλησε, καὶ ἑρῶτος, καὶ γέροντες ἑξαιφνης ὑπὸ φιλίππου. πῶς ἐπολλάκις ἐδὲ ἔδει ἀπὸ λῶναι; ἀλλὰ ἐμὲ, ὅτι ταῦτα ἔπος ἔχει, αὐτὸς ἐχθρὸς τε ἀπειπεῖν ἔσται. πῶς γάρ ὅστιν ἰχθυοὺν περὶ τῶν ὑμῶν τοκαταρξίαι, ὃν ὡς τῆτον ἐν ἀρχαία φίλον τῆτον πόλει δὲ ἑρῶτος ἔφη; πῶς ὅστιν οὐκ ἐξέδωκε τῶν ἑλλᾶδα καὶ πελοπόννησον φιλίππου βοῶν. ὑμῶς ἡ καθύδριν; πῶς ὅστιν τοὺς καλῶς, καὶ μακροῦ καὶ πολλοῦ λόγου ἐκείνους δημηγόρου, καὶ τὸ μιλτιάδου καὶ θεμιστοκλέους ἡφισμα ἀναγνώσκων. καὶ τῶν ἐν τῶν ἀρχαίων τῶν ἐφίβωι ὀρκῶν; καὶ ἔδει; πῶς ὅστιν πείσας ὑμῶς μόνου ἐκ τῶν τῶν ἐρυθρῶν θαλάττης περὶ τῶν πείσας, ὡς ἐπιβελδομαχίαις ὑπὸ φιλίππου τῶν ἑλλᾶδα, ὑμῶν δὲ Β περὶ τῶν περὶ τῶν ταῦτα, καὶ μὴ περὶ τῶν τῶν ἑλλᾶδων; καὶ ὅστιν γέροντες τὸ ψήφισμα ὀβελος ἔω, ὅστιν περὶ τῶν πελοπόννησον, ἀρχίνας ἔπος; ἑλλᾶδων ἡ ἐκείνους ἀτῆα μὴ ποτε διελέχθη καὶ ἐδημηγόρησεν, αὐτὸς ἀν' εἰδ' ἐπὶ ἀτῆα ἀπήγειλε περὶ ὑμῶς, ὑμῶς αἰδ' ὅτι μέμνησθε πάντες, βαρβαρόν τε γὰρ πολλὰκις ἐαλάσσει τὸν φιλίππου ἀποκαλῶν, ἐδημηγόρει τῶν ἀρχαίας ὑμῶν ἀπήγειλεν ὡς ἔχασον, ἐπερὶ τῶν περὶ τῶν γμασι ἠδὲ, ἡ ἐγείρει ἡ τῶν ἀθλιώτων πόλις, ὅστιν πάντων μάλιστα ἀνακατήσασθαι ἔφη. στυχεῖν γὰρ ἀπὸ ἀξείδῃα ὡς φιλίππου πορδομαχίαι, καὶ μετ' αὐτῶν γυναίκα καὶ παῖδας ὡς ξείλοντα βαδίζειν. αὐτὸς ἡ θαυμασίας, ἐπέδωκε τῶν ὀδοιπόρου, πῶς ὅστιν ἀθροπος ὅστι, καὶ πῶς ὅστιν ὄχλος ὅστι μετ' αὐτῶν, ἐπειδὴ ἡ ἀκούσασθαι, ὅστι ἀξείδῃα ὡς φιλίππου τῶν ὀλυθίων ἀρχμαχίαι * δωρεὰ ταῦτα ἔχων ἀπέρχεται. δεινὸν αὐτῶν τῶν δέξασθαι, καὶ δακρύσασθαι, καὶ ὀδυρασθαι τῶν ἑλλᾶδα, ὡς κακῶς δέχασθαι, ἡ τοιαῦτα πᾶσι περὶ τῶν γινώσκοντα. καὶ σιωπῶντες ὑμῶν, πείσας πᾶσι ἐν ἀρχαία, ὅστι πῶς κατηγορήσασθαι τῶν τῶν φιλίππου περὶ τῶν τῶν ἀκέρως γὰρ ἔφη τῶν φίλων, ὡς ἐὰν ὀπισθοφύγῃ ἡ πόλις ποιήσασθαι, καὶ περὶ τῶν πείσας, δίκην ἐκείνοι δώσασθαι, ταῦτα μὴ τοῖσι τότε καὶ μάλα, ὡς ἀδελφοὶ ἀθλιώτοι καλῶς, καὶ τῶν πόλεως ἀξεία ἐδημηγόρει. ἐπειδὴ ἡ ἀφίκετο εἰς μακεδονίαν, καὶ τὸν ἐχθρὸν εἶδε τὸν ἑαυτῆ καὶ τῶν ἑλλᾶδων τὸν φιλίππου. ἀρᾶ γένοιτο, ἡ ὡς ἀπλήσια τέτοις; πολλὰ γὰρ καὶ δεῖ, ἀλλὰ μῆτε τῶν περὶ τῶν μεμνῶν, μῆτε ἔσπαμα λέγειν, μῆτε βοηθεῖν μηδὲν. τῶν τε καλοῦντων μὴ τῶν ἑλλᾶδων περὶ τῶν περὶ τῶν φιλίππου εἰρήνης βουλαίεσθαι, θαυμάζειν ἔφη, εἰ περὶ τῶν ὑμῶν ἴδων ἄλλοι πᾶσι δὲ περὶ τῶν εἰδῶν. εἰναί τε τὸν φιλίππου αὐτὸν, ἡ ἀκέρως, ἑλλᾶδικα τῶν ἀθροπων, δεινότερον λέγειν, φιλαθλιώτατον. οὐτῶ γὰρ ἀτόποις πᾶσι ἐν τῶν πόλει καὶ δυχερεῖς ἀθροπων εἶναι, ὡς τε οὐκ ἀρχμαχίαις καὶ δωρεῶν ἀπὸ αὐτῶν, καὶ βαρβαρόν αὐτὸν ἀποκαλοῦντας. ἔστι οὐδ' ὅστις ἀπὸ ταῦτ', ἐκείνα περὶ τῶν ἀρχμαχίαις, ὅστις ἀπὸ τῶν, μὴ δὲ ἀρχμαχίαις, ἐπὶ λῶν μῆτε ἐπέειν; πῶς δὲ ὅστις, ὅστις ἀπὸ τῶν ἀξείδῃα τῶν μισήσας, δέξασθαι τῶν ὀλυθίων πᾶσι καὶ τῶν γυναικα. ταῦτα φιλοκράται νῦν περὶ τῶν ὑπέμεινεν; ὅστις γυναικας ἐλατῆρας τῶν ὀλυθίων ἡ γὰρ δὲ ἑρῶτος ἐφ' ἑ

A tur: sed ostendetis, nullam eorum esse apud vos autoritatem (nunc enim vos in sua potestate esse dicunt) & ipsam venditorem punietis, idque in conspectu omnium. Nam cum omnibus iure irascamini, Athenienses, qui talia designarint, & prodiderint socios & amicos & occasiones (quibus rebus fit, ut singulorum fortunæ omnes vel floreat, vel marcescant) tum verò isti maximè & iustissimè omnium. Qui enim cum ex eorum se esse numero voluerit, qui Philippo diffideret: cum solus & primus perspexerit, cõmune illum esse hostem Græcorum omnium: transfugit ad hostes, & stationem deseruit, & subito factus est Philippi defensor: nõnne is multiplici dignus est interitus? Hæc autem esse vera, nec ipse poterit ire inficias. Quis enim est, qui Ischandrum primum ad vos adduxerit, quem amicũ republicæ ex Arcadia huc venire dicebat? Quis compitari Græciam & Peloponnesum à Philippo clamitabat, vos autem dormire? Quis, qui præclaras & prolixas & multas illas orationes declamaret, & Miltiadis & Themistoclis decretum recitaret, & illud in Agrauli sacello adolescentum iusturandum? nonne iste? Quis auctor fuit, tantum nõ ad mare rubrum mittendi legatos, tanquam & infidæ herent Græcia à Philippo, & vos deceret id prospicere, & non deserere Græcia libertatem? Nonne decreti aucto Eubulus fuit, legatus autem in Peloponnesum iste iuit Eschines? Quò cum pervenisset, quid differuerit, & pro concione dixerit, ipse novit. Quid vero renunciarit, vos scio meminisse omnes. Ita enim concionabatur, vt barbarum & pestem sapere Philippum nominaret: & nunciabat, quanta lætitia Arcades afficerentur, si iam curam suscepisset eorum, & experrecta esset vrbs Atheniensium. Quòd verò tibi omnium grauiissimum accidisset, id esse dicebat, quòd in reditu in Atrestidam à Philippo abeuntem incidisset, qui secum mulierculas & pueros proficiscentes haberet circiter triginta: se verò miratum, ex viatore quodam quæsisse, quisnam homo ille esset, & qua turba cum eo? postquam autem audisset Atrestidam dono acceptis illis Olynthiorũ captivis à Philippo abire: indignum facinus sibi esse visum, & illaci ymasse, & doluisse vicem Græciæ, & fegnitiem, quæ ad tales iniurias conuieret: vobisq; suasisit, vt mitteretis aliquos in Arcadiam, qui Philippi studiosos accusarent. Se enim ex amicis audisse dicebat, si republicæ nostræ curæ esset, si que legatos mitteret, pœnas illos daturus esse. Hæc igitur tam Athenienses, & quidem præclara, & è dignitate nostræ vrbis pro concione dicebat. Vt autem in Macedoniã venit, & hostem vidit, tum suum, tum Græcorũ omnium, Philippum: nõ quid his similia aut affinia? Minime gentium: sed neque maiorum esse recordandũ, neque triumphos prædicandos, neque cuiquã opem ferendũ: seque eos qui de sententiã Græcorum, de faciendã cum Philippo pace deliberari iuberent, demirari aiebat, si in vestris priuatis negociis, alterius vobis assensu esset opus: esseque Philippum ipsum, ò dii, omnium studiosissimum Græcorum, eloquentissimum, Atheniensium amantissimum. Ceterum aded peruersos esse quosdã & morosos in vrbe homines, vt non erubescerent ei conuicia dicere, & barbarum eũ vocitare. Fieri potest igitur vt idẽ vir, illis sermonibus antè habitis, post hæc dicere nõ dubitasset, nisi corruptus esset largitionib;. Quid verò? isne qui Atrestidæ tum infestus fuit propter Olynthios pueros &

Eschini
cõ gra-
uius ira-
scendum,
quod actus
initio Phi-
lippo ad-
uersatus
fuerit.

Conciones
Eschini
reuerſi è
Macedo-
nia, & Phi-
lippi lau-
des.

Iudices
mifericor
dia Aſ-
chines, ho
minis per
fidi & in-
ſolentis,
& libero-
rum eius,
moueri
non de-
bere.

mulierculas, nunc adiutor Philocratis esse non dubitat, qui mulieres Olynthias ingenuas ad libidinem huc adduxit? qui ob vitæ petulantiam sic innotuit, ut mihi nulla iam eius flagitia commemorâda sint, aut facinora: sed si tatum dixerò, Philocratem huc duxisse mulieres: omnes vos & eos qui circumstant, cetera nosse sciam: & dolere vicem inelicitum & arumiofarum mulierum, quarum Aſchines non miseretur: nec in eas intuens, Græciam deplorat, si illæ apud fo-cios à legatis contumeliosè vexantur: suas quidem fortunas lamentabitur, cum ita se in legatione gesserit: & puerulos fortassis accerſet, & producet. Vos autem cogitabitis, Iudices, in respectu ad istius liberos, multorum fociorum vestrorum & amicorû liberos errare, & mendicos circumire, crudeliter tractatos propter istû: quorum vos misereri multò est æquius, quã natorû ita facinorosi & proditoris patris, & vestrorû liberûm qui sunt ab istis qui pacè ad posteros quoque extenderunt, etiã spe fortunæ melioris spoliati. Ipsius autè lacrymas intuentes, vos nunc habere hominè, qui vos iussit mittere in Arcadiã, qui Philippi studiosos accusaret. Nunc igitur nihil est necesse legatos mittere in Pelopónesum, aut longinquum iter suscipere, aut viaticum impendere, sed illud dütaxat, ut vnusquisque vestrum vsque ad tribunal progressus, sanctum & æquum suffragium ferat pro patria, contra hominem, qui, ò dij immortales, cum illas de quibus initio dixi, cõciones habuerit, de Marathone, de Salamine, de præliis, de triûphis: statim ut Macedoniam attingit, omnia his contraria dixit: non recordandum esse maiorû, non triumphos narrandos, nemini opem ferendã, non cõmuniter cum Græcis cõsultandum, tantum nõ diruendos esse muros: quibus orationes nullo vnquam tẽpore apud vos habite sunt fœdiores. Quis est enim Græcorum & Barbarorû ita vácors, aut imperitus rerû, aut vsque aded nostræ vrbi inimicus, qui, si quis roget, Age dic mihi ei? Græciæ quæ nunc est, atque incolitur, éstne vlla pars, quæ nomè suû retineret, atque incoletur ab his qui nunc eã obtinèt Græcis, nisi in Marathone & ad Salaminè maiores nostri pro eis tâta virtute dimicassent? Nemo id quidè, satis scio, dixerit: sed illud fuisse futuri, ut à Barbaris hæc omnia caperetur. Quibus igitur laudibus & ornamentis illos vel hostiû nemo spoliaret, eorum vos Aſchines meminisse non finit, illorum posteros, ut ipse nummos accipiat. Acalia quidem bona nihil attinent ad defunctos: at rerum præclare gestarû laudes, eorum qui sic oppetière, propria sunt possessio (neque enim eis inuidia post obitû aduersatur) quibus eos iste dum defraudat, ipse meritò nunc dignitate priuabitur, & vos hoc modo maiores vestros rectè viciscemini. Talibus verbis, ò improbum caput, tu res gestas maiorum deprædatus, & calûniatus, omnia negocia perdidisti. Postea istis dictis & factis prædiatus nobis & magnificus extitisti. Nam illud, antequam rempublicã omnibus cladibus affecisset, fatebatur, se fuisse scribã, & gratiã habere vobis de creditis magistratibus, & moderatû se præbebat. Postea quã autè infinita scelera designauit, supercilium erigit, ac si quis dicat: Aſchines qui scriba fuit, statim hostis est, statim malè audisse se dicit, & per forû ambulat, veste ad talos vsque demissa, pari cû Pythocle gradu incedēs, buccas inflãs: Philippi hospiti & amicorum vobis iã vnus est, qui à populo recedere volût, & tẽpestatem atque insaniam receptû statum interpretatur:

μέγιστον παρέχεν ἑαυτὸν· ἑπειδὴ δὲ μύρια εἰργασίαι καὶ κτήματα ὄφρις ἀπέστανε· καὶ ὁ γεγραμματοδότης ἀρχίνης εἶποι τις, ἐχθρὸς δὲ δέσας, καὶ κακῶς φησὶν ἀκηκοέναι, καὶ δεῖ τις ἀρετῆς πορδύεσθαι, δομαῖοι καὶ οἰκίαι ἀρχὴ τῶν σφυρῶν, ἴσα βαίων πυδοκλεῖ, τὰς γῆρας φουσαν. τῶν φιλιπποῦ ξείων καὶ φίλων, εἰς εὖδὲ ὑμῖν ἠδὴ τῶν ἀπαλλαγῶν τῶν δήμου βελομύων, καὶ κλύδων καὶ μανίας τὰ καθεσκότα πρῶτα ἡμετέρων, ὅ τῶς

A βρεῖ καὶ ἄλλοι ἐπὶ τῶν βελομύων βεβαιώματα γινώσκοντες, ὡς τε μηδὲν ἐμὲ ἀρετὴν εἰπῶν νυκτὶ πρὸς αὐτὰς δεῖν, μηδὲ δουχερεῖς. ἀλλὰ τοσούτον εἰπόντος μόνον, ὅτι φιλοκράτης γυναικὸς ἦγαγε. πάντας ὑμᾶς εἰδέναι, καὶ τοῖς ἀπειρηκόταί τε μὲν ταῦτα καὶ ἕξειν, ὅτι οἱ δὲ ὅτι τὰς ἀτυχεῖς καὶ ταλαπῶροις ἀθροστοῖς αἰσὺν ἠλέησεν ἀρχίνης, οὐδὲ ἐδάκρυσεν ὅτι τὰς αὐτὰς τῶν ἡλᾶδα, εἰ πρὸς τοῖς συμμάχοις ὑπὸ τῶν ἀρετῶν ὑβρίζονταί, ἀλλὰ ὑπὸ αὐτῶν κλαῖσιν, τὰς ταῦτα περὶ σφοδρῶς, καὶ τὰ παρὰ ἰσῶς ἀρετῆς καὶ ἀναβιβᾶν. ὑμεῖς δὲ ἐνθυμείσθε, ὡς ἀδελφοὶ δικασταί, πρὸς μὲν τὰ τοῦτο παρὰ ἡμᾶς, ὅτι πολλὰν συμμάχων ὑμετέρων καὶ φίλων παῖδας ἀλάστας, καὶ πᾶσι πρὸς ἐρχομένη δεινὰ πεπονθότες δεῖ τῶν. οὐς ἕξειν πολλὰ μᾶλλον ὑμῖν ἀξίον, ἢ τοῖς τοσούτοις ἠδικηκόταί, καὶ πρὸς δότου παρὰ τοῖς, καὶ ὅτι τοῖς ὑμετέροις παῖδας οὐτοί, καὶ τοῖς ἐκτρονοῖς

B πρὸς γὰρ πάντας τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἡσυχίαν ἀπαστρεθήσεται, πρὸς ἃ τὰ αὐτῶν δάκρυα, ὅτι νῦν ἔχετε ἀθροστον, ὅς εἰς ἀρχαδίαν ἐκέλευεν ὅτι τοῖς ὑπὸ φιλιπποῦ πρῶτον τῶν περὶ τῶν κατηγορήσοντας. νῦν τοῦτο ὑμᾶς οὐκ εἰς πελοπόννησον δεῖ πρὸς εἰρήνην πέμπειν, οὐδὲ ὅδον μακρὰν βαδίσειν, οὐδὲ ἐφόδια ἀναλίπειν. ἀλλὰ ἀρχὴ τῆς βίβησιν ἐν ταῦτο πρὸς εἰρήνην ἔχασον ὑμῖν, τῶν ὁσίων καὶ δικαίων ταύτην φησὶν ὑπὸ τῶν παρὰ τοῖς, δεῖ καὶ ἀνδρῶς, ὅς, ὡς γὰρ καὶ θεοὶ ἐπέτα ἀδελφῶν ἐν ἀρχῇ δεδημηγορηκότας τὸν μῦραδων, τῶν σαλαμῖνα, τὰς μάχας, τὰς ἐξόπια, ἐξ ἀφ᾽ ἑνὸς ὡς ἐπέβη μακεδονίας, πάντα τὰ ναυαγία τοῖς ἕξειν μὴ πρὸς ἡμετέρων μεμνησθῶν, μὴ ἐξόπια λέγειν· μὴ βοηθεῖν μηδὲν μὴ κοινῇ μὴ τῶν ἐλλήνων βουλομένους μόνον οὐ κατελεῖν τὰ τέλη καὶ τοῖς τοῦτων ἀρχίνης λόγους οὐδὲνες πόποτε ἐν ταῖς παντὶ γενοῦσιν χροῖα παρὰ ὑμῖν τις γὰρ δεῖ ἐλλήνων ἢ βαρβαρῶν οὐπο σκαδὸς ἢ ἀήκοος, ἢ σφόδρα μισῶν τῶν πόλιν τῶν ἡμετέρων, ὅς τις, εἰ τις ἐροῖτο, εἰπέ μοι τίς νῦν οὐσης ἡλᾶδος ταυτοῖς καὶ οἰκουμένης, εἰδὲ ὅτι ταύτην ἀπὸ τῶν πρὸς ἡμετέροις εἶχεν, ἢ ἀπὸ τῶν νῦν ἐχόντων ἐλλήνων. εἰ μὴ τὰς ἀρετῶν ὑπὸ αὐτῶν ἐπέβη οἱ μῦραδων καὶ σαλαμῖνι παρέχοντο ἡμετέροις πρὸς ἡμετέροις; οὐδὲ ἂν εἰς δὲ οἱ δὲ ὅτι φησὶν. ἀλλὰ πάντα ταῦτα ὑπὸ τῶν βαρβαρῶν ἀεὶ ἀλωμέναι, εἰθὲ οὐκ μηδὲ τῶν ἐχθρῶν μηδὲ εἰς ἀπὸ τῶν τῶν ἐγκωμίων καὶ τῶν ἐπαίων δαποσερήσθε. τοῦτων ἀρχίνης ὑμᾶς οὐκ εἰ μὴ μνησθῶν τοῖς ἐξ ἐκείνων, ἵνα αὐτῶν ἀργύρεον λάβητε καὶ μὴ τῶν μὲν ἀλλων ἀγαθῶν, οὐ μίσησι τοῖς θεοῖς οἰκίσαι, οἱ δὲ ἐπὶ τοῖς καλῶς πρὸς ἡμετέροις ἐπαίνοι, τῶν οὐτὰ πρὸς ἀδελφῶν ἴδιον κτήματα εἶσιν· οὐδὲ γὰρ ὁ φθόνος αὐτοῖς ἐπὶ τῶν καὶ ἐναντιοῦται. ὡς δαποσερῶν ἐκείνες εἶδὲ, αὐτὸς ἀπὸ τῆς ὀπτημίας δικηδῶν νῦν σερθηεῖν καὶ ταῦτα τῶν πρὸς ἡμετέροις ὑμῖν δύνανται λάβητε παρὰ αὐτῶν. ποιούτοις μὲν τοῖς λόγοις, ὡς κακῇ κεφαλῇ, σὺ τὰ τῶν πρὸς ἡμετέροις ἐργα συλήσας, καὶ δεῖσας τὰς λόγους, πάντα τὰ πρὸς ἡμετέροις ἀπώλεσας, εἶτα γεωργεῖς ἐκ τῶντων, καὶ σεμνὸς γενοῦσας. καὶ γὰρ αὐτῶν τῶντων, καὶ πάντα τὰ κακὰ εἰρησάσαι τῶν πόλιν, ὡς μολογὰ γεγραμματοδότην, καὶ χρεῖν ὑμῖν ἔχειν τὰ χειροποίητα, καὶ

Eugentis
consilio
rum Phil-
lippi &
proditio-
nis lega-
torum.

Iterum
edfirmat
proditio-
ne lega-
torū hęc
confecta
esse om-
nia.

sed & nave conducta sum retentus. Iam opus erat, ut etiam fidem haberent Philippo Phocenses, seque vltro dederent, ne res differretur, neve contrarium a vobis senatusconsultum ederetur, Proinde ab Atheniensium legatis nunciandum fuit. Phocenses cōseruatum iri: vt tametsi aliquis mihi diffidat, illorū promissis fretus, se mihi tradat. Atheniēses autem ipsos, accersimus nos, vt omnia que volunt, sibi parata esse existimantes, nihil contrarium decernant. Illi autem a nobis talia nunciabunt & promittent, vt quicquid tandem fiat, non commoueantur. Ad hunc modum & talibus technis, ab istis perditis, hominibus omnes res sunt perditæ. Itaque statim non Thespias & Platæas instaurari vidistis, vt decebat: sed Coroneam & Orchomenum euerfas esse audiuitis. non Thebas depreffas, nec in solētiam Thebanorum & ferociam cohibitam: sed Phocensium, sociorum vestrorum, mœnia diruta, eaque diruta a Thebanis: quorum urbem Æschinis verba in pagos redegerunt scilicet. Non vobis Eubœa tradita est pro Amphipoli: sed Philippus in Eubœa præsidia munit ad bellum vobis inde inferendum: & Gerasto & Megaris insidiari non desistit. non vobis Oropus restituitur: sed de Drymo, & agro ad Panactum armis dimicamus: quod saluis Phocensibus nunquam fecimus. non patrij ritus in templo Delphico obseruantur, non Apollini pecunia redigitur: sed germani Amphictyones exulant & exterminantur, eorūque regio vasta iacet: qui verò antè nunquam fuerunt Amphictyones, Barbari Macedones, ij nunc vi Amphictyones esse volunt. Quod si quis de sacra pecunia mentionem fecerit: de saxo deicitur: & vrbis nostræ oraculi prærogatiua est erepta: & totum negocium reipublicæ nostræ factum est ænigmatis instar. ille & nihil mentitus est, & que voluit confecit omnia vos, cum ea quibus optari meliora nequeant, speraueritis, eorum contraria fieri vidistis: & cum in pace viuere videamini: acerbiora perpessi estis, quam si bellum gereretis. Isti pecuniâ habet, & in hunc vsque diem pœnas non dederunt. Hęc autè omnino cōfecta esse largitionibus, & precium eorum omnium habere istos: iam dudū vobis multifariâ declaratū esse arbitror: & vereor, ne contra quàm volo faciam: & dum id accuratè conor ostendere, vobis molestus sim, rei iam dudum gnaris: sed tan en & hoc audite. Estne legatorum aliquis, quos Philippus huc miserit, cui vos ecream in foro statuam decerneretis? quid verò an victū in Prytaneo daretis? aut aliquod aliud præmium, quo benemeritos honoratis? Equidè non opinor, cur? neque enim vos ingrati estis, neque homines iniurij, neque mali: sed eò vos facturos negaretis (idque verè & rectè) quod pro Philippo omnia, pro vobis nihil prorsus egissent. Cum vos igitur ita scētatis: putatis aliter Philippū esse animatū: atque istis tot & tanta largiri munera propterea, quod pro vobis legationē rectè & verè obierint? fieri non potest. Hegesippū enim, & collegatos eius videtis vt acceperit. Cetera taceo. Sed Xenoclidè poetā egit in exiliū, quod eos, ciues suos, hospitio exceperat. Sic cū illis agit, qui verè & ex animo causā vestrā agūt. Qui verò se ipsos vediderūt: eos tractat, vt istos. Hęc igitur testes, hęc aliqua maiora argumeta requirūt? Hęc quisquam vobis extorquebit? Dudū autè ante curiā quidā venit, & mihi rem dixit omnium absurdissimā:

ή γήσπιπον δέξτε, και τοίς μετ' αυτῶ πρέσβεις ὅπως ἐδέξατο. ταῦτ' ἄλλα σιωπῶ. ἀλλὰ ξενεκλειδῶ, τρεπτό φερονάσι, τῶτον τὸν φόπον προσφέρεται. τοίς ἡ περὸ κρόσιν ἐαυτοίς, ὡς τε τοίς. ταῦτ' ἐν μέρτυρον; ταῦτ' ἐν ἡέ γρον πνῶν ἐπὶ δέιται μείζοναν; ταῦτ' ἀφαρήσεται πρὸς ὑμῶν, εἴπε τίνω μοί πρὸς ἀπὶ προσελθῶν πρὸς ἡ δίχα-

A ἀλλὰ ἡ μισθωτά μισθος πλοῖον κατεκωλύθη ἐκ πλοῖ-
σιν. ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτῶ φωνεῖς ἐδ εἰ φιλίππῶ, ἡ ἐκόν-
τας εἰ αὐτῶ ἐκδούα ἴνα μηδ εἰς χρόνος ἐγγυῆ τις πρὸς
γυμασι, μηδ ἐνακτόν ἔσθ ἡ φήσιμα παρ ὑμῶν μηδ ἐν.
οὐκοῦν ὡς μὲν οἱ φωνεῖς σταθῶσιν, ὡς τῶ ἀθηνάων,
πρὸς βίωων ἀπαγγέλλῶσιν. ὡς τε καὶ εἰ τις ἡμῶν δέπ-
σει, τούτοις πρὸς δόσας, ἐαυτὸν ἐχειρεῖ. τοίς ἡ ἀθλιωαῖς
αὐτοίς μεταπειμῶν ἡμῶν. ἴνα πάντα ὅσα ἀβέβαια
τα, νομίσει τις ὑπάρχειν σφίσι, μηδ ἐνακτόν ἀφῆ-
σῶνται. εἴτοι ἡ τοιαῦτα ἀπαγγελοῦσι παρ ἡμῶν καὶ ἔσο-
χῶσιν. ἔσθ ὅν μηδ ἀδύκην ἡ κινηθῶσιν. τῶτον τὸ
φόπον καὶ τοιαύτας τῶ γρον, ἔσθ τῶτον ἡ κῆρισα δῶ-
λα μῶν ἀνθρώπων, πάντα τὰ πρὸς ἡμῶν ἀπόλοιο. καὶ
B γάρτοι πρὸς δέπμα, αὐτῶ μὲν τῶ δῆσιαι οἰκίη ἡ δῆσιαι
ἰδῶν, ὄργον μὲν καὶ προσφῶν ἡκούσατε. ἡ δῆσιαι
σῶν ἡμῶν αὐτῶ ἡ τῶ δῆσιαι τῶ δῆσιαι τῶ δῆσιαι
ρεθῶσιν τὴν ἕβειν καὶ τὸ φερόμα αὐτῶν τῶ δῆσιαι
χῶν ἡμῶν ὑμετερον φωνεῖν τῶ γρον κατὰ πῶτον. τῶ δῆσιαι
δὲ ἡσαν οἱ κατὰ πῶτον οἱ δῆσιαι δῆσιαι ὑπὸ ἀγῶν
τῶ γρον αὐτῶ δῆσιαι αὐτῶ ἀμφιπόλοιο ἡμῶν
πρὸς δῆσιαι, ὄργον τῶ δῆσιαι ἐκ δῆσιαι φίλιπ-
πος προσκατασῶσιν. καὶ γρον ἡμῶν καὶ μῶν
δῆσιαι δῆσιαι δῆσιαι, αὐτῶ δῆσιαι τὸν ἄσπον ὑμῶν ἀ-
ποδοθῶσιν, ὡς δῆσιαι καὶ τῶ πρὸς πῶτον ἡμῶν
ρεας, μὲν ὄργον ἡμῶν ἡμῶν, ὡς τῶ δῆσιαι φωνεῖς σῶσι,
οὐδὲ πῶτε ἐποίησα μῶν. αὐτῶ δῆσιαι τῶ πῶτον ἡμῶν
κατὰ πῶτον καὶ τῶ γρον εἰσῶσιν ἡμῶν τῶ δῆσιαι
οἱ μὲν ὄντες ἀμφιπόλοιοι, φῶν οἱ καὶ δῆσιαι, καὶ
καὶ ἀνάστος αὐτῶ ἡ γρον γρον εἰσῶσιν. οὐδὲ πῶποτε
εἰ πῶ πρὸς δῆσιαι γρον ὄντες, μακρόντες βαρβαροί, ἡμῶν
ἀμφιπόλοιοι εἰ βία ζῶσιν. εἰσῶσιν δῆσιαι πρὸς ἡμῶν
γρον ἡμῶν κατὰ πῶτον. ἡ πόλις δῆσιαι τῶ πρὸς
μῶν τῶ δῆσιαι ἀφῆσιν, καὶ γρον τῶ πρὸς ἡμῶν πάντα.
ὡσπερ ἀνῆγα τῶ πόλις. ὡ μὲν, οὐδὲ ἐφῶσιν, ἡ πῶ-
C τα ὅσα ἐβουλήθη δῆσιαι πρὸς ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
αὐτῶ ἡμῶν τῶ δῆσιαι τῶ δῆσιαι τῶ δῆσιαι τῶ δῆσιαι
καὶ δοκεῖτε ἡμῶν εἰρῶν ἡμῶν. πῶτον δῆσιαι δῆσιαι
ἡ πολεμῶντες. οὐπὶ δῆσιαι γρον ἡμῶν ἡμῶν τῶ δῆσιαι
καὶ μέγρι τῶ τῶ δῆσιαι ἡμῶν, δῆσιαι οὐ δῆσιαι. ὡπ
δῆσιαι ἀπῶσιν δῆσιαι δῆσιαι, καὶ πῶτον ἡμῶν
ἀπῶσιν τῶ δῆσιαι οὐπὶ πῶτον ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
δῆσιαι ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
λομα πῶσιν. σφόδρα ἀκρόβας δῆσιαι πῶτον ἡμῶν
ἡμῶν δῆσιαι πῶτον, τῶ δῆσιαι ἡμῶν εἰσῶσιν. ὡ μὲν δῆ-
σιαι εἰ καὶ τῶ δῆσιαι. εἰσῶσιν ὄντων ἡμῶν, ὡ μὲν δῆ-
σιαι δῆσιαι, ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
δῆσιαι, ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
σῶσιν αὐτῶ ἀγορῶσιν δῆσιαι δῆσιαι αὐτῶ πῶτον ἡμῶν
σῶσιν, ἡ ἀλλῶ πῶτον δῆσιαι, ὡς πῶτον τῶ δῆσιαι ἡμῶν
μὲν οὐκ οἰμα. δῆσιαι οὐτε γῶ ἡμῶν γῶ ἀχῶσιν εἰσε, οὐπ
ἀδικοὶ ἀνθρώποι, οὐπ κακοί. ἀλλ' ὡπ πῶτον ἡμῶν
λίππου καὶ οὐδῶσιν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
καὶ ἀλλῶ καὶ δῆσιαι. εἴπε οἴεσθε ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
γῶσιν, τὸν ἡμῶν οὐκ ἡμῶν ἀλλὰ τῶ δῆσιαι δῆσιαι
πῶσιν καὶ πῶσιν δῆσιαι, δῆσιαι ἡμῶν ἡμῶν ἡμῶν
καὶ καλῶς ἐπῶσιν εἰσεσιν, οὐκ εἰ τῶ δῆσιαι τῶ δῆσιαι

σπείρου, παρ' ἡμᾶς καμνότερον πάντων, χάριτος κατηγο-
 ρεῖν παρεσθ' ἀδελφῶν, καὶ δὲ τὰ τέταρτα ἔσοπου, καὶ δὲ τῶν
 τῆς λόγων, ὁξαπατήσῃ ὑμᾶς ἐλπίζειν. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ
 πάντα ἔσοπον κενόμην χάρις, ὄρεθ' ἵσταται πρὸς
 καὶ ὀνομάσῃ, ὅσον ἡ ἐπὶ ἐκείνῳ, παρ' ἡμῶν ἴσως ὑμῶν.
 δὲ δὲ τοῖς ἐπὶ χρήμασι λυμαινομένοις τοῖς παρ' ἡμῶν
 σι πολλῶν ὑπερῶν, οὐ πάνυ δι' ἀχρεΐζομαι. ἀλλ' ἴσως
 βολῶν ποιήσομαι. ἔστω γὰρ πάντα τὰ ληθῆ λέξεν παρ'
 αὐτῶν τουτοῖ. καὶ οὗτω τοίνυν κομιδῆ γέλως ἐστὶ κατη-
 γορεῖν ἐκείνου τουτοῖ. ἐγὼ γὰρ ἀχρηστὴν οὐδένος ἀποδομα
 τῆς ἐν τῷ πολέμῳ παρ' ἡμῶν. τούτων γὰρ εἰσιν οἱ στρα-
 τηροὶ ὑπεύθυνοι. οὐδὲ γὰρ ποιήσασθαι αὐτῶν πόλιν εἰρῶν.
 ἀλλ' ἄρτι τουτοῦ πάντα ἀφίημι. τί οὐκ λέγω καὶ πόθεν
 ἀρχομαι κατηγορεῖν; τῆς ποιουμένης τῆς πόλεως εἰρῶ-
 νίῳ, φιλοκρεῖται συνειπεῖν, ἀλλὰ μὴ τοῖς τὰ βέλπετα
 γράφουσι καὶ τῆς δόξα εἰληφέναι. τῆς μεταταῦτα ἐπὶ
 τῆς ὑπέρας παρεσθ' ἀδελφῶν, ποιήσασθαι. τῆς φανακίσται
 μηδὲν ὄν παρ' ἡμῶν ὑμῶν, ποιήσασθαι. τῆς φανακίσται
 τῆς πόλιν, καὶ παρ' ἡμῶν ἐλπίδας, ὡς ὅσα βου-
 λώμεθα ἡμεῖς, φίλιππος παρ' ἡμῶν, πάντα ὑπολωλε-
 κέναι. τῆς μεταταῦτα ἐπέσον παρ' ἡμῶν, φυλάξαι. τε-
 δασθαι τὸν ποσῶντα ἡδονικότητα. τῆς τὸν ἐκείνῳ συνιηγο-
 ρεῖν. ταῦτα κατηγορεῖ ταῦτα μέμνησθαι. ἐπὶ δὲ δικαίαν.
 εἰρῶν καὶ ἴσων καὶ μηδὲν παρ' ἡμῶν ἀποδομας ἀποδομας
 μὴ δὲ ἴσως ἀποδομας ὑπερῶν, καὶ ἐπὶ ἡμῶν, καὶ στρα-
 νοῦ ἀπὸ λυθῶν. στρατηγὸς δὲ εἰς ἡδονικότητα ὑμῶν οὐχ
 κοινῶν εἰ τῆς νῦν εὐθύνας. ποῖος γὰρ στρατηγὸς ἄλλων,
 τῆς ἡφαιστιάδων, ἀπολωλεν; τῆς δὲ διορίσκει; τῆς δὲ κερσο-
 βλέπῃ; τῆς δὲ ἰερόν ὄρεος; τῆς δὲ πύλας; τῆς δὲ πεπενή-
 κεν ἄρτι τῆς ἀπὸ τῆς ὄρεος δὲ συμμάχων καὶ φίλων
 εἰ φίλιππος; τῆς δὲ κοροναίαν; τῆς ὄρχομενον; τῆς
 εὐβοίαν; ἀλλοξίαν; τῆς μέγαρον παρ' ἡμῶν ὀλίγου; τῆς θε-
 βάνας ἰσχυροῦς; τούτων γὰρ ἄδεν, τοσούτων καὶ τηλικούτων,
 ὄντων δὲ τοῖς στρατηγῶν ἀπόλετο. οὐδὲν ἐν τῇ εἰρῶν
 συχωρηθῆν, παρ' ἡμῶν ὑμῶν, ἔχει φίλιππος. ἀλλὰ
 δὲ τοῖς ἀπολωλε, καὶ τῶν τούτων δωροδοκίαν. ἀπὸ
 τοίνυν ταῦτα μὴ φεύγει, πλανᾷ δὲ καὶ πάντα μάλλον
 λέγει. ἐκείνῳ αὐτὸν δὲ χρεῖται. οὐ στρατηγὸς δικαίος. ἢ
 παρ' ἡμῶν κείνῳ. μὴ λέγει εἰ τῆς ἀπὸ τῆς ὄρεος καὶ ἀλλοξίαν
 τῆς φωνάων ὀλέθρου. ἀλλ' ὡς οὐ σὺ συνάψος εἶ, δει-
 ξον. τί οὐκ εἶπ' ἡμῶν δὲ τῆς ἡδονικότητας νῦν λέγεις, ἀλλ'
 οὐχ ὅτι τῆς εὐθύνας ἐδίδου κατηγορεῖς. δὲ αὐτὸ γὰρ εἶ
 τῆς ἀπολωλεναι δὲ τῆς ὄρεος. μὴ λέγει ὡς καλὸν εἰρῶν, μὴ
 ἢ συμφέρον (οὐδὲ εἰς γὰρ ἀπᾶσθαι σε τῆς ποιήσασθαι τῶν
 πόλιν εἰρῶν) ἀλλ' ὡς οὐχ ἀχρεῖς ἐπὶ ἐπίδομα, καὶ
 πολλὰ ὑπερῶν ὁξαπατήσασθαι, καὶ πάντα ἀπόλετο. ταῦ-
 τα λέγει. τούτων γὰρ ἀπάντων ἡμῶν ἀπὸ τῆς οὐδὲ εἰσαγ.
 * καὶ πρὸς μέγιστον νῦν τὸν τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, ἐπα-
 νείεις; ἀπὸ τῶν φυλάξαι αὐτὸν, οὐχ ἔξει τῆς λέγειν, ἀλλ'
 τῆς ἀλλῶν ἐπὶ ταῦτα ἐπαρῆ τῶν φωνῶν, καὶ πα-
 φωνασικῶς ἔσα. καὶ τοῖς καὶ παρ' ἡμῶν τῆς φωνῆς ἴσως εἰ-
 πῶν ἀνάγκη. πάνυ γὰρ μέγα καὶ ἐπὶ ταῦτα φερονεῖν αὐ-
 τὸν ἀκούω, ὡς κατὰ τοῦ κενόμην ὑμῶν. ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ-
 τι ἀποπῶντα τὸν ἀπάντων ἀπὸ ποιήσασθαι, εἰ ὅτι μὴ τὰ θυ-
 σου καὶ τῆς ἐπὶ τῆς ὄρεος καὶ ἡγωνίζετο, ὁξεβάλλετο αὐ-
 τὸν, καὶ ὁξεσεύετο ἐπὶ τῆς δεξιῶν, καὶ μόνον ἐκατελάδετε ἔπος, ὡς τῆς τελευτῆς, τῆς ἐπιταγωνισεῖν ἀποση-
 ναί. ἐπειδὴ δὲ οὐκ ἐπὶ τῆς σιλικῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶ τοῖς μεγίστοις τῆς πόλεως παρ' ἡμῶν μυσία εἰργα-
 σασθαι κατὰ. τῶν ταῦτα ὡς καλὸν φερονεῖν ὑμῶν παρ' ἡμῶν; μηδαμῶς μηδὲν ἀβέλτερον ὑμῶν παρ' ἡμῶν. ἀλλὰ
 λογίζεσθαι, ὅτι δὲ κήρυκα μὴ ἀπὸ δικιμάζειν. εἰ δὲ φωνῶν, σκοπεῖν παρ' ἡμῶν τῶν δὲ καὶ τῆς κοινῶν ἀξιοῦντα τῆ

A instituisse eum Charetem accusare: atque eo modo
 & iis verbis decipi posse vos sperare. Ego vero, si ac-
 cusetur Chares, inuentū iri eū fideliter & beneuolē
 modis omnibus pro vobis egisse, quicquid in ipso
 fuerit: propter eōs autem, qui suis corruptelis nego-
 cia perderent: tanto fuisse inferiorem: non magno-
 pere contendo. sed nimium isti largiar. Esto, verē
 Aeschines de eo dicat omnia: etiam sic tamen admo-
 dum ridiculum erit, eum ab isto accusari. Ego enim
 nihil quod in bello commissum est, Aeschini impu-
 to (id enim à ducibus requirendum est) neque pacem
 factam à republica: sed haecenus condono omnia.
 Quid igitur dico? unde accusare incipio? Quod, dum
 pacem respublica faceret, Philocrati suffragatus est,
 non iis qui suadebant optima: quod munera accepit:
 quod deinde in posteriore legatione tempora
 consumpsit, & nihil eorum quae vos mandaueratis:
 fecit: quod fucum fecit reipublicae: & excitata spe,
 quae vellemus nos, Philippum esse facturum, omnia
 perdidit: quod postea, cum alij praemonerent, cauē-
 dum esse eum, qui vos tot iniuriis affecisset, ipse de-
 fendit. Haec accuso, haec meminertis. Nam iustam
 pacem & aequam, homines item incorruptae fidei, &
 post nihil meuitos, etiam laudassem, & corona do-
 nari iussissem. Si quis autem vos dux affecit iniu-
 riis, id ad hanc reddendae rationis causam nihil atti-
 net. Quis enim dux Aluum? quis Phocenses perdi-
 dit? quis Doriscum? quis Cerfobleptem? quis Sa-
 crum montem? quis Pylas? quis effecit, ut per socios
 & amicos usque ad Atticam Philippo esset iter? quis
 Coroneam? quis Orchomenum? quis Euboeam alie-
 nauit? quis Megara paulo antea? quis Thebanos fir-
 mauit? Quae quanquam tot tantaque sunt: nihil ta-
 men eorum, culpa ducum perit, neque vestro con-
 sensu concessum in pace, Philippus tenet: sed ea per
 istos perierunt, eorumque corruptelas. Quid si haec
 fugerit, & errarit, & quiduis potius dixerit: sic ei oc-
 currite: Non de duce iudicium facimus: non horum
 criminum reus es: ne dic, etiam alium quempiam
 praebuisse causam Phocensium excidio: sed te in fon-
 tem esse ostendito. Quid igitur, si quid deliquit? De-
 mosthenes, nunc narras: & non, cum rationem red-
 deret, accusabas? Nam propter hoc ipsum dignus es
 exitio. Ne dic, quam res bona sit pax atque utilis.
 Nemo enim pacis à republica factae autorem te esse
 dicit: sed, non turpiter & flagitiose, post multis in re-
 bus nos esse deceptos, non omnia peritisse, id dicit.
 Horum enim omnium te esse autorem, id nobis est
 ostensum. * Cur vero haecenus eum qui talia desi-
 gnauit, laudas? Si sic ab eo caueritis: nihil habebit
 quod respondeat: sed frustra vocem hic acuet, & de-
 clamitabit. Sed fortassis & de voce necessariò dicen-
 dum est. Nam ea quoque magnopere fretus esse fer-
 tur, ut actionis vehementia vos debellaturus. Facturi
 autem estis, mea quidem opinione, omnium ineptif-
 simè, si, quem Thyestis & Troiani belli mala reprae-
 sentantem eiecistis, & exhibastis è theatris, & ratum
 non lapidibus obruistis, usque adeò donec à tertiam
 actione partium dimouistis: eum, postquam non
 in scena, sed in republica & maximis negociis ciui-
 tatis infinita scelera perpetravit, tum demum ut bel-
 lè sonantem attentè audietis. Minimè verò. absit à
 vobis ea stultitia: cum praeco approbatus est, id spe-
 ctandum esse ducite, an sit vocalis. Legatum autem
 & reipublicae gubernatorem, cum virum esse bonum

Refuta-
 tio: Non
 audiendū
 Aeschinē,
 si culpam
 in Chare-
 tem tras-
 ferre ver-
 lit: & re-
 petitio ca-
 pitum ac-
 cusatio-
 nis.

scomma
 in magna
 voce Aes-
 chinis.

